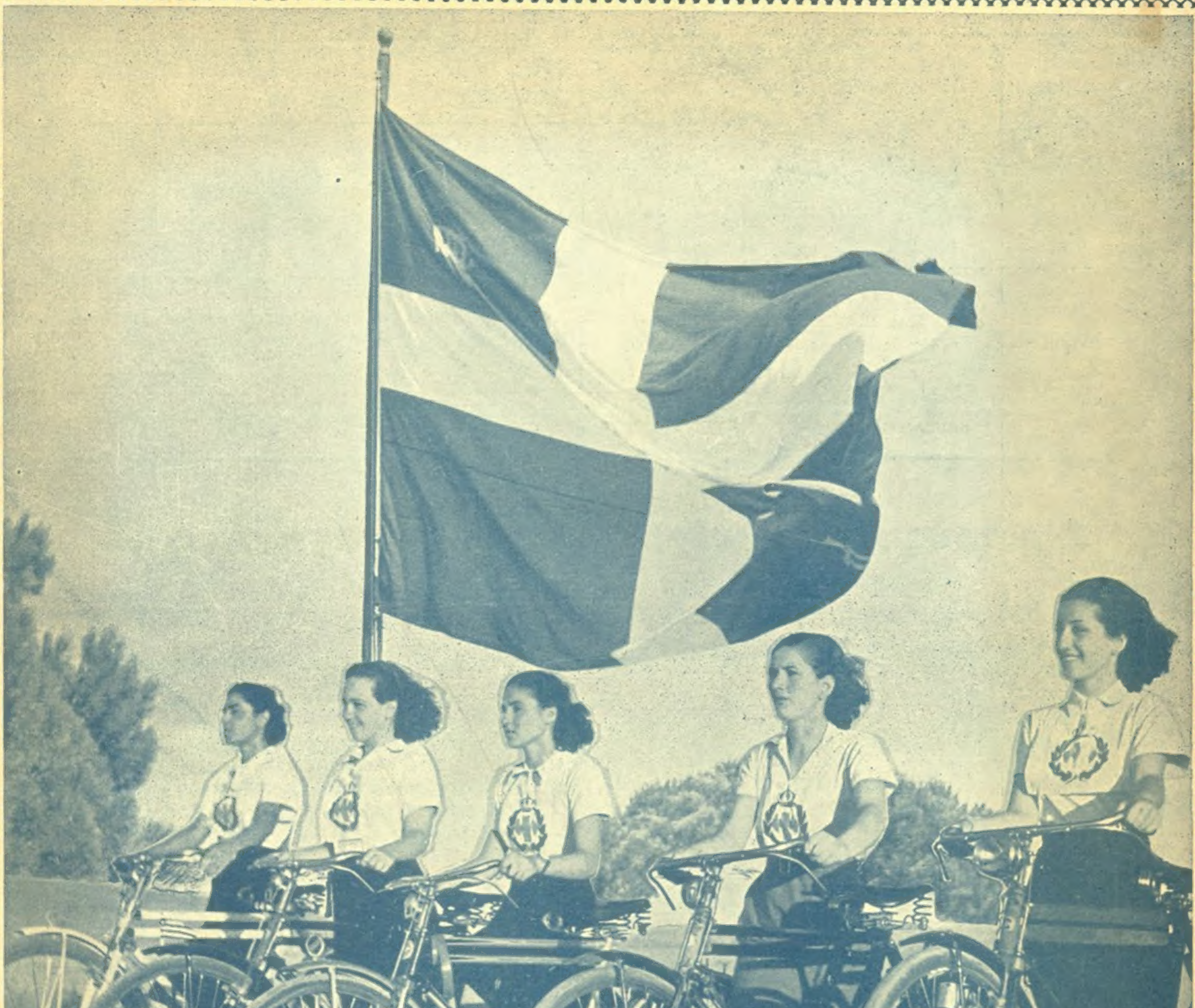

Ἡ Νεολαία

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 23
18 ΜΑΡΤΙΟΥ 1939 - Δ'

Ἡ Νεολαία

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, διοικουμένου ὑπὸ Ἀνωτάτου Διοικητικοῦ Συμβουλίου προεδρευομένου ὑπὸ τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ, ὅστις καὶ ἐκπροσωπεῖ ταύτην, ἀναπληρούμενος ὑπὸ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΤΟΣ 1.—ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
Ὁδὸς Λεωχάρους 19 (Β' ὄροφος)
Ἀριθ. Τηλεφ. 32-094

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Ὁδὸς Λεωχάρους 19

Ἀριθ. Τεύχ. 23 — 18 Μαρτίου 1939
ΤΙΜΗ Δραχ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

		Μελῶν καὶ μὴ μαθητῶν μελῶν
ΕΤΗΣΙΑ (Ἐσωτερικοῦ)	Δρ.	160 — 200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ »	»	80 — 100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ »	»	40 — 50
ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:	Λίρ. Ἀγγλίας	1
	Ἀμερικῆς Δολ.	6
	Αἰγύπτου Λίρ.	1

Διὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου (Δήμους, Κοινότητας):
ΕΤΗΣΙΑ Δρχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Γεν. Γραμματεῖαν Ε.Ο.Ν., Πλατ. Συντάγματος

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνητε ἀπόδειξιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Γεν. Γραμματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΗ Συνταγματάρχου ἐ. ἀ. καὶ τὴν σφραγῖδα τῆς Ε.Ο.Ν.

Διὰ τοὺς κ. κ. Συνδρομητὰς καὶ Ἀναγνώστας μας

Ὅπως καὶ στὰ προηγούμενα τεύχη ἐγράψαμε, λόγῳ τῶν μεγάλων δαπανῶν ποὺ ἔχει ἡ ἔκδοσι τοῦ Περιοδικοῦ, ἀναγκάσθηκε ἡ διεύθυνσίς του νὰ αὐξήσῃ λίγο τὴν τιμή του.

Οἱ Φαλαγγῖτες, οἱ Φαλαγγίτισσες, οἱ Σκαπανεῖς, οἱ Σκαπάνισσες, οἱ μαθηταὶ κι' οἱ στρατιῶται γιὰ νὰ ἐγγραφοῦν συνδρομηταὶ γιὰ ἕνα ἔτος (συνδρομὴ ἐτησία), πρέπει ν' ἀποστείλουν 160 δραχ. ἂν θέλουν γιὰ ἕξ μῆνες 80 καὶ γιὰ τρεῖς μῆνες 40.

Γιὰ ὅλους τοὺς ἄλλους ἰδιώτας ἡ συνδρομὴ εἶναι δραχ. 200, ὑποδιαιρουμένη ἀνάλογα μὲ τὰ χρονικὰ διαστήματα ποὺ θέλουν.

Γιὰ τοὺς Δήμους καὶ Κοινότητας, Σχολικὰς Ἐφορείας, Ἑταιρίας, Ἀγροτικὰ Ταμεῖα καὶ γενικῶς γιὰ πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου ἡ ἐτησία συνδρομὴ εἶναι δραχ. 300.

Οἱ Δῆμοι καὶ Κοινότητες καὶ οἱ Σχολικὲς Ἐφορεῖες, ὅσες δὲν ἔχουν πληρώσει μέχρι σήμερα, πρέπει νὰ ἐμβάσουν δραχ. 200. Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς Ἀπριλίου ὅμως πρέπει νὰ γράψουν στὸν προϋπολογισμό τους 300 δραχ. γιὰ κάθε ἐτησία συνδρομή.

Ἡ συνδρομὴ δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ποτὲ μικρότερη ἀπὸ τρίμηνη. Εἰδικῶς ὅμως γιὰ τοὺς μικροὺς συνδρομητάς μας καὶ γιὰ τοὺς στρατιώτας ἔγινε ἡ ἐξαίρεσι νὰ στέλνουν τὴν τρίμηνη συνδρομή των, ἂν δὲν μποροῦν ὁλόκληρη, σὲ δυὸ δόσεις. Ποτὲ ὅμως σὲ περισσότερες, γιατὶ εἶναι ἀδύνατη ἡ παρακολούθησίς των μέσα σὲ χιλιάδες συνδρομητάς.

Παρακαλοῦμεν καὶ πάλιν καὶ ἐφιστῶμεν τὴν προσοχὴν τῶν κ. κ. συνδρομητῶν ὁσάκις ἐμβάζουν οἱονδήποτε ποσὸν δι' ἐπιταγῆς ταχυδρομικῆς νὰ ἀναγράφουν εἰς τὸ ἀπόκομμα ταύτης μετὰ τοῦ ὀνόματος καὶ τῆς διευθύνσεώς των καὶ τὸ τί ἐκπροσωπεῖ τὸ ἀποστελλόμενον ποσὸν τοῦ ἐμβάσματος.

Πρέπει νὰ προσεχτῇ πάρα πολὺ ἡ διεύθυνσι ποὺ μᾶς δίδουν οἱ συνδρομηταί μας.

Εἶναι ἀπαραίτητα τὰ ἑξῆς στοιχεῖα:

Ὄνομα, ἐπίθετο ἀποστολέως. Διεύθυνσις (ὁδός, πόλις ἢ χωριό, ἐπαρχία καὶ Νομός).

Αὐτὸ πρὸς τὸ συμφέρον τῶν συνδρομητῶν καὶ διευκόλυνσι τοῦ Περιοδικοῦ.

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες ὁπωσδήποτε χρηματικὰ ποσὰ εἰς τὸ Περιοδικὸν «Νεολαία» νὰ τὰ ἀπευθύνουν εἴτε ἁπλῶς πρὸς τὸ Περιοδικὸν «Νεολαία», ὁδὸς Λεωχάρους 19, εἴτε πρὸς τὸν κ. Σπ. Ρούβαλην, Γεν. Γραμματέα τῆς Ε.Ο.Ν. διὰ τὸ Περιοδικὸν «Νεολαία», ὁδὸς Καραγεώργη τῆς Σερβίας 4.

Ἡ Νεολαία

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ, ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ, ΗΘΙΚΗΣ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ, ΤΗΣ «ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ»

ΔΙΑΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΝΑ ΕΛΕΓΧΗ ΤΗΝ ΠΑΙΔΕΙΑΝ

Ἡ ἐκπαίδευσις ἐπὶ Καποδιστρίου καὶ εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα.

Α΄.

Ἀξίζει νὰ εὕρουν θέσιν εἰς τὰς στήλας τῆς «Νεολαίας» αἱ σκέψεις τὰς ὁποίας προεκάλεσαν εἰς «Ἕλληνα πατριώτην» τὰ δύο τελευταῖα ἄρθρα μας διὰ τὴν ἐθνικὴν ἐκπαίδευσιν.

«Θὰ ἐπιτρέψετε, μᾶς γράφει, καὶ εἰς ἕνα ἄνθρωπον ὁ ὁποῖος δὲν ἀνήκει πλέον εἰς τὰς τάξεις ποὺ καθορίζει, ἀπὸ ἀπόψεως ἡλικίας, ἡ λέξις «νεολαία», νὰ ἐνδιαφέρεται διὰ τὸ ἔργον σας, διότι πιστεύει ὅτι μόνον μία ἀρτίως διαμορφουμένη καὶ διαπαιδαγωγουμένη νεότης δύναται νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸ λαμπρὸν μέλλον ποὺ ἠμποροῦν ἀκόμη νὰ ἔχουν ἡ Ἑλλάς μας καὶ ἡ ἑλληνικὴ φυλή. Μὴ πρὸς κακοφανισμὸν τῶν ἐπαϊόντων, τῶν δοκησισόφων καὶ ὅλου τοῦ πλήθους τῶν Ἑλλήνων ποὺ φαντάζονται ὅτι κατέχουν τὴν πεμπτουσίαν τῆς σοφίας! ἡ νεολαία αὐτὴ καὶ καμμία ἄλλη εἶναι ἡ αὐγὴ τοῦ νέου ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ. Ἂν θελήσωμεν νὰ προσέξωμεν θὰ ἴδωμεν ὅτι εἰς κάθε ἐποχὴν ἡ ἑλληνικὴ ἀκμὴ συμπίπτει μὲ τὰς περιόδους ἐκείνας τῆς ἐθνικῆς ζωῆς, κατὰ τὰς ὁποίας ἡ πολιτεία εἶχε τὸν ἀπόλυτον ἔλεγχον τῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ αὐτὴ ἔδιδε τὸν τόνον καὶ τὴν μορφὴν εἰς τὴν παιδείαν.

»Ἐξ ἄλλου δὲν φαντάζομαι νὰ ὑπάρξουν ἄνθρωποι τόσον κακόπιστοι ὥστε νὰ παρερμηνεύσουν τὴν φράσιν: «Ὁ λαὸς τῆς Ἑλλάδος εἶναι λαὸς ἀγροτῶν καὶ τεχνιτῶν καὶ ἐργατῶν καὶ τὰ παιδιὰ τοῦ λαοῦ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἐκπαιδεύωνται παρὰ ὡς ἀγρόται καὶ τεχνῖται καὶ ἐργάται», τὴν ὁποίαν ἀνεφέρατε εἰς τὸ ἄρθρον σας τῆς 4ης Μαρτίου. Ἂν μοῦ ἐπετρέπατε, θὰ ἀνέτρεχα ὀλίγον εἰς τὸ παρελθὸν διὰ νὰ φέρω εἰς τὴν μνήμην ἕνα ἄλλο σελαγίζον εἰς τὸ ἑλληνικὸν στερέωμα ὄνομα: τὸ τοῦ Καποδιστρίου. Μόλις ἔφθασεν εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ εὑρέθη εἰς τὸν τόπον αὐτὸν τὸν αἱμόφυρτον καὶ φορτωμένον χαινούσας πληγάς, δὲν ἐδυσκολεύθη ν' ἀντιληφθῇ τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ διὰ ν' ἀποδώσῃ ὁ πάντοτε ζωντανὸς ἑλληνικὸς λαὸς ὅ,τι λανθάνον ἔκρυβεν εἰς τὰ κατάβαθα τῆς ψυχῆς του. Δὲν ἤργησεν ὅμως καὶ νὰ εὑρεθῇ ἐμπρὸς εἰς ἕνα κενὸν λογιωτατισμόν, αὐτὸν τὸν ἴδιον ποὺ ἔγινεν ἀφορμὴ νὰ μὴ ὁμιλῇ ἡ Ρουμανία καὶ ἡ Ἀλβανία καὶ αὐτὴ ἡ Βουλγαρία ἑλλη-

νικά. Ἐνῷ τίποτε δὲν εἴχομεν, ἐνῷ ἐχρειάσθη νὰ καταφύγῃ εἰς πονηρίαν διὰ νὰ μάθουν οἱ Ἕλληνες τοῦ 1828 νὰ τρώγουν πατάταν, τοῦ ἐζητοῦσαν γυμνάσια, ἀκόμη δὲ καὶ Πανεπιστήμιον. Ἀλλ' ὁ Κερκυραῖος εὐπατρίδης, ὁ ὁποῖος ἤξευρε νἀκούῃ τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα νὰ βλέπῃ, ἤξευρε νὰ δίδῃ καὶ τὰς ἐπιβαλλομένας ἀπαντήσεις.

«Ἀλλ' ἠμπορεῖ, ἀπεκρίνετο, νὰ ὑπάρξῃ σπίτι χωρὶς θεμέλια; Πῶς ἠμπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ ἀνωτέρα παιδεία, ἂν προηγουμένως δὲν ὑπάρξῃ κατωτέρα;»

»Καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν ἵδρυε δημοτικὰ σχολεῖα, τὸ ἓν μετὰ τὸ ἄλλο, καὶ ζήτημα εἶναι κατὰ πόσον, ἐὰν ἔζουσε, θὰ ἵδρυε δύο γυμνάσια.

»Ἀλλὰ μὲ τὸν φωτεινόν του νοῦν ἀντελήφθη καὶ κάτι ἄλλο, κάτι ποὺ μόλις μετὰ μίαν ἑκατονταετίαν θ' ἀντελαμβανόμεθα καὶ θὰ τὸ ἐπιστεύαμεν.

»Ἀπὸ τότε ἠκούετο τὸ παραμύθι ὅτι οἱ Ἕλληνες εἴμεθα κυρίως λαὸς ἐμπόρων καὶ ναυτικῶν. Ὁ Καποδίστριας ὅμως, χωρὶς νὰ παραβλέπῃ ὅτι ἕνα μέγα μέρος τῆς ἑλληνικῆς εὐημερίας θὰ ἐστηρίζετο εἰς τὸν Ἕλληνα ναυτικὸν καὶ τὸν Ἕλληνα ἔμπορον, ἐσχημάτισε τὴν πεποίθησιν ὅτι ἡ Ἑλλὰς εἶναι χώρα κατὰ πρῶτον λόγον γεωργική. Αἱ πρῶται ὑποτυπώδεις ἀπογραφαὶ ἀπεδείκνυον ὅτι τὰ 60 % τῶν τότε ἐλευθέρων Ἑλλήνων ἦσαν γεωργοί, τὸ ποσοστὸν δὲ τῶν γεωργῶν θὰ ἦτο ἀκόμη μεγαλείτερον εἰς τὰς τουρκοκρατουμένας ἑλληνικὰς χώρας. Καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρόν, παραλλήλως πρὸς τὴν ἵδρυσιν δημοτικῶν σχολείων, προέβαινεν εἰς τὴν ἵδρυσιν γεωργικῶν σχολείων, πειραματικῶν ἀγρῶν — ναί, πειραματικῶν ἀγρῶν — ἐθνικῶν οἰκοτροφείων, εἰς τὰ ὁποῖα περισυνέλεγεν ὅλα τὰ Ἑλληνόπουλα τὰ ὁποῖα ἔχασαν τοὺς γονεῖς των εἰς τὴν φοβερὰν ἀνθρωποσφαγὴν τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος, καὶ τεχνικῶν σχολείων, εἰς τὰ ὁποῖα ἄλλα Ἑλληνόπουλα ἐδιδάσκοντο πῶς νὰ κερδίζουν τὸ ψωμί των ἐν ἱδρῶτι καὶ μόχθοις καὶ διὰ τῶν ὁποίων παρείχετο εἰς τὴν Ἑλλάδα ὁ τεχνικὸς ὁπλισμός, ποὺ θὰ καθίστατο ἀπαραίτητος εὐθὺς ὡς τὸ καρυοφίλι ἔπαυε νὰ λαλῇ. Ἔκαμε δηλαδὴ ὁ Καποδίστριας, χωρὶς τὸν φόβον τῶν παρεξηγήσεων ποὺ τρομάζετε σεῖς, ἐκεῖνο ποὺ λέγετε ὅτι πρέπει νὰ γίνῃ: Ἐμόρφωνε τὰ παιδιὰ τῶν Ἑλλήνων γεωργῶν καὶ τεχνιτῶν ὡς ἀγρότας καὶ τεχνίτας, ἀπὸ τοὺς ὁποίους θἀνεδεικνύοντο αὔριον οἱ ἱκανώτεροι καὶ οἱ καταλληλότεροι νὰ κυβερνήσουν, ἄνθρωποι ὅμως ποὺ θὰ προήρχοντο ἀπὸ τὰ σπλάγχνα τοῦ λαοῦ καὶ κατὰ συνέπειαν θὰ ἐγνώριζον τοὺς πόθους του, τὰς ἐπιθυμίας του, τὰς φιλοδοξίας του.

»Ἐφήρμοζε μὲ ἄλλους λόγους ὁ Καποδίστριας ἐκεῖνο ποὺ λέγομεν σήμερον διευθυνομένην παιδείαν, ὄχι διότι ἀνετράπησαν συστήματα, ἢ ὅτι ἡ γῆ ἔπαυσε νὰ διαγράφῃ τὴν αἰωνίαν κίνησίν της, ἀλλ' ἁπλῶς διότι, ὅπως ὀρθῶς παρατηρεῖτε, τὸ σημερινὸν Κράτος ξεύρει τί θέλει, τί ἐπιδιώκει καὶ πρὸς ποῖα ἰδεώδη φέρει τὴν φυλήν.

»Εἶναι περίεργον, ἀλλ' εἰς κάθε ἐποχὴν οἱ ἄνθρωποι ἀρέσκονται νὰ παίζουν μὲ τὰς λέξεις. Εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Καποδιστρίου κανεὶς δὲν ἤξευρε τὰς λέξεις «διευθυνομένη παιδεία». Ὅλοι ἐθεωροῦσαν φυσικὸν νὰ ἔχῃ τὸ Κράτος τὸν ἔλεγχον τῆς παιδείας καὶ ἀκόμη νὰ τοῦ ζητοῦν περισσότερα ἀπὸ ὅ,τι ἠμποροῦσε νὰ προσφέρῃ. Καὶ ἀργότερα συνέβαινε τὸ ἴδιον, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι εἰς ἕνα καθεστὼς εἰς τὸ ὁποῖον τὸν πρωταρχικὸν ρόλον ἔπαιζαν τὰ κόμματα καὶ οἱ κομματάρχαι ἔχασε καὶ ἡ παιδεία τὸν σκοπόν της. Καὶ λογικῶς. Οἱ διδάσκαλοι, οἱ ὁποῖοι εἶναι καὶ αὐτοὶ μέρος τοῦ συνόλου, ἀφέθησαν εἰς τὴν τύχην των καὶ τὸ σχολεῖον ἀντὶ νἀποβῇ τὸ καμινευτήριον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον θὰ ἐξήρχοντο Ἕλληνες μὲ θετικὸν νοῦν, μὲ σαφῶς ἀποκρυσταλλωμένας πεποιθήσεις, ἐξήρχοντο νέοι Ἕλληνες μὲ τὸν ἐγκέφαλον φουσκωμένον, ἀνερμάτιστοι, τοῦ τύπου τῶν ρητόρων ἐκείνων ποὺ διεσάλπιζον εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος ὅτι θὰ ἦτο ἀρκετὸν νὰ κηρύξῃ ἡ Ἑλλὰς τὸν πόλεμον καὶ νὰ ἐξεκίνουν τὰ ἑλληνικὰ στρατεύματα (τὰ ὁποῖα ζήτημα ἂν εἶχον δύναμιν τριάντα χιλιάδων ἀνδρῶν) καὶ θὰ ἔφθανον ἀήττητοι φάλαγγες εἰς τὴν Φιλιππούπολιν σαρώνουσαι Τούρκους καὶ Βουλγάρους.

»Βέβαια καὶ αὐτὸ ἦτο ἕνας πατριωτισμός. Πατριωτισμὸς ὅμως ὁ ὁποῖος δὲν ἐστηρίζετο εἰς τὴν πραγματικότητα καὶ εἰς τὰς ἱκανότητας τοῦ Ἔθνους. Ὁ διδάσκαλος ἔλεγε λόγια, χωρὶς καὶ αὐτὸς νὰ ξεύρῃ τί ἔπρεπε νὰ ἐπιδιώξῃ ἡ φυλή, τί ἦτο ἱκανὴ νὰ πράξῃ, ἀφίνετο ἕρμαιον τῶν πεποιθήσεων ποὺ ἐμόρφωνε ἀπὸ τὴν φορὰν τῶν πραγμάτων, ἀπὸ τὸ κουβεντολόϊ τοῦ καφενείου ἢ τῆς πλατείας. Ναὶ «δὲν ἠμπορεῖ νὰ εὐθύνεται ὁ διδάσκαλος ὅταν ἡ ἰδία ἡ Πολιτεία, ἕως χθές, δὲν ἐγνώριζε ποίους σκοποὺς ἔθετεν εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν, δὲν ἐγνώριζε τί ἐζήτει ἀπὸ τὸ σχολεῖον». Τὰ πράγματα ὅμως ὁπωσδήποτε συνέβαινον ὅπως τὰ διαζωγραφίζετε: «Τὸ δημοτικὸν ἑτοίμαζε τροφίμους διὰ τὸ γυμνάσιον καὶ τὸ γυμνάσιον ἐξεφούρνιζε θεσιθήρας καὶ πτωχοπροδρόμους» ποὺ τὰς ὑπηρεσίας των τὰς ἐμετροῦσαν μὲ τὸ ποσὸν τοῦ μισθοῦ ποὺ θὰ ἔπαιρναν, ἐνῷ τὰ χωριατόπαιδα, κάθε φορὰν ποὺ ἐκαλοῦντο νὰ ὑπηρετήσουν τὴν Πατρίδα των, προσέφεραν τὰ γερά των μπράτσα καὶ τοὺς ἀρτίους πνεύμονάς των ἀσυζητητί, μολονότι πολλάκις δὲν ἤξευραν οὔτε τὸ ὄνομά των νὰ γράψουν. Δὲν ἐχρειάζοντο ὅμως νἀκούσουν τὰς κενολογίας τῶν ρητόρων τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος ἢ μερικοὺς περιέργους διδασκάλους τῆς παλαιᾶς ἐποχῆς, διὰ νὰ γνωρίζουν ὅτι δὲν ὑπάρχει μεγαλειτέρα ἀγάπη ἀπὸ τὴν τῆς πατρικῆς γῆς.

»Ἐκεῖνο ποὺ δὲν ἔκαμε τὸ σχολεῖον, τὸ ἔκαμε τὸ ὁρμέμφυτον, ἡ κληρονομικότης, τὰ πέντε κολλυβογράμματα τοῦ παπᾶ τοῦ χωριοῦ.

»Σήμερον ὅμως τὰ πράγματα εἶναι πολὺ διαφορετικά. Σήμερον ἡ ἀνθρωπότης κινεῖται μὲ ἄλλον ρυθμὸν καὶ καμμία δὲν χωρεῖ ἀμφιβολία δι' ὅλους μας ὅτι ἡ Ἑλλὰς εἶναι κατὰ πρῶτον λόγον χώρα γεωργικὴ καὶ ἐν ἀκολουθίᾳ βιομηχανική, ἐμπορικὴ καὶ ναυτική. Ἐπιβάλλεται κατὰ συνέπειαν νὰ ἐναρμονισθῇ καὶ ἡ παιδεία, νὰ τοποθετηθῇ εἰς τὰ πλαίσια ποὺ χαράσσουν αἱ σημεριναὶ πραγματικότητες, καὶ πρὸ παντὸς

νὰ ἐμφυσηθῇ εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ παιδιοῦ τὸ μέτρον τῆς ὀρθῆς κρίσεως. Νὰ μὴ τοῦ λέγωνται πράγματα τὰ ὁποῖα καὶ ἡ παιδική του ἀκόμη κρίσις δὲν ἠμπορεῖ νὰ παραδεχθῇ καὶ διὰ τὰ ὁποῖα θὰ διατηρῇ πάντοτε ἀμφιβολίαν. Ἐπιβάλλεται νὰ ὑπάρξῃ ἕνα σαφῶς καθωρισμένον πρόγραμμα, ἕνα ἑλληνικὸν ἰδεῶδες, ἕνας σκοπὸς κατευθυντήριος ποὺ θὰ εἶναι βάθρον καὶ θεμέλιον καθ' ὅλην τὴν χρονικὴν διάρκειαν τῆς ἐκπαιδεύσεως τοῦ Ἑλληνόπαιδος καὶ ὁ ὁποῖος θὰ ἔχῃ ὑπ' ὄψιν τὴν μίαν αἰωνίαν καὶ ἀδιαμφισβήτητον ἀλήθειαν: ὅτι ὁ πατριωτισμὸς πρὸς κανένα ἐπάγγελμα, πρὸς καμμίαν τέχνην, πρὸς καμμίαν ἐπιστήμην δὲν εἶναι ἀντιμέτωπος. Ἡ σημερινὴ ἐπιστήμη ἔχει ἀποδείξει ὅτι μόνον ἄνθρωποι παράφρονες καὶ ἀνισόρροποι, ἢ σνόμπ τῆς χειρίστης ποιότητος φαντάζονται ὅτι ἐπιστήμη καὶ θρησκεία εἶναι ἀσυμβίβαστα πράγματα καὶ — διατί νὰ μὴ τὸ διακηρύττωμεν ὑπερηφανευόμενοι; — τὰ ἐν Ἑλλάδι γενόμενα διετράνωσαν ὅτι ἀποτελεῖ ποταπὸν βορεινὸν ψεῦδος ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι ὁ ἐργάτης δὲν ἠμπορεῖ νὰ εἶναι πατριώτης ὅσον εἶναι ὁ ἰατρός, ὁ ἔμπορος.

»Ἴσως ὅμως ὅλα ὅσα συνέβησαν εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ ἡ ἀπειληθεῖσα τελειωτικὴ καταστροφή της, χωρὶς τὴν παρεμβολὴν τῆς 4ης Αὐγούστου, νὰ μὴ ὑψοῦντο ἀπειλητικὰ φάσματα εἰς τὸν γαλανὸν οὐρανόν μας, ἂν ἡ παιδεία ἦτο διευθυνομένη ὅπως τὴν ἤθελεν ὁ Καποδίστριας, ἢ ὅπως τὴν εἶχαν οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοί μας. Καὶ τί ἐγένετο μὲν εἰς τὴν ἀρχαίαν Σπάρτην, οἱ ἀναγνῶσται τῆς «Νεολαίας» γνωρίζουν ἤδη ἀπὸ διάφορα δημοσιεύματα εἰς τὰς στήλας ταύτας. Τί ἐγένετο ὅμως εἰς τὰς Ἀθήνας; Τὸ θέμα εἶναι εὐρύτατον καὶ δυστυχῶς, ὄχι εὔκολον νὰ ἐκτεθῇ εἰς ὀλίγας γραμμάς. Περικοπαὶ ἀρχαίων συγγραφέων καὶ ἄπειροι ἐπιγραφαὶ μᾶς διαφωτίζουν ἐν προκειμένῳ καὶ διαψεύδουν μερικοὺς αὐθαιρέτους ἰσχυρισμοὺς περὶ τῆς ἐλευθερίας τὴν ὁποίαν τάχα εἶχον οἱ Ἀθηναῖοι εἰς τὰ σχολεῖα των.

»Ἐκεῖνο ἐν τούτοις τὸ ὁποῖον τυγχάνει ἀδιάψευστον, εἶναι ὅτι ὅλαι αἱ ἑλληνικαὶ πόλεις, καὶ ἰδιαιτέρως αἱ Ἀθῆναι, ἔδιδαν ἰδιαιτέραν σημασίαν εἰς τὴν διαμόρφωσιν τοῦ παιδιοῦ, εἰς τὴν διαπαιδαγώγησιν τοῦ ἐφήβου, εἰς τὴν διάπλασιν τοῦ χαρακτῆρός του, εἰς τὸν ἐμποτισμόν του μὲ τὴν ἰδέαν τῆς Πατρίδος, εἰς τὴν ἐμφύσησιν εἰς τὴν ψυχήν του τῆς πεποιθήσεως ὅτι διὰ νὰ εἶναι ἐλεύθερος πολίτης πρέπει νὰ ἔχῃ συνείδησιν τῶν ὑποχρεώσεων καὶ τῶν καθηκόντων του ἀπέναντι τῆς Πατρίδος του. Ἡ Ἀθηναϊκὴ πολιτεία ἀνελάμβανε τὴν διαπαιδαγώγησιν τοῦ παιδιοῦ ἀπὸ τῆς νεαρωτέρας σχεδὸν ἡλικίας καὶ τὸ πρῶτον πρᾶγμα ποὺ ἐπροσπαθοῦσε νὰ τοῦ ἐμπνεύσῃ ἦτο ἡ ὑπερηφάνεια διότι ἦτο ἐλεύθερος καὶ Ἀθηναῖος. Δι' αὐτὸ τοῦ ἔδιδεν ἰδιαιτέραν θέσιν εἰς τὰς θρησκευτικὰς καὶ ἄλλας τελετὰς καὶ παρηκολούθει τὰ βήματά του διὰ τῶν ἐγκριτωτέρων πολιτῶν. Κατὰ τὸν ἑορτασμὸν τῶν Ὠσχοφορίων ἔφηβοι, ἐκλεγόμενοι ἀπὸ τὰ εὐγενέστερα σπίτια τῶν Ἀθηνῶν, εἰκόνιζον τὰ θύματα τὰ ὁποῖα ἐστέλλοντο ἄλλοτε ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων εἰς τὸν Μινώταυρον· ἐκρατοῦσαν κλάδους ἀμπέλου καὶ μετέβαινον ἐν πομπῇ ἀπὸ τὰς Ἀθήνας εἰς τὸ Φάληρον καὶ ἀπὸ τὸ Φάληρον εἰς τὰς Ἀθήνας, διὰ νὰ ἑορτάσουν ἔτσι τὴν νίκην τοῦ Θησέως καὶ τὴν εὐτυχῆ ἐπάνοδόν του ἀπὸ τὴν Κρήτην. Εἰς τὰ Παναθήναια μικρὰ παιδιὰ συνώδευαν μὲ τὰ τραγούδια των τὰς ἱερὰς ἀγρυπνίας ποὺ προηγοῦντο τῆς κυρίας ἡμέρας τῆς ἑορτῆς. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὸ παιδὶ ἐλάμβανε συνείδησιν τῆς ἀξίας ποὺ τοῦ ἀπεδίδετο, ὑπερηφανεύετο, ἤθελε διαρκῶς νὰ φαίνεται καλύτερον, ἐδιδάσκετο θετικῶς τὴν θρησκείαν του, ὁσονδήποτε καὶ ἂν ἡ ἀρχαία θρησκεία ἦτο κάτι τὸ ἐντελῶς ἀφῃρημένον, καὶ πρωτίστως ἐμάνθανεν ἀπὸ τῆς νεαρωτέρας ἀκόμη ἡλικίας τὰ καθήκοντά του, τὰ ὁποῖα τοῦ ἐγίνοντο οὕτω συνείδησις συνυφασμένη μὲ τὴν ὕπαρξίν του.

»Ποίαν σημασίαν εἶχαν αὐταὶ αἱ ἑορταὶ εἰς τὰς ὁποίας ἐλάμβανε μέρος ὁ μικρὸς Ἀθηναιόπαις μᾶς τὸ λέγει ὁ Ἰσοκράτης, ὁ ὁποῖος βλέπει εἰς αὐτὰς αἰτίαν τῆς δόξης τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς ὑπεροχῆς των ἀπέναντι τῶν ἄλλων πόλεων.

»Ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλας τὰς λατρευτικὰς τελετὰς ποὺ ἐγίνοντο εἰς τὸ σπίτι ὁ μικρὸς Ἀθηναῖος ἐλάμβανε μέρος εἰς αὐτάς. «Συνώδευε τὸν πατέρα του εἰς τὰς ἑορτὰς τοῦ δήμου μετὰ τῆς οἰκογενείας του· ἐξιλέωνε τὴν ὀργὴν τῶν θεῶν ἢ ἱκέτευεν αὐτοὺς διά τινα εὐεργεσίαν. Ἐπὶ τῶν ἀναθηματικῶν ἀναγλύφων εἰκονίζεται περιβεβλημένος τὸν μανδύαν, ἐνῷ ὁ πατήρ, τὴν δεξιὰν ὑψωμένην ἔχων, εἰς σημεῖον λατρείας, ἀπευθύνει τῇ θεότητι τὰς εὐχὰς ἢ τὰς εὐχαριστίας αὐτοῦ. Εἰς τὰ θεάματα αὐτὰ κατανοεῖ τὰς ὑποχρεώσεις του, χωρὶς νὰ ἔχῃ ἀνάγκην ἰδιαιτέρας διδασκαλίας διὰ νὰ τὰς μάθῃ. Μὲ παρόμοια παραδείγματα διαπλασσόμενος τηρεῖ βραδύτερον τὰ θρησκευτικὰ παραγγέλματα, μεταδίδων εἰς τοὺς οἰκείους του τὴν παράδοσιν τῆς ὑπακοῆς καὶ τοῦ σεβασμοῦ».

»Ἡ κυρίως ὅμως διάπλασις τοῦ μικροῦ Ἀθηναίου συνετελεῖτο εἰς τὸ σχολεῖον, ὅπου τὸ πρῶτον πρᾶγμα ποὺ ἐδιδάσκετο ἦτο ἡ μετριοφροσύνη, ἡ συστολή, οἱ καλοὶ τρόποι, ἡ εὐγενικὴ ἅμιλλα, δραστηριότης, ὑπακοή, τήρησις αὐστηρὰ τοῦ καθήκοντος, πλήρης ἠθικὴ ἐντέλεια, αἰδώς: «πρῶτον μὲν ἔδει παιδὸς φωνὴν γρύξαντος μηδὲν ἀκοῦσαι» [1].

»Αὐτὴ ὅμως, ἐπαναλαμβάνω, ἦτο ἡ ἀρχὴ τῆς διαπλάσεως τοῦ Ἀθηναιόπαιδος. Θὰ ἴδωμεν εἰς τὸ ἐπόμενον πῶς εἰργάζετο τὸ ἀθηναϊκὸν σχολεῖον διὰ νὰ ἠμπορέσῃ νἀναδείξῃ ἀνθρώπους ὅπως ὁ Μιλτιάδης, ὁ Θεμιστοκλῆς, ὁ Περικλῆς».

ΕΛΛΗΝ ΠΑΤΡΙΩΤΗΣ

---

[1] Ἀριστοφάνους Νεφέλαι.

Σύ ωεριθώριον

ΜΙΑ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΝΤΑΕΤΗΡΙΣ

Εἰς τὴν μεγάλην Αἴθουσαν τῶν Τελετῶν τοῦ Πανεπιστημίου τελεῖται αὔριον ἑορτὴ ἐπὶ τῇ συμπληρώσει ὑπερτεσσαρακονταετοῦς εὐδοκιμωτάτης ἐπιστημονικῆς, διδακτικῆς καὶ λογοτεχνικῆς δράσεως τοῦ ἐπιφανοῦς καθηγητοῦ τῆς φιλοσοφίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν καὶ Ἀκαδημαϊκοῦ κ. Θ. Βορέα. Ἡ συσταθεῖσα μεγάλη ἐπιτροπὴ ἐκ καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου καὶ Ἀκαδημαϊκῶν διὰ τὸν ἑορτασμὸν εἰς σχετικὴν ἐγκύκλιόν της γράφει μεταξὺ ἄλλων:

. . . .

«Ὢν δὲ καὶ κράτιστος γνώστης τοῦ Ἕλληνος λόγου καὶ ἔχων διάνοιαν διαυγῆ καὶ εὐρεῖαν καὶ ἔμπνευσιν ὑψηλὴν καὶ ἐπὶ τὰ ἴχνη τῶν παλαιῶν τῆς Ἑλλάδος σοφῶν βαίνων, ἀπεκρυστάλλωσεν ὁ Βορέας τὴν βαθύνουν καὶ ἐνθουσιώδη διδασκαλίαν αὐτοῦ εἰς πολλὰς καὶ ἀξιολογωτάτας συγγραφάς, ἐδημοσίευσε δὲ καὶ συλλογὰς ἀριστοτεχνικῶν μεταφράσεων ἐκ τῆς παγκοσμίου ποιήσεως.

»Ἐπὶ πλέον ὢν καὶ ζῶν παράδειγμα ἀρετῆς, καθωδήγησε καὶ καθοδηγεῖ τοὺς συγχρόνους Ἕλληνας πρὸς σώφρονα καὶ ἀρτίαν περὶ τοῦ κόσμου καὶ τοῦ βίου θεωρίαν».

ΤΟ ΜΟΡΦΩΤΙΚΟΝ ΕΠΙΠΕΔΟΝ ΤΟΥ ΕΡΓΑΤΟΥ

Ἡ πρὸ ἡμερῶν σύσκεψις ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Ὑφυπουργοῦ τῆς Ἐργασίας κ. Δημητράτου μετὰ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου τῆς Ε. Ο. Ν. κ. Ἀλ. Κανελλοπούλου, καθ' ἣν ἐξητάσθη ἡ περίπτωσις τῆς συστηματικῆς ἀνυψώσεως τῆς μορφώσεως τῶν νέων ἐργατῶν καθὼς καὶ ἡ ὀργανικὴ σύνδεσις τούτων μὲ τὰς ὀργανώσεις τῆς Ε. Ο. Ν., θέτει τὰς βάσεις τῆς νέας κατευθύνσεως τῆς Ὀργανώσεως πρὸς τὴν πλευρὰν τοῦ ἐργαζομένου νέου, πρὸς τὸν ὁποῖον αὕτη στρέφεται μετ' ἰδιαιτέρας στοργῆς. Ἐκεῖνο ἰδιαιτέρως τὸ ὁποῖον ἐπιδιώκει ἡ Ὀργάνωσις μὲ τὰ ἄφθονα μέσα, ὑλικὰ καὶ πνευματικά, ἅτινα διαθέτει εἶναι ἡ ἐντὸς τῶν κόλπων της ἐξύψωσις τοῦ διανοητικοῦ καὶ μορφωτικοῦ ἐπιπέδου τοῦ ἐργαζομένου νέου καὶ τὴν ἐξύψωσιν τούτου θεωρεῖ ὡς ἕνα τῶν βασικῶν της σκοπῶν.

«Τὸ Ἔθνος μας ἔχει ἀνάγκην θερμότητος καὶ ἡλίου διὰ νὰ ζήσῃ. Καὶ αὐτὴν τὴν θερμότητα καὶ αὐτὸν τὸν ἥλιον δὲν μπορεῖ νὰ τὸν δώσῃ κανεὶς ἄλλος παρὰ Σύ, Νεολαία, καὶ ὡς ἄτομον καὶ ὡς σύνολον».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

ΕΛΛΑΣ ΚΑΙ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ

Τὸ ἐκδοθὲν εἰς τὴν Ἰταλίαν βιβλίον ὑπὸ τὸν τίτλον: «Ἡ Ἑλλὰς κατὰ τοῦ Κομμουνισμοῦ», τοῦ ὁποίου αἱ ἐφημερίδες ἐδημοσίευσαν περίληψιν καὶ τὸ ὁποῖον περιγράφει τὰς ἐπιτυχίας τοῦ Νέου Κράτους εἰς τὸ ἐπίπεδον τῆς καταπολεμήσεως τῆς κομμουνιστικῆς καταληψίας εἰς τὴν Ἑλλάδα, περιέχει μίαν βαρυσήμαντον φράσιν, ποὺ θὰ ἦτο παράλειψις τὸ νὰ μὴ τὴν μεταφέρωμεν εἰς αὐτὴν τὴν στήλην. «Ὁ κ. Ἰ. Μεταξᾶς, γράφει καταλήγων ὁ συγγραφεὺς τοῦ ἰταλικοῦ βιβλίου, ἔπραξε τὸ πᾶν διὰ τὴν Χώραν του, εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς καταλύσεως τῶν ἀνατρεπτικῶν θεωριῶν, ἀνατρεπτικῶν τοῦ πολιτισμοῦ ἐκείνου, τὸν ὁποῖον ἡ αἰωνία Ἑλλὰς ἔδωσεν εἰς τὸν Κόσμον».

Εἰς τὴν Ἑλλάδα κάτι ποὺ σχεδὸν εἶχε λησμονηθῆ, ἰδιαιτέρως ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἔπρεπε νὰ τὸ γνωρίζουν καὶ νὰ τὸ ἐνθυμοῦνται περισσότερον, ἀπὸ τοὺς μορφωμένους δηλαδή, ἦτο τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ κομμουνισμός, βάρβαρον καὶ ἄθεον ἐπινόημα, ἦτο βαθύτατα ἐχθρικὸς πρὸς τὸ κάθε τι ποὺ ἐξέφραζεν ὁ Ἑλληνισμὸς ὡς ψυχικὴ καὶ ὡς πνευματικὴ καλλιέργεια. Ἀλήθεια, ἔπρεπε νὰ εἶχε παραμορφωθῆ καὶ διαστρεβλωθῆ ἡ ἑλληνικὴ ἀντίληψις τοῦ Κόσμου εἰς τὴν διάνοιαν — ἂν εἶχον διάνοιαν — τῶν διανοουμένων ἐκείνων, ποὺ ἐφαντάσθησαν ὅτι ἠμποροῦσε νὰ ἐπιβληθῇ καὶ νὰ ἐπικρατήσῃ κάτω ἀπὸ τὸν πάμφωτον ἑλληνικὸν οὐρανὸν τὸ σύστημα τῆς ὠργανωμένης δουλείας, ποὺ ἤρχετο ἀπὸ τοὺς σκυθικοὺς ζόφους διὰ νὰ δουλώσῃ τὸν ἄνθρωπον καὶ νὰ ἐκμηδενίσῃ τὴν προσωπικότητά του, χωρὶς νὰ κινδυνεύσῃ νὰ ἐξαλειφθῇ ὅ,τι ἑλληνικὸν ὑπῆρχεν εἰς τὴν Ἑλλάδα. Καὶ ὅμως ὑπῆρχαν πολλοὶ τέτοιοι, ποὺ παρίστανον τὸν διανοούμενον καὶ τὸν καλλιεργημένον ἄνθρωπον. Καὶ ὅμως ὅλοι αὐτοί, ἂν πραγματικὰ τοὺς συνεκίνει τὸ κοινωνικὸν πρόβλημα τῆς ἐποχῆς, θὰ ἠμποροῦσαν, θὰ ἔπρεπε νὰ μποροῦν, μὲ τὸ φῶς τῆς γνώσεώς των, ν' ἀνατρέξουν εἰς τὰς ἑλληνικὰς πηγάς, ὅπου θὰ εὕρισκαν ὄχι ἕναν μονάχα τρόπον ποὺ ἐφήρμοσαν οἱ ἄνθρωποι εἰς τὸν τόπον αὐτὸν κατὰ τὸ παρελθὸν διὰ νὰ ἀντιμετωπίσουν ἀνάλογα προβλήματα, χωρὶς οὔτε ἡ ζωὴ τοῦ λαοῦ ν' ἀναστατωθῇ, οὔτε νὰ αἱματοκυλισθῇ ἀπὸ ἐμφύλιον πόλεμον ὁ τόπος, οὔτε νὰ καταστραφοῦν πνευματικαὶ ἀξίαι αἰώνων καὶ νὰ συσσωρευθοῦν ὑλικὰ καὶ ἠθικὰ ἐρείπια.

Ἀλλ' ὁ κομμουνισμός, ὅπως παντοῦ, καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα περισσότερον, ἦτο ἠθικὴ πώρωσις καὶ στρέβλωσις παρὰ σύστημα ποὺ εἶχε ἀληθινὴν πηγὴν τὴν ἀνησυχίαν διὰ τὸν ἄνθρωπον καὶ διὰ τὸν λαόν. Ἦτο μία μορφὴ συσσωρεύσεως χολῆς καὶ παθολογικοῦ μίσους ἐναντίον τῶν ψυχικῶς καὶ διανοητικῶς φυσιολογικῶν ἀνθρώπων, ἐναντίον τῆς Κοινωνίας καὶ ἐναντίον τῆς ἀνθρωπότητος. Αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ ἐνθυμούμεθα πνευματικῶς πάντοτε.

«Δὲν μπορεῖ ἡ Νεολαία νὰ καθυστερήσῃ εἰς τὴν ἐθνικὴν ἀναδημιουργίαν. Εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ καθυστερήσῃ. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ὅλοι θὰ ἀκολουθήσετε ἐνθουσιώδεις καὶ ὁρμητικοί».

I. ΜΕΤΑΞΑΣ

ΤΙΜΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ

Τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ἰνστιτούτου Χημείας καὶ Γεωργίας, ποὺ ἀνήγειρε μία Ἑλληνικὴ βιομηχανικὴ ἐπιχείρησις εἰς μνήμην τοῦ ἱδρυτοῦ της, ἐτιμήθησαν μὲ ὅλην τὴν ἐπισημότητα τῆς παραστάσεως τοῦ Κράτους, μὲ τὴν παρουσίαν τῆς Α. Μεγαλειότητος καὶ τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως. Τὸ παλαιὸν Κράτος, τὸ Κράτος τῆς εὐθηνῆς ρητορείας, τοῦ κενοῦ λόγου καὶ τοῦ κοινωνικοῦ παρασιτισμοῦ, δὲν εἶχε συνηθίσει τὴν ἑλληνικὴν ἐργασίαν εἰς ἀναλόγους ἐκδηλώσεις τιμῶν. Καὶ ἦτο τοῦτο μία ἄλλη πλευρὰ τῆς ἠθικῆς του ἀναπηρίας. Τὸ Κράτος ἐκεῖνο ἐξελάμβανε τὴν ἐργασίαν ὡς ἰδιωτικὴν ὑπόθεσιν τῶν ἀτόμων. Καὶ ἴσως μάλιστα ὡς περιφρονημένην ὑπόθεσιν. Καὶ αἰτία αὐτῆς του τῆς ἀντιλήψεως ὑπῆρξε τὸ γεγονός, ὅτι εἰς τὸ πλαίσιον τῆς ἐργασίας εἶχον βλαστήσει ἀκατεύθυντοι αἱ ἀντιθέσεις καὶ αἱ ἐχθρότητες, πού, εὐτυχῶς, πρὶν προφθάσουν νὰ καταλύσουν τὴν Ἑλληνικὴν Κοινωνίαν καὶ ν' ἀπειλήσουν αὐτὴν τὴν ζωὴν τοῦ Ἔθνους, ἐπέφεραν τὴν κατάλυσιν τοῦ Κράτους ἐκείνου.

Τὸ σημερινὸν Κράτος ἐπανέδωσεν εἰς τὴν ἐργασίαν τὴν θέσιν της ὡς κοινωνικῆς καὶ ἐθνικῆς ὑποθέσεως περισσότερον πάσης ἄλλης. Τὴν ἐτοποθέτησεν εἰς τὸ ὑψηλὸν βάθρον ποὺ τῆς ἀνήκει καὶ ἀπὸ τὴν πρᾶξιν του αὐτὴν ἤντλησε τὴν ἠθικὴν δύναμιν διὰ ν' ἀσκήσῃ εἰς τὸν τομέα τῆς ἐργασίας τὸν τόσον γόνιμον διὰ τὴν κοινωνικὴν καὶ ἐθνικὴν εὐρρυθμίαν καὶ τάξιν ρυθμιστικὸν καὶ ἐναρμονιστικὸν ρόλον του, τοῦ ὁποίου πάλιν καρπὸς εἶναι ὄχι μόνον ἡ κοινωνικὴ εἰρήνη καὶ ἡ ἁρμονία τῶν διαφόρων παραγόντων τῆς ἐργασίας, ἀλλὰ καὶ ἡ σταθερῶς βαίνουσα αὔξησις τοῦ ἐθνικοῦ πλούτου καὶ ἡ βελτίωσις τῶν ὅρων τῆς ζωῆς τοῦ λαοῦ.

Ἰδιαιτέρως ἡ συγκινητικὴ χειρονομία τοῦ Ἀρχηγοῦ, ἀποκαλύπτοντος τὴν προτομὴν τοῦ ἀλησμονήτου Νικολάου Κανελλοπούλου, ἀνδρὸς ὄντως ἐθνικοῦ, τοῦ ὁποίου κολοσσιαία ὑπῆρξεν ἡ ἐπίδρασις εἰς τὴν ἀναγέννησιν τῆς ἑλληνικῆς οἰκονομίας καὶ τοῦ ὁποίου φέρει τὸ ὄνομα τὸ ἐγκαινιασθὲν μοναδικὸν διὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Ἀνατολὴν ἐπιστημονικὸν Ἵδρυμα, ἐνεῖχε σημασίαν πολὺ εὐρυτέραν τῆς ἀπονομῆς ὑψηλῆς τιμῆς πρὸς τὴν μνήμην ἐκλεκτοῦ καὶ ἀγαπητοῦ φίλου. Ἦτο πρωτίστως ἐκδήλωσις εὐλαβείας πρὸς τὴν ἰδέαν τῆς ἐργασίας καὶ τῶν γονίμως καὶ δημιουργικῶς ἐργαζομένων ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι διὰ τοῦ μόχθου καὶ τῆς ἐπινοίας των κατεργάζονται ὄχι τὴν ὑλικὴν εὐημερίαν μόνον, ἀλλὰ καὶ τὴν ψυχικὴν ἀρετὴν τοῦ ἐθνικοῦ συνόλου.

Στὸ περιθώριον

ΤΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΝ ΤΕΥΧΟΣ

Ἡ «Νεολαία» θὰ μετάσχῃ εἰς τὸν ἑορτασμὸν τῆς Ἐθνικῆς Ἐπετείου διὰ τοῦ πανηγυρικοῦ της τεύχους, τὸ ὁποῖον θὰ ἀφήσῃ ἐποχὴν εἰς τὰ ἐκδοτικὰ χρονικὰ τόσον ἀπὸ ἀπόψεως ὕλης ὅσον καὶ ἀπὸ ἀπόψεως καλλιτεχνικῆς ἐμφανίσεως.

Τὸ τεῦχος αὐτὸ θὰ εἶναι ὁλόκληρον ἀφιερωμένον εἰς τὴν Ἐθνικήν μας Ἐπέτειον, πλουσίως εἰκονογραφημένον, μὲ πολυχρώμους εἰκόνας ἔργων μεγάλων ζωγράφων ἐμπνευσμένων ἀπὸ τὴν Ἐθνικήν μας Ἐποποιΐαν. Εἰς τὸ τεῦχος αὐτὸ θὰ ὑπάρχῃ συνεργασία τῶν κορυφαίων τῶν λογοτεχνῶν μας, εἰδικῶν ἱστορικῶν συγγραφέων, Ἀκαδημαϊκῶν κλπ.

Τὸ πανηγυρικὸν τεῦχος τῆς «Νεολαίας» θὰ εἶναι διὰ πάντα Ἕλληνα ἕνα Ἐθνικὸν Λεύκωμα.

ΜΙΑ ΔΩΡΕΑ ΠΡΟΣ ΤΗΝ Ε. Ο. Ν.

Ὁ κ. Ζαχ. Χατζηδάκης ἐκ τῶν διευθυντῶν τῆς ἐφημερίδος «Φωνὴ τῆς Κρήτης» καὶ ἕνας τῶν κυριωτέρων μετόχων τῆς Ἑταιρείας «Λουτρόπολις Κινέττας», παρουσιασθεὶς εἰς τὸν Κυβερνητικὸν Ἐπίτροπον κ. Ἀλ. Κανελλόπουλον προσέφερεν 20 στρέμματα πευκοφύτου ἐκτάσεως εἰς τὸ ὡραῖον δάσος τῆς Λουτροπόλεως Κινέττας πλησίον τῆς ἀκτῆς πρὸς ἵδρυσιν στρατοπέδου ἢ χρησιμοποίησιν δι' οἱονδήποτε σκοπὸν τῆς Ε. Ο. Ν.

Ὁ κ. Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος ἐξέφρασε τὰς εὐχαριστίας του πρὸς τὸν ἐκπροσωποῦντα τὴν Ἑταιρείαν κ. Χατζηδάκην ἐκ μέρους τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ τῆς Ε. Ο. Ν.

Ο ΕΡΑΝΟΣ ΤΟΥ ΠΑΝΑΓ. ΤΑΦΟΥ

Ὁ Ναὸς τῆς Ἀναστάσεως, τὸ λαμπρότερον τοῦτο κειμήλιον τῆς Χριστιανωσύνης καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τὸ ὁποῖον κατὰ τοὺς τελευταίους ἐν Παλαιστίνῃ ἐπισυμβάντας σεισμοὺς ὑπέστη σοβαρὰς βλάβας, ἔχει ἀνάγκην τῆς ὁλικῆς διὰ τὴν ἐπισκευήν του συνδρομῆς τῶν ἁπανταχοῦ Ὀρθοδόξων. Ἡ Ἁγιοταφικὴ Ἑταιρεία ἐζήτησε τὸν ὀβολὸν ἰδιαιτέρως τῶν Ἑλλήνων Ὀρθοδόξων, εἰς τοὺς ὁποίους κυρίως θεωρεῖται ἀνήκων ὁ Ναός. Ὁ πρὸς τοῦτο δὲ ἔρανος ὅστις τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐζητήθη καὶ ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος τῶν ἐκκλησιῶν πρόκειται νὰ διενεργηθῇ κατ' αὐτάς. Δὲν ἔχομεν καμμίαν ἀμφιβολίαν ὅτι τὸ χριστεπώνυμον ἑλληνικὸν κοινὸν θὰ ἐπιδείξῃ τὴν αὐτὴν προθυμίαν ἣν καὶ ἄλλοτε εἰς ὁμοίαν περίπτωσιν ἐπεδείξατο, ὁπότε, ὡς ἀναφέρεται, οἱ μὲν εὔποροι ἐπώλουν τὰ κοσμήματα αὐτῶν, οἱ δὲ ἄποροι τὰ οἰκιακά των σκεύη.

Ἕνας διάλογος γιὰ μικροὺς καὶ μεγάλους

ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟ ΚΑΡΑΒΙ

Δυὸ ἀδέρφια, μαθητὲς γυμνασίου, ἀνεβαίνουν τὸ μεγάλο ἐξοχικὸ δρόμο, γυρίζοντας ἀπὸ τὸ Γυμναστήριο στὸ σπίτι τους.

Ὁ Νῖκος, 16 χρονῶν, λέει πολλά, χωρὶς νὰ σκέφτεται. Ὁ Γιῶργος μικρότερος, μὰ πιὸ λογικός. Ὁ καιρὸς εἶναι μαλακός. Τ' ἀστέρια ἀρχίζουν νὰ ξεχωρίζουν ἕνα - ἕνα στὸν καθαρὸν οὐρανό. Στενοχωρημένοι ποὺ πέρασε τόσο γρήγορα ἡ διασκεδαστικὴ ὥρα τοῦ παιχνιδιοῦ, συζητοῦν μεγαλόφωνα. Οἱ φωνές τους ἀκούγονται ἀπὸ μακρυά, ἔτσι μάλιστα ἥσυχη καθὼς εἶναι ἡ ἀνοιξιάτικη βραδυά.

Ὅταν μεγαλώσω θὰ κάνω ὅ,τι θέλω!

Πάνω σ' αὐτὸ τὸ θέμα ἀραδιάζουν ὄνειρα καὶ ὄνειρα. Ἡ φαντασία τους, θρεμμένη ἀπὸ περιπετειώδη μυθιστορήματα καὶ τὸν κινηματογράφο, δὲν ἀναγνωρίζει σύνορα καὶ περιορισμούς.

Φωνή (ἀπ' τὸ σκοτάδι): Ἔ, κύριοι Ροβινσῶνες! δὲν μὲ παίρνετε καὶ μένα μαζύ σας;

Νῖκος: Ὁ θεῖος Πέτρος εἶναι.

Γιῶργος: Μᾶς ἄκουσε. Τώρα θὰ δῆς κοροϊδία!

Θεῖος Πέτρος (πλησιάζοντας): Κάπως ἀργά!

Νῖκος: Τέτοια ὥρα γυρίζουμε κάθε βράδυ.

Θεῖος: Ἀσφαλῶς τὸ ρολόϊ σας πάει πίσω. Ἐκτὸς ἂν ἔχη μαγικὲς ἰδιότητες... νὰ πηγαίνη δηλαδὴ σύμφωνα μὲ τὴν διάθεσί σας. Κουτσουρεύει τὴν ὥρα τῆς μελέτης, μὰ τοῦ παιχνιδιοῦ τὴν κάνει ἀτέλειωτη.

Νῖκος: Ἄ! τί ὡραία ἰδέα! Ἂν γίνω καμμιὰ φορὰ ἐφευρέτης, τέτοιο ρολόϊ θὰ προσπαθήσω νὰ σκαρώσω.

Θεῖος: Τὸ ἀντίθετο, ἕνα τέτοιο ρολόϊ θὰ σοῦ ἦταν ἄχρηστο.

Νῖκος: Γιατί;

Γιῶργος: Ἔ! φυσικά, αὐτὸ δὲν εἶναι δύσκολο νὰ τὸ καταλάβης.

Θεῖος: Τί σοῦ χρειάζεται τὸ ρολόϊ;

Νῖκος: Γιὰ νὰ βλέπω τὴν ὥρα καὶ νὰ κανονίζω τὶς δουλειές μου.

Θεῖος: Ἂν πήγαινες ὅμως στὸ τέννις ὅταν οἱ ἄλλοι θὰ τέλειωναν, θὰ ἔπαιζες;

Νῖκος: Ὄχι φυσικά. Μὲ ποιόν;

Θεῖος: Κι' ἂν πήγαινες στὸ σχολεῖο ὅταν οἱ ἄλλοι θὰ σχολνοῦσαν, θὰ μάθαινες γράμματα;

Νῖκος: Βέβαια ὄχι.

Θεῖος: Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ ὅλα τ' ἄλλα. Ὅταν ζῆς στὴν κοινωνία, πρέπει νὰ συμμορφώνεσαι μὲ τὴν παραδεγμένη τάξι.

Νῖκος: Κι' ἂν αὐτὸ δὲ μ' ἀρέση;

Θεῖος: Τότε ἢ πρέπει νὰ πείσης τοὺς ἄλλους πὼς ἡ δική σου γνώμη εἶναι σωστότερη ἢ...

Νῖκος: Ἤ;

Θεῖος: Ν' ἀποφασίσης νὰ ζῆς μόνος, ἀποτραβηγμένος, σὰν ἀγριάνθρωπος.

Γιῶργος: Ὡς τόσο ἄκουσα πὼς οἱ ἀγριάνθρωποι ἔχουν νόμους καὶ ἀρχηγοὺς καὶ κάνουν πάντα σύμφωνα μὲ τὸ πρόσταγμά τους.

Θεῖος: Σωστά! Ἀλλοιώτικα δὲν μπορεῖς νὰ κάνης πολὺ καιρὸ μὲ τοὺς ὁμοίους σου.

Ἡ κοινωνικὴ ζωὴ εἶναι ἕνα συμβόλαιο ὄχι μόνο στὶς γενικὲς γραμμὲς ποὺ καθορίζουν τὴν ἠθική: μὴ σκοτώσης, μὴν κλέψης κλπ., μὰ καὶ στὶς λεπτομέρειες: πότε νὰ ἐργάζεσαι, πότε νὰ διασκεδάζης... Δουλεύει σὰν τὸ ρολόϊ: Ὁ κάθε τροχός, ὁ μικρότερος μοχλὸς πρέπει νὰ κινιέται μὲ τέτοιο τρόπο ποὺ νὰ μὴν ἐμποδίζη τὴν κίνησι τοῦ ἄλλου. Κι' ὅλοι μαζὺ μὲ σταθερὸ καὶ μετρημένο βῆμα νὰ πηγαίνουν στὸ γενικὸ σκοπό.

Πειθαρχία! Νὰ μιὰ ἔννοια τόσο ἀντιπαθητικὴ σὲ κείνους ποὺ δὲ νοιώθουν τὴν χρησιμότητά της, κι' ὡς τόσο ὅμως ἀπαραίτητη γιὰ κάθε ὀργανισμό, εἴτε ἄψυχο, ὅπως εἶναι τὸ ρολόϊ, εἴτε ἔμψυχο, ὅπως εἶναι ἡ κοινωνία.

Νῖκος: Ὥστε ἂν ἐγὼ παίξω μιὰ ὥρα περισσότερο, θὰ χαλάση ὁ κοινωνικὸς ὀργανισμός;

Γιῶργος: Αὐτὸ ἀλήθεια, θεῖε, δὲν μπορῶ νὰ τὸ πιστέψω μὲ κανένα τρόπο.

Θεῖος: Ἄκουσε κάποιο ρητὸ ἀρχαῖο: «Ἑνὸς κακοῦ δοθέντος μύρια ἕπονται»; Ἂν ἀργήσης μία ὥρα, στὸ σπίτι θ' ἀνησυχοῦνε καὶ θὰ φᾶνε ἀργότερα. Ἡ τάξι ἡ οἰκογενειακὴ θὰ χαλάση. Μὰ καὶ ἡ σχολικὴ αὔριο, γιατὶ θὰ πᾶς ἀμελέτητος. Κι' εἶσαι ἕνας' ἂν αὐτὸ γίνη ἀπὸ ἑκατό, διακόσιους ἢ καὶ περισσότερους, τότε θὰ γίνη ἀντιληπτὸ καὶ σὰν γενικώτερη κοινωνικὴ ἀταξία.

Νῖκος: Καὶ γὼ λογάριαζα τὰ χρόνια νὰ μεγαλώσω γιὰ νὰ μπορῶ νὰ κάνω τέλος πάντων ὅ,τι μ' ἀρέσει.

Γιῶργος: Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν ἐλευθερία;

Θεῖος (χαμογελῶντας): Καὶ βέβαια ὑπάρχει, μὲ τὴν διαφορὰ πὼς δὲν ξέρεις ἴσως τί σημαίνει αὐτὴ ἡ λέξις.

Γιῶργος: Τί θὰ πῆ λοιπὸν ἐλευθερία;

(Μεσολάβησε μικρὴ παῦσι. Ὁ θεῖος Πέτρος φαινόταν συλλογισμένος. Προσπαθοῦσε δίχως ἄλλο νὰ βρῆ κατάλληλες λέξεις καὶ τρόπο γιὰ νὰ ἐκφράση τὴ σκέψι του).

Θεῖος: Ὅταν συναντήσης ἕνα πλοῖο στὸ πέλαγος, βέβαια θὰ ὑποθέσης πὼς κάπου πηγαίνει, δὲν εἶναι ἔτσι;

Γιῶργος: Φυσικά.

Νῖκος: Ἐκτὸς ἂν ἔχω νὰ κάνω μὲ τὸ «στοιχειωμένο καράβι», ποὺ περιπλανιέται στὶς θάλασσες δίχως σκοπό. Δὲν ἔχει, καθὼς λένε, οὔτε καπετάνιο, οὔτε ναῦτες.

Θεῖος: Τὸ στοιχειωμένο καράβι; Ἄ! ναί. Πολὺ καλὰ ἔκαμες καὶ μοῦ τὸ θύμησες.

Λοιπόν... Ποιὸς κυβερνᾷ τὸ πλοῖο; Ποιὸς ὁρίζει τὴ γραμμὴ πλεύσεως, καθὼς λένε οἱ ναυτικοί, καὶ τὴν ἀκολουθεῖ ὕστερα ἀγρυπνῶντας νὰ μὴν παρεκκλίνη παρασυρμένο ἀπὸ τὰ θαλάσσια ρεύματα;

Γιῶργος: Φαντάζομαι ὁ πλοίαρχος.

Νῖκος: Μὰ τί σχέσι ἔχει;

Θεῖος: Μεγάλη. Κι' ἂν μεταχειρίζωμαι τὴν παρομοίωσι αὐτή, εἶναι γιὰ νὰ πάρω πιὸ γρήγορα τὶς ἀπαντήσεις σας. Ἂς δοῦμε τώρα. Μπροροῦμε νὰ παραβάλλουμε τὶς δυσκολίες τῆς τῆς ζωῆς σὰν ἀνέμους ἐνάντιους καὶ τρικυμίες, ποὺ ὁ ἄνθρωπος ἄλλοτε κατορθώνει νὰ νικήση, ἄλλοτε ὄχι, καὶ βουλιάζει, ὅπως λέμε;

Νῖκος: Αὐτὸ δὰ εἶνε ἡ πιὸ συνηθισμένη παραβολὴ ποὺ κάνουν. Μὴν τὰ ρωτᾶς, λένε, φουρτοῦνες μὲ βρήκανε!

Θεῖος: Τότε βέβαια κι' ὁ ἄνθρωπος θὰ παραβάλη τὸν ἑαυτό του μὲ καράβι.

Νῖκος: Ἔτσι φαίνεται.

Θεῖος: Καὶ ποιὸς τὸν κυβερνάει, ποιὸς τοῦ ὁρίζει σκοπό;

Νῖκος: Ὁ νοῦς του βέβαια.

Θεῖος: Ἂς ὁρίσουμε τώρα μὲ περισσότερες λεπτομέρειες αὐτὲς τὶς δυσκολίες τῆς ζωῆς ποὺ παραβάλαμε μὲ κύματα καὶ ἀνέμους ἐνάντιους.

Νῖκος (γελῶντας): Ἄχ! θεῖε, μὴ μὲ ρωτᾶς γι' αὐτές, γιατὶ δὲν ξέρω τί νὰ σοῦ ἀπαντήσω.

Θεῖος: Δὲ δοκίμασες τέτοιο πρᾶγμα, θὲς νὰ πῆς, ἀκόμα; Κι' ὅμως... Οἱ περισσότερες δυσκολίες καὶ οἱ φοβερώτερες παρουσιάζονται μέσα στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό μας. Διάβασες κάποιο μυθιστόρημα τοῦ Βέρν, δὲ θυμᾶμαι τώρα ποιό, ποὺ τὸ δύσ-

τροπο πλήρωμα ἐπαναστατεῖ μιὰ μέρα ἐνάντια στὸν κυβερνήτη; Δὲν μποροῦν νὰ βαστάξουν τὴν αὐστηρότητά του στὴν ἐκτέλεσι τοῦ καθήκοντος. Φωνάζουν, τοῦ ζητοῦν νὰ κάνη ὑποχωρήσεις γιατὶ ἡ ἀγρυπνία καὶ ὁ κόπος τοὺς ἔχουν τσακίσει.

Αὐτὸς μένει ἀκλόνητος. Ἂν κάνη ὅ,τι τοῦ ζητοῦνε, ἡ ἀσφάλεια τοῦ πλοίου κινδυνεύει. Βλέποντας πὼς δὲν ἀκούγονται μὲ τὸ καλὸ καταφεύγουν στὴ βία. Τὸν φυλακίζουν ἢ τὸν σκοτώνουν κι' ἀναλαμβάνουν αὐτοὶ νὰ ὁδηγήσουν τὸ πλοῖο δίχως πίστι, δίχως πειθαρχία ἑπομένως, μὰ καὶ δίχως νἄχουν τὴν ἱκανότητα ποὺ χρειάζεται.

Νῖκος: Σὲ πολλὰ μυθιστορήματα γίνονται κάτι τέτοιες στάσεις.

Γιῶργος: Βέβαια, καὶ οἱ ναῦτες τότε κάνουν ὅ,τι θέλουν. Ἄλλοι πίνουνε κρασὶ καὶ κυλιοῦνται ὁλομέθυστοι, στὸ ἀμπάρι καὶ τὶς ἀποθῆκες. Ἄλλοι μαλλώνουν μεταξύ τους. Ἄλλοι παίρνουν τὶς βάρκες καὶ φεύγουν, μὰ τοὺς καταπίνουν τὰ κύματα μόλις μακρύνουν λίγο.

Θεῖος: Ἄλλοτε βουλιάζει τὸ πλοῖο, ποὺ εἶναι καὶ τὸ φυσικώτερο...

Μὲ τὶ μποροῦμε ἄραγε νὰ παραβάλουμε τοὺς σκοτεινοὺς αὐτοὺς ἀνθρώπους ποὺ σηκώνουνται ἐνάντια στὸν πλοίαρχό τους; Τὶ λὲς Νῖκο;

Νῖκος.....

Γιῶργος: Ἐγὼ ξέρω... Μὲ τὰ ἐλαττώματά μας.

Θεῖος: Ἂς εἶναι. Πὲς καλύτερα μὲ τὶς ἀδυναμίες μας. Μπορεῖς νὰ τὶς ὀνομάσης;

Γιῶργος: Ἡ τεμπελιά... ἡ παρακοή... ὁ ὕπνος...

Θεῖος (διακόπτοντας): Ὅταν δὲν μποροῦμε μὲ συλλογισμοὺς ν' ἀποστομώσουμε τὸν αὐστηρὸ πλοίαρχο-νοῦ μας. Στὸ τέλος οἱ ἀδυναμίες τὸν ἀχρηστεύουν ὁλότελα καὶ κυβερνοῦν αὐτές, ἢ καλύτερα ἡ τύχη. Γίνεται τότε ὁ ἄνθρωπος ἕνα στοιχειωμένο καράβι. Θαρρεῖς πὼς ἀπάνω του βαραίνει μιὰ κατάρα: νὰ περιπλανιέται πάντα χωρὶς σκοπό, νὰ κυβερνιέται ἀπὸ τὸν ἄνεμο καὶ τὰ κύματα.

Ποιὸς φαντάζεσθε τώρα πὼς εἶναι ἐλεύθερος ἄνθρωπος;

Ἐκεῖνος ποὺ ἀκούει τὸν πλοίαρχο-νοῦ κι' ἀκολουθεῖ τὴ «γραμμὴ πλεύσεως», τὴ γραμμὴ τοῦ καθήκοντος, ἂς τὴν ποῦμε ἐμεῖς...

Ἢ ἐκεῖνος ποὺ τὸν παραβάλαμε μὲ τὸ στοιχειωμένο καράβι καὶ ποὺ τραβάει κατὰ τὸν ἄνεμο καὶ τὸ ρέμα;

Γιῶργος: Ὁ πρῶτος βέβαια.

Θεῖος: Ἐσύ, Νῖκο, τί λές;

Νῖκος: Ὅπως τὰ φέρατε τώρα, μπορῶ νὰ μὴ συμφωνήσω;

Θεῖος: Τί εἶναι λοιπὸν ἐλευθερία;

Γιῶργος: Ν' ἀκολουθᾷς κεῖνο ποὺ εἶναι σωστό...

Θεῖος: Χωρὶς νὰ παρασύρεσαι ἀπὸ τὶς ὀρέξεις τῆς στιγμῆς.

Ἔχω νὰ προσθέσω ὅμως κάτι ἀκόμα.

Ἂν αὐτὸ τὸ σωστό, εἴτε γιατὶ εἶσαι μικρὸς εἴτε γιὰ ἄλλο λόγο, δὲν τὸ ξέρης, πρέπει νὰ τὸ μαθαίνης ἀπὸ τὸν καλύτερό σου... ἀπὸ κεῖνον ποὺ ἔφθασε πιὰ τὸ σκοπό του νικῶντας μέσα του τὶς σκοτεινὲς δυνάμεις.

Μαν.

ΑΠΟ ΤΙΣ ΑΓΡΟΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΤΟΤ Γ. ΔΡΟΣΙΝΗ[1]

ΤΑ ΒΑΦΤΙΣΙΑ

—Ἂν δὲν βαρυέσαι τὸ βράδυ, ἔλα ἴσα κάτου ποὺ θὰ βαφτίσουμε τὸ παιδί.

Οὕτω διετύπωσε πρόσκλησιν διὰ τὴν ἑσπέραν τῆς 14ης Αὐγούστου μελαψός τις χωρικός, πρόσκλησιν, ἣν λίαν εὐαρέστως ἀπεδέχθην. Ζητήσας δὲ συμπληρωματικὰς πληροφορίας περὶ τῆς ὥρας καὶ τοῦ τόπου, ἐν ᾧ γενήσεται ἡ βάπτισις, ἔμαθον ὅτι πρέπει νὰ ὑπάγω εἰς τὴν ἐκκλησίαν ὅταν ἰδῶ ἀναμμένα τὰ φῶτα, διότι τὸ μυστήριον θὰ ἐτελεῖτο ἐκεῖ περὶ ὥραν δεκάτην ἴσως, μὴ εὐκαιροῦντος ἄλλοτε τοῦ ἱερέως. Εἰσερχόμενος εἰς τὸν ναὸν κατὰ τὴν ὁρισθεῖσαν ὥραν εὑρίσκω μόνον τὸν ἱερέα ἀναγινώσκοντα τὰς εὐχάς, τὸν κουμπάρον καὶ τὴν κουμπάραν, τὴν μάμμην καὶ τὴν προμάμμην τοῦ νηπίου καὶ δεκάδα παίδων καὶ κορασίδων. Οὐδεὶς συγγενής, οὐδεὶς φίλος καὶ αὐτοὶ δ' οἱ γονεῖς ἀπομένουσιν εἰς τὸν οἶκον κατ' ἔθος.

Ἡ ὥρα τοῦ βαπτίσματος φθάνει, ἡ κολυμβήθρα ἀχνίζει καὶ ἡ ὀγδοηκοντοῦτις προμάμμη καθημένη κατὰ γῆς λύει τὸ βρέφος ἀποθέτουσα αὐτὸ ἐπὶ τῶν ποδῶν οὓς ἐκτείνει εὐθεῖς πρὸς τὰ ἐμπρός. Τὸ βρέφος εἶναι περιτετυλιγμένον ἐντὸς λευκῶν σπαργάνων, ἔξωθεν δὲ διὰ κοκκίνου μαλλίνου ὑφάσματος κεκαλυμμένον καὶ συνεσφιγμένον διὰ πλεκτοῦ σχοινίου ἀντὶ τῆς κοινῆς φασκιᾶς. Ἡ ἀνάδοχος χαρίζει τὸ ὄνομα Νικολάκης, σπεύδουσι δ' εὐθὺς οἱ παριστάμενοι παῖδες ν' ἀναγγείλωσιν αὐτὸ εἰς τοὺς γονεῖς καὶ λάβωσι τὰ συχαρίκια—λεπτὰ πέντε. Δωρεῖται δ' ἔτι ἡ ἀνάδοχος εἰς τὸν μικρὸν κατακόκκινην σκουφίτσαν, λευκὸν ὑποκάμισον καὶ κίτρινόν τι μαντήλιον. Νόστιμος εἶν' ἐπίσης ἡ λαμπὰς ἣν κρατεῖ' ἁπλοῦν κιτρινωπὸν κηρίον περιδεδεμένον ἐντὸς κλάδων ἐλαίας καὶ σχίνου. Τὸ μυστήριον ἐτελείωσε, τὰ μαρτυριάτικα—μονόλεπτα καὶ δίλεπτα—διενεμήθησαν' τώρα θὰ μεταβῶμεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ πατρός. Ἡ ἀνάδοχος κρατοῦσα τὸ βρέφος καὶ τὴν λαμπάδα καίουσαν προηγεῖται' φθάνουσα δ' εἰς τὴν ἀνοικτὴν θύραν τοῦ οἴκου ἵσταται καὶ προσφωνεῖ οὕτω τὴν παρὰ τὸν οὐδὸν ἱσταμένην μητέρα:

Σοῦ χαρίζω τὸν Νικολάκη...

—Σοῦ χαρίζω τὸν Νικολάκη. Νὰ μοῦ τονε φυλᾷς ἀπὸ φωτιά, ἀπ' ἀρρώστεια καὶ κάθε κακὸ ἴσα μὲ τὰ δώδεκα χρόνια' ἀπὸ κεῖ κι' ἀπάνω θὰ φυλάγεται μονάχος του.

Τὰς λέξεις ταύτας ἐπαναλαμβάνει τρίς, ἐνῷ ἡ μήτηρ σταυροκοπεῖται, κλίνει γονυπετὴς κατὰ γῆς κι' ἐν τέλει παραλαμβάνει τὸ τέκνον. Μετὰ τὰς συνήθεις εὐχὰς καθήμεθα περὶ τὴν χαμηλὴν τράπεζαν, καὶ παρατίθεται γεῦμα συγκείμενον κατὰ σειρὰν ἐκ πέπονος, ὀρύζης, κουκκίων ξηρῶν καὶ ἄρτου ἀλειμμένου διὰ μέλιτος, ὃν φέρει ἡ ἀνάδοχος. Ἀρχομένου δ' αὐτοῦ βλέπω μετ' ἐκπλήξεως τὴν οἰκοδέσποιναν ἐξάγουσαν ἀπό τινος χαρτίου ἐρυθρὸν μαντήλιον καὶ ἀποθέτουσαν αὐτὸ εἰς λωρίδα δεδιπλωμένον ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ὤμου τοῦ παρακαθημένου ἱερέως. Πρὶν δ' ἐρωτήσω τὴν σημασίαν τοῦ χαρίσματος τούτου, βλέπω αὐτὴν πάλιν ἀσπαζομένην τὴν χεῖρά μου καὶ ἀποθέτουσαν ὅμοιον μαντήλιον καὶ ἐπὶ τοῦ ἰδικοῦ μου ὤμου, ὁμοίως καὶ εἰς τοῦ κουμπάρου κλπ. Εἰς ἀπόδοσιν δίδει ἕκαστος ὅ,τι θέλει: γιὰ τὸ παιδί... εἰς χαλκονομίσματα.

Ἀφελὴς καὶ θελκτικὴ ἡ ἑορτὴ διήρκεσεν οὕτως ἐν ἡσυχίᾳ μέχρι τοῦ μεσονυκτίου, ὁπότε ἀνῆλθον πάλιν ὑπὸ λαμπρὸν σεληναῖον φῶς εἰς τὸν γηραιὸν πύργον τῶν Γουβῶν.

* * *

Ὁ ἱερεὺς ἀπερχόμενος μετὰ τὴν βάπτισιν εἶπε:

—Δὲν θὰ ἔλθετε αὔριον τὸ πρωῒ ποὺ θὰ λειτουργήσω στὸ ρημοκκλῆσι τῆς Μαυρομαντήλας; Δέκα λεπτὰ εἶν' ἀπὸ δῶ, θὰ μάθετε καὶ κάτι παράξενο περὶ τοῦ τόπου.

—Θὰ ἔλθω χωρὶς ἄλλο! ἀπεκρίθην.

Τὸ ἐκκλησίδιον, πλὴν τῆς ὡραίας θέσεως ἐπὶ λόφου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου φαίνεται εὐρεῖα ἡ θάλασσα, οὐδὲν ἔχει ἀξιοσημείωτον. Περιεργοτάτη ὅμως εἶναι ἡ παράδοσις περὶ τοῦ πῶς ὁ τόπος ἐκεῖνος ὠνομάσθη Μαυρομαντήλα:

Ἦτον ἐκεῖ τὸν παληὸ καιρὸ μεγάλη πολιτεία. Γιὰ πολλὰ χρόνια ζοῦσαν εὐτυχισμένοι οἱ ἄνθρωποι. Μὰ ξάφνου ἔπεσε μεγάλη καὶ κακὴ ἀρρώστεια καὶ τόσος κόσμος πέθανε, ποὺ ὅλες οἱ γυναῖκες ποιὰ γιὰ τὰ γονικά της, ποιὰ γιὰ τὸν ἄντρα της, ποιὰ γιὰ τ' ἀδέρφια της, φορέσαν στὸ κεφάλι μαντήλια μαῦρα—γι' αὐτὸ ὁ τόπος ἀπὸ τότες πῆρε κι' ἔχει τὄνομα: Μαυρομαντήλα.

Ἐὰν δ' ἔχετε τὴν ὑπομονὴν διὰ μέσου ἀκανθῶν καὶ τριβόλων ν' ἀκολουθήσητε γέροντά τινα χωρικόν, θὰ σᾶς φέρη ὑπὸ μεγάλην γκορτιζάν, δηλαδὴ ἀγριαχλαδιάν, καὶ δεικνύων μετὰ θαυμασμοῦ ὀγκώδη λίθον ὅστις εἶναι εἰς τὸ μέσον κανονικώτατα ἐσκαμμένος θὰ σᾶς εἴπη:

—Ἄντρες, μωρέ, μιὰ φορά! πατοῦσαν καὶ τρύπαε ἡ πέτρα—ἐδῶ εἶναι τὸ ποδάρι τοῦ Ἕλληνα!

1 Ἡ «Νεολαία», ἀναδημοσιεύουσα ἑκάστοτε διηγήματα δοκίμων παλαιῶν λογοτεχνῶν, διατηρεῖ τὸ γλωσσικὸν ἰδίωμα εἰς τὸ ὁποῖον ἐγράφησαν.

Ἀπὸ τὴ Βυζαντινὴ Ἐποποιΐα

ΜΕ ΤΟ ΝΙΚΗΦΟΡΟ ΦΩΚΑ

ὑπὸ : Μ. ΑΝ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Προτοῦ ἐπιχειρήσης κάτι, προτοῦ ἀποφασίσης κάτι, κρύψου στὸ πιὸ ἀπόμερο μέρος τοῦ ἑαυτοῦ σου...ἐκεῖ ὅπου ἡ φωνὴ τοῦ μίσους καὶ τῆς ἀγάπης δὲ φτάνει... ὅπου τὸ συμφέρο τὸ στενό, τὸ ἀτομικό, δὲν σὲ πλανᾷ καὶ ρώτησε: «Ἡ πράξη μου ποιὸν πρόκειται νὰ ὠφελήση;» Ἂν ἡ ὠφέλεια ποὺ θὰ φέρη περιορίζεται μόνο στὸ ἄτομό σου, εἶναι βέβαια δίκαιη ἡ πράξη σου, κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ σὲ κατηγορήση γι' αὐτήν, μὰ δὲν ἐνδιαφέρει καὶ κανένα... Δὲν ξεχώρισες ἀκόμα ἀπὸ τὸ ἀγαθὸ ζῶο ἐξυπηρετεῖ μὲ κάθε τρόπο τὸν ἑαυτό του χωρὶς νὰ βλάψη κανένα. Ἂν ἡ ὠφέλεια ποὺ θὰ φέρη ἁπλώνεται σ' ὁλόκληρη τὴν πατρίδα, ἡ πράξη σου εἶναι γενναία, ἡρωϊκή.... εὐχάριστη μπροστὰ στὸ Θεὸ ποὺ θὰ τὴν εὐλογήση. Ἂν ἡ ὠφέλειά της φτάνη πιὸ πέρα ἀκόμα, περνᾷ τὰ σύνορα τῆς πατρίδας σου καὶ τῆς ἐποχῆς σου κι' ἀντανακλᾷ σὰν εὐεργεσία σ' ὁλόκληρη τὴν αἰώνια ἀνθρωπότητα, ἡ πράξη σου δίχως ἄλλο εἶναι ἀντάξια τοῦ Θεοῦ ποὺ σ' ἔπλασε καθ' ὁμοίωσή του...

Ἄρχισε νὰ νυχτώνη. Οἱ σκιὲς πύκνωναν ὁλοένα καὶ περισσότερο... Μόλις ξεχώριζε στὸ βάθος τοῦ ὁρίζοντα ἡ θάλασσα μὲ τὶς στερνὲς ἀνταύγειες τοῦ δειλινοῦ. Ὁ πάτερ Εὐτύχιος μιλοῦσε καὶ περπατοῦσε συνάμα σκύβοντας λίγο... θαρρεῖς, κάτι διάβαζε στὸ μυαλό του ποὺ ὑπῆρχε ἀπὸ πρίν, μὰ τώρα μόνο διατυπώνονταν σὲ λόγια καὶ φράσεις δεμένες μὲ νόημα καθαρό... καὶ κυλοῦσαν γρήγορα γρήγορα ἡ μιὰ πίσω ἀπὸ τὴν ἄλλη σὰν τὰ περιστέρια τὰ τρομαγμένα ἀπὸ μιὰ πέτρα ποὺ ἔπεσε ξαφνικὰ στὴ σκοτεινὴ σπηλιά τους.

Ὁ Γρηγόρης ἄκουε μὲ προσοχή. Τώρα καταλάβαινε πόσο ὁ δάσκαλός του τὸν ἀγαποῦσε, ἀπὸ τὸν τρόπο του καὶ τὴ φωνή του, ποὺ εἶχε ἕνα ξέχωρο μαλακὸ τόνο... Τὰ λόγια του ὡς τόσο δὲν μποροῦσε νὰ τὰ καταλάβη ὁλότελα· μάντευε μόνο τὸ νόημά τους καὶ τὰ δέχονταν μὲ τόση εὐχαρίστηση ὅπως τὸ χῶμα τὴ σιγανὴ ἀνοιξιάτικη βροχούλα....

Ξαφνικὰ ὁ πάτερ Εὐτύχιος σταμάτησε καὶ ἄναψε ἕνα χοντρὸ κερὶ ποὺ εἶχε πάντα στὸ τραπέζι γιὰ νὰ διαβάζη τὴ νύχτα.

— Δὲ μὲ καταλαβαίνεις βέβαια... εἶσαι μικρὸς ἀκόμα... μὰ κάθε φορὰ ποὺ θὰ ἔχω εὐκαιρία θὰ σοῦ γράφω... ἂν θὰ ξέρω βέβαια ποῦ βρίσκεσαι.

— Μὰ θὰ φύγω ἀμέσως; Ἀπόψε κιόλας; ρώτησε ὁ Γρηγόρης.

— Μόλις ξημερώση... Πρωΐ-πρωῒ μαζὶ μὲ τὸν Ἀθανάσιο... Εἶναι ἀποφασισμένο πιά.

Ἀκολούθησε πάλι σιωπή... Ἡ στιγμὴ εἶχε μιὰ παράξενη ἐπισημότητα. Ποτὲ ὁ Γρηγόρης, ὅσο κι' ἂν ἡ τύχη του ἄλλαξε, δὲν μπόρεσε νὰ τὴν ξεχάση... Μερικὰ γεγονότα τυπώνονται, θαρρεῖς, στὴ θύμησή μας μὲ γραμμὲς τόσο βαθειὲς ποὺ ποτὲ πιά, τίποτα, οὔτε ὁ καιρός, οὔτε τὰ βάσανα καὶ οἱ χαρὲς δὲν μποροῦν νὰ τὰ σβύσουν...

Ἡ τρεμάμενη φλόγα τοῦ κεριοῦ φώτιζε ἕνα κύκλο γύρω καὶ πιὸ πέρα οἱ σκιὲς χοροπηδοῦσαν στὸν παλμό της, ἔτσι ποὺ τὰ ράφια, τὰ βιβλία, τὸ τραπέζι φαίνονταν σὰν φανταστικά, μιὰ πλάνη τοῦ ματιοῦ, καὶ μοναχὰ τὸ ἀβρὸ πρόσωπο τοῦ καλόγερου καὶ τὰ λόγια ποὺ ἐκεῖνος ἀράδιαζε ἔμεναν σταθερὰ καὶ εἶχαν πραγματικὴ ὕπαρξη καὶ ἀξία.

«Κάθε ἄνθρωπος ἔχει ἕνα σκοπὸ στὴ ζωή του... Ἀπὸ τὸν σκοπὸν αὐτὸ κι' ἀπὸ τὸν τρόπο ποὺ τὸν ξετρέχει δείχνεται ἡ ἀξία του... Δίνε ὅλη σου τὴν ψυχὴ σ' αὐτὸ ποὺ πιστεύεις, ἂν θέλης νὰ σωθῆς... Καὶ κάθε βράδυ κάνε τὸν ἀπολογισμό σου: «Τί ἔκανα σήμερα; Ἦταν τὸ περισσότερο ποὺ μποροῦσα; Κι' ἂν ὄχι, τί μ' ἐμπόδισε;». Ὁμολόγησε μὲ εἰλικρίνεια, ὀνομάτισε ξεκάθαρα αὐτὸ ποὺ στάθηκε μπροστά σου κι' ἀπομάκρυνέ το χωρὶς δισταγμό... Ὅ,τι καὶ νἆναι, ἀκοῦς; Ὅ,τι καὶ νἆναι! Μὴν ξεγελάσης ποτὲ τὸν ἑαυτό σου μὲ ψεύτικες δικαιολογίες. Νὰ τὸν σέβεσαι ἂν θέλης καὶ οἱ ἄλλοι νὰ κρατοῦν γιὰ σένα σεβασμό. Αὐτὸ εἶναι τὸ μυστικὸ τῆς ἐπιτυχίας!

»Ὅταν βλέπης ἀνθρώπους ξεπεσμένους ποὺ παραδέρνουν ἀκυβέρνητοι ἐδῶ καὶ κεῖ περίγελο καὶ καταφρόνια τῶν ἄλλων, νὰ ξέρης πὼς κάποτε, μὲ κάποιο τρόπο δὲν σεβάστηκαν τοὺς ἑαυτούς τους... Καὶ τώρα πιὰ τοὺς πῆρε ὁ κατήφορος καὶ δὲν μποροῦν νὰ κρατηθοῦν. Στὴ μεγάλη πολιτεία ποὺ θὰ πᾷς θὰ συναντήσης βέβαια σοφοὺς δασκάλους, πλούσιους ἀρχόντους καὶ φτωχοὺς μεροκαματιάρηδες. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς εἶσαι ὑποχρεωμένος νὰ διαλέξης τοὺς φίλους σου... Ἕνα πρᾶμα νὰ θυμᾶσαι πάντα: Μὴν κρίνης τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὸ παρουσιαστικό τους. Πάντα σχεδὸν ἡ κουταμάρα καὶ μαζὶ ἡ ἀχώριστη συντρόφισσά της ἡ ἔπαρση παρουσιάζεται μὲ πολύχρωμα φτερὰ καὶ χρυσᾶ στολίδια. Πολὺ σωστά... Γιατὶ ἂν δὲν τὰ εἶχε κι' αὐτὰ γιὰ νὰ ξεγελᾷ τὰ παιδιὰ καὶ τοὺς ἁπλοϊκούς, πῶς θὰ μποροῦσε νὰ ζήση; Ἡ ἀληθινὴ σοφία συνοδεύεται πάντα ἀπὸ τὴν ἐργατικότητα, τὴ μάννα της, ἀπὸ τὴν ἁπλότητα καὶ τὴν εὐγένεια ποὺ εἶναι τὰ παιδιά της, ἀπὸ τὴν ἐπιμονὴ καὶ τὴν ὑπομονή, γιατὶ αὐτὲς τὴν ἀνάθρεψαν. Ἀγάπα τοὺς ἀνθρώπους, τὰ ζῷα ἀκόμα καὶ τ' ἄψυχα πράματα, ἂν θὲς νὰ σοῦ δείξουν τὴν καρδιά τους... Ἡ ἀγάπη εἶναι ἡ μεγαλύτερη δύναμη τοῦ σοφοῦ».

Ἐξεκίνησαν πολὺ πρωῒ ἀπ' τὸ μοναστήρι.

* * *

Τὴν ἄλλη μέρα, ἀξημέρωτα ἀκόμα, ὁ Ἀθανάσιος καὶ ὁ Γρηγόρης ἦταν στὸ πόδι. Ὁ ἡγούμενος τοὺς ἔδωσε χρήματα γιὰ νὰ ἐγκατασταθοῦν στὴ Θεσσαλονίκη καὶ συστάσεις ἀρκετὲς σὲ φίλους καὶ γνωρίμους ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ τοὺς βοηθήσουν ὥσπου νὰ κατατοπιστοῦν στὴ μεγάλη πολιτεία.

Μὲ πόση συγκίνηση ἔφευγαν ἀπὸ τὸ Μοναστήρι ὅπου ἔζησαν δέκα ὁλόκληρα χρόνια, μπορεῖ ὁ καθένας νὰ φανταστῇ. Ὁ Ἀθανάσιος ἐκεῖ μέσα βρῆκε τὴ γαλήνη ποὺ ποθοῦσε ὕστερα ἀπὸ τόσες περιπέτειες κι' ἀνησυχίες. Ἀπόκτησε νέες συνήθειες ποὺ τὶς ἀγαπᾷ ὁ ἄνθρωπος καὶ πολὺ δύσκολα τὶς ἀποχωρίζεται, ὅταν μάλιστα φτάση σὲ προχωρημένη ἡλικία. Θὰ προτιμοῦσε δίχως ἄλλο νὰ τελειώση ἐκεῖ τὰ χρόνια τῆς ζωῆς του καὶ νὰ ξεκουράση γιὰ πάντα τὸ βασανισμένο κορμί του κάτω ἀπὸ τὰ κυπαρίσσια καὶ τοὺς μυ-

ρωδάτους θάμνους, δίπλα στὸ δίδυμο ἀδερφό του... Μὰ τὸ χρέος ποὺ τοῦ ἀνάθεσε ὁ Θεὸς ἦταν πολὺ βαρύτερο, ὅπως τοῦ εἶπε ὁ πάτερ Εὐτύχιος, πολὺ δυσκολώτερο ἀπὸ τὴν καλογερικὴ ἄσκηση καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς δὲν μποροῦσε νὰ τ' ἀπαρνηθῇ.

Ὅσο γιὰ τὸ Γρηγόρη μεγάλη βέβαια ἦταν ἡ λαχτάρα νὰ δῇ, νὰ μάθῃ. Μήπως αὐτὴ δὲν τὸν παρακίνησε νὰ φύγῃ κρυφά; Κι' ὡς τόσο τώρα ποὺ ἦρθε ἡ στιγμὴ ν' ἀποχαιρετήσῃ γιὰ πάντα τὸν τόπο, ποὺ πέρασε τὰ παιδικά του χρόνια, καὶ τὸ δάσκαλό του, αἰσθανόταν τὴν καρδιά του νὰ σφίγγεται ἀπὸ τὴ λύπη...

Στὴν ἐξώπορτα ὁ πάτερ Εὐτύχιος τὸν ἔπιασε κατὰ τὴ συνήθειά του σφιχτὰ ἀπὸ τὸν ὦμο καὶ τὸν κοίταξε μὲ τὸ διαπεραστικό του βλέμμα κατάματα...

— Γρηγόρη, τοῦ εἶπε, νὰ γίνῃς ἄντρας... Αὐτὴ εἶναι ἡ στερνή μου παραγγελία ποὺ κλείνει ὅλες τὶς ἄλλες μέσα της. Πάρε κι' αὐτά... Εἶναι τὰ χαρίσματά μου... Δὲν ἔχω τίποτα ἄλλο νὰ σοῦ δώσω... μ' ἂν κάποτε βρεθῇς στὴν ἀνάγκη νὰ τὰ μεταχειριστῇς μπορεῖ νὰ σοῦ φανοῦν πιὸ πολύτιμα κι' ἀπὸ τ' ἀκριβώτερα διαμάντια.

Καὶ τοῦ ἔδωσε τρεῖς περγαμηνὲς διπλωμένες καὶ βουλλωμένες μὲ μολύβι χυμένο... Ἡ πρώτη εἶχε τὴν ἐπιγραφή: «Ὅταν εἶσαι ἀπελπισμένος». Ἡ ἄλλη: «Ὅταν εἶσαι πολὺ εὐτυχισμένος». Ἡ τρίτη: «Ὅταν δὲν ξέρῃς ποιὸ δρόμο ν' ἀκολουθήσῃς».

— Μὴ σπάσῃς τὴ βοῦλλα παρὰ μόνο ἂν βρεθῇς σὲ τέτοια στιγμή... κι' ἂν τὸ μυαλό σου τὸ ρωτήσῃς τρεῖς μέρες καὶ δὲ σοῦ δώσῃ ἀπόκριση...

Καὶ τώρα ὁ Θεὸς μαζί σου...

Εἶπε καὶ γύρισε ἀπότομα τὴ ράχη. Ὁ Γρηγόρης τὸν παρακολούθησε μὲ τὸ βλέμμα, καθὼς ἀπομακρυνόταν μὲ σταθερὰ μεγάλα βήματα, ὥσπου χάθηκε πίσω ἀπὸ τὸ καθολικό....

* * *

Δυὸ μουλάρια περίμεναν μπροστὰ στὴν ἐξώπορτα καὶ χτυποῦσαν μὲ ἀνυπομονησία τὰ πόδια τους...

Καβαλλίκεψαν καὶ ξεκίνησαν...

Ὕστερα ἀπὸ λίγο τὸ Μοναστήρι εἶχε χαθῇ στὴν ἀπόσταση καὶ ἡ περασμένη ζωή τους ἐκεῖ μέσα μονάχα στὴ θύμηση θὰ ζοῦσε πιά, σὰν ὄνειρο... Ἡ πρωϊνὴ δροσούλα ἐμούσκευε τὰ ροῦχα τους καὶ τὰ μαλλιά τους καθὼς περνοῦσαν κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα ποὺ ὑψώνονταν καμαρωτὰ μὲ τὸ καινούργιο φύλλωμα...

Ὁ Γρηγόρης ἦταν τώρα σὰ ζαλισμένος... Κοίταζε... κοίταζε καὶ δὲ χόρταινε. Οἱ αἰσθήσεις δὲν πρόφταιναν, θαρρεῖς, νὰ τοῦ φέρνουν ἐντυπώσεις ἀπὸ παντοῦ... κι' ὅλα συγχίζονταν μέσ' στὸ μυαλό του κι' ἔκαναν ἕνα ἀνακάτωμα ἀπὸ χρώματα, κελαδήματα πουλιῶν καὶ βουητὰ νερῶν ποὺ κυλοῦσαν... ἀπὸ μυρουδιὲς ἀνάερες ποὔφερνε ἀπὸ κοντὰ κι' ἀπόμακρα τὸ δροσερὸ ἀεράκι τῆς αὐγῆς.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΑΥΡΙΑΝΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἄνθρωπός τις
προσῆλθε τῷ Ἰησοῦ γονυπετῶν καὶ
λέγων: Διδάσκαλε,
ἔφερα πρὸς σὲ τὸν
υἱόν μου, ἔχοντα
πνεῦμα ἄλαλον.
18 Καὶ ὅπου πιάσῃ
αὐτὸν σπαράττει αὐ-
τόν, καὶ ἀφρίζει καὶ
τρίζει τοὺς ὀδόντας
αὐτοῦ καὶ ξηραίνεται
καὶ εἶπον πρὸς τοὺς
μαθητάς σου νὰ ἐκ-
βάλωσιν αὐτό, ἀλ-
λὰ δὲν ἠδυνήθησαν.
19 Ἐκεῖνος δὲ ἀπο-
κριθεὶς πρὸς αὐτὸν
λέγει· ὦ γενεὰ ἄπι-
στος, ἕως πότε θέ-
λω εἶσθαι μεθ' ὑμῶν;
ἕως πότε θέλω ὑπο-
μένει ὑμᾶς; φέρετε
αὐτὸν πρὸς ἐμέ.
20 Καὶ ἔφεραν αὐ-
τόν. Καὶ ὡς εἶδεν
αὐτὸν εὐθὺς τὸ
πνεῦμα ἐσπάραξεν
αὐτόν, καὶ πεσὼν
ἐπὶ τῆς γῆς ἐκυλίε-
το ἀφρίζων. 21 Καὶ
ἠρώτησε τὸν πατέ-
ρα αὐτοῦ· πόσος
καιρὸς εἶναι ἀφοῦ
τοῦτο ἔγινεν εἰς αὐ-
τόν; Ὁ δὲ εἶπε: παι-
διόθεν. 22 Καὶ πολ-
λάκις αὐτὸν καὶ εἰς
πῦρ ἔρριψε καὶ εἰς
ὕδατα, διὰ νὰ ἀπο-
λέσῃ αὐτόν· ἀλλ'
ἐὰν δύνασαί τι, βο-
ήθησον ἡμᾶς,σπλαγ-
χνισθεὶς ἐφ' ἡμᾶς.
23 Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶ-
πε πρὸς αὐτόν· τὸ
ἐὰν δύνασαι νὰ πι-
στεύσῃς, πάντα (εἰ-
ναι) δυνατὰ εἰς τὸν πιστεύοντα. 24 Καὶ
εὐθὺς κράξας ὁ πατὴρ τοῦ παιδίου
μετὰ δακρύων ἔλεγε· πιστεύω, κύριε·
βοήθει εἰς τὴν ἀπιστίαν μου. 25 Ἰδὼν
δὲ ὁ Ἰησοῦς ὅτι ἐ-
πισυντρέχει ὄχλος,
ἐπετίμησε τὸ πνεῦ-
μα τὸ ἀκάθαρτον
λέγων πρὸς αὐτό·
τὸ πνεῦμα τὸ ἄλα-
λον καὶ κωφόν, ἐγὼ
σὲ προστάζω, ἔξελ-
θε ἀπ' αὐτοῦ καὶ μὴ
εἰσέλθῃς πλέον εἰς
αὐτόν. 26 Καὶ (τὸ
πνεῦμα) κράξαν καὶ
πολλὰ σπαράξαν
αὐτὸν ἐξῆλθε, καὶ
ἔγινεν ὡς νεκρόν,
ὥστε πολλοὶ ἔλεγον
ὅτι ἀπέθανεν. 27 Ὁ
δὲ Ἰησοῦς πιάσας
αὐτὸν ἐκ τῆς χειρὸς
ἤγειρεν αὐτόν, καὶ
ἐσηκώθη. 28 Καὶ ὅτε
εἰσῆλθεν εἰς οἶκον
οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἠ-
ρώτων αὐτὸν κατ' ἰ-
δίαν, διατί ἡμεῖς
δὲν ἠδυνήθημεν νὰ
ἐκβάλωμεν αὐτό.
29 Καὶ εἶπε πρὸς
αὐτούς· τοῦτο τὸ
γένος δὲν δύναται
νὰ ἐξέλθῃ δι' οὐδε-
νὸς (ἄλλου τρόπου)
εἰμὴ διὰ προσευχῆς
καὶ νηστείας.
30 Καὶ ἐξελθόντες
ἐκεῖθεν διέβαινον
διὰ τῆς Γαλιλαίας,
καὶ δὲν ἤθελε νὰ
μάθῃ (τοῦτο) οὐ-
δείς. 31 Διότι ἐδίδα-
σκε τοὺς μαθητὰς
αὐτοῦ καὶ ἔλεγε
πρὸς αὐτοὺς ὅτι ὁ
Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου
παραδίδεται εἰς χεῖ-
ρας ἀνθρώπων, καὶ
θέλουσι θανατώσει αὐτόν, καὶ θανατω-
θεὶς τὴν τρίτην ἡμέραν θέλει ἀναστηθῆ.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἄνθρωπός τις
προσῆλθε τῷ Ἰησοῦ γονυπετῶν
καὶ λέγων· Διδάσκαλε, ἤνεγκα τὸν
υἱόν μου πρός σε, ἔχοντα πνεῦ-
μα ἄλαλον. 18 Καὶ ὅπου ἂν αὐτὸν
καταλάβῃ, ῥήσσει αὐτόν, καὶ ἀφρί-
ζει καὶ τρίζει τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ,
καὶ ξηραίνεται· καὶ εἶπον τοῖς μα-
θηταῖς σου ἵνα αὐτὸ ἐκβάλωσι, καὶ
οὐκ ἴσχυσαν. 19 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς
αὐτῷ λέγει· ὦ γενεὰ ἄπιστος, ἕως
πότε πρὸς ὑμᾶς ἔσομαι; ἕως πότε
ἀνέξομαι ὑμῶν; Φέρετε αὐτὸν πρός
με. 20 Καὶ ἤνεγκαν αὐτὸν πρὸς αὐ-
τόν. Καὶ ἰδὼν αὐτὸν εὐθέως τὸ
πνεῦμα ἐσπάραξεν αὐτόν, καὶ πεσὼν
ἐπὶ τῆς γῆς ἐκυλίετο ἀφρίζων.
21 Καὶ ἐπηρώτησε τὸν πατέρα αὐ-
τοῦ· πόσος χρόνος ἐστὶν ὡς τοῦτο
γέγονεν αὐτῷ; Ὁ δὲ εἶπε· παιδιό-
θεν. 22 Καὶ πολλάκις αὐτὸν καὶ εἰς
πῦρ ἔβαλε καὶ εἰς ὕδατα, ἵνα ἀπο-
λέσῃ αὐτόν· ἀλλ' εἴ τι δύνασαι, βοή-
θησον ἡμῖν, σπλαγχνισθεὶς ἐφ' ἡμᾶς.
23 Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ· τὸ
εἰ δύνασαι πιστεῦσαι, πάντα δυνατὰ
τῷ πιστεύοντι. 24 Καὶ εὐθέως κρά-
ξας ὁ πατὴρ τοῦ παιδίου μετὰ δα-
κρύων ἔλεγε· πιστεύω, κύριε· βοή-
θει μου τῇ ἀπιστίᾳ. 25 Ἰδὼν δὲ ὁ
Ἰησοῦς ὅτι ἐπισυντρέχει ὄχλος, ἐπε-
τίμησε τῷ πνεύματι τῷ ἀκαθάρτῳ
λέγων αὐτῷ· τὸ πνεῦμα τὸ ἄλαλον
καὶ κωφόν, ἐγώ σοι ἐπιτάσσω, ἔξελ-
θε ἐξ αὐτοῦ καὶ μηκέτι εἰσέλθῃς εἰς
αὐτόν. 26 Καὶ κράξαν καὶ πολλὰ
σπαράξαν αὐτὸν ἐξῆλθε, καὶ ἐγέ-
νετο ὡσεὶ νεκρός, ὥστε πολλοὺς λέ-
γειν ὅτι ἀπέθανεν. 27 Ὁ δὲ Ἰησοῦς
κρατήσας αὐτὸν τῆς χειρὸς ἤγειρεν
αὐτόν, καὶ ἀνέστη. 28 Καὶ εἰσελ-
θόντα αὐτὸν εἰς οἶκον οἱ μαθηταὶ
αὐτοῦ ἐπηρώτων αὐτὸν κατ' ἰδίαν
ὅτι ἡμεῖς οὐκ ἠδυνήθημεν ἐκβαλεῖν
αὐτό. 29 Καὶ εἶπεν αὐτοῖς· τοῦτο τὸ
γένος ἐν οὐδενὶ δύναται ἐξελθεῖν εἰ
μὴ ἐν προσευχῇ καὶ νηστείᾳ.
30 Καὶ ἐκεῖθεν ἐξελθόντες παρε-
πορεύοντο διὰ τῆς Γαλιλαίας, καὶ
οὐκ ἤθελεν ἵνα τις γνῷ. 31 Ἐδίδα-
σκε γὰρ τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ καὶ
ἔλεγεν αὐτοῖς ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώ-
που παραδίδοται εἰς χεῖρας ἀνθρώ-
πων καὶ ἀποκτενοῦσιν αὐτόν, καὶ
ἀποκτανθεὶς τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστή-
σεται.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Τὰ πονηρὰ πνεύματα, γιὰ τὰ ὁποῖα μιλεῖ σήμερα τὸ Εὐαγγέλιο, εἶναι ἐχθρὸς ἀόρατος, προαιώνιος, δόλιος καὶ πανοῦργος, ποὺ ἐπιβουλεύεται πάντα τὸ αἰώνιον μέλλον μας. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ ὁπλισθοῦμε καὶ μεῖς ἐναντίον του καὶ νὰ λάβωμε μέτρα προφυλάξεως καὶ νὰ ἀμυνθοῦμε. Πιστοὶ καὶ ὑπήκοοι στὶς ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ, νὰ Τὸν παρακαλοῦμε νὰ μᾶς λυτρώνῃ ἀπὸ τὸ πονηρόν. Ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους τοῦ Θεοῦ δὲν ἔχει καμμιὰ ἐπιρροὴ τὸ πονηρὸν πνεῦμα.

Θέσιν ἔχει μονάχα μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων τῆς ἁμαρτίας ὅπου ἄρχει καὶ ἐξουσιάζει καὶ τοὺς καταδυναστεύει, καὶ τοὺς κρατεῖ αἰχμαλώτους, κάτω ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν του, ἡ ὁποία εἶναι τὸ κράτος τοῦ αἰωνίου θανάτου. Ἐὰν δὲ ὅσοι δουλεύουν στὴν ἁμαρτία δὲν μετανοήσουν ἀπὸ καρδίας, ἂν δὲν ἀπαρνηθοῦν τὰ ἔργα τοῦ διαβόλου, τότε αὐτοὶ εἶναι τέκνα αὐτοῦ καὶ θὰ λάβουν τὸ οἰκτρὸν τέλος ποὺ ὥρισεν ὁ Θεὸς γιὰ τὸν διάβολον καὶ τοὺς ἀγγέλους του.

Ἅμα μένουμε πιστοὶ στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ ἔχουμε σύμμαχο τὴ βοήθειά Του, τότε στὸν ἀγῶνα μας κατὰ τοῦ διαβόλου ὄχι μοναχὰ θὰ ἀποφύγωμε ἀπὸ τὶς πλεκτάνες του, ἀλλὰ θὰ ἀναδειχθοῦμε καὶ νικητὲς στὸν πνευματικὸν ἀγῶνα. Ἔτσι ἀσφαλῶς θὰ κερδίσουμε τὴν οὐράνιο εὐτυχία. «Ν»

ΤΟ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ ΑΠ' ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΣΤΟ ΠΑΙΔΙ

Καλῶς τὸ στουλάτσ' μου, καλῶς τὸ γαϊδουράτσ' μου, καλῶς τσαὶ τὸ γκοτούρη ποῦρθε.

Ἔτσι αἱ Λαγκαδιναὶ γυναῖκες χαιρετίζουν τοὺς ἄνδρες των ποὺ γυρίζουν ἀπὸ τὸ μαστορικὸ ταξίδι.

Εἶναι χτίστες ταξιδευταὶ οἱ Λαγκαδινοί. Ὅταν τοὺς ρωτήσετε: «Ποιὸς ἔχτισε τὸν κόσμο;» σᾶς ἀπαντοῦν:

— Οἱ Λαγκαδινοὶ μὲ τὰ γαϊδουράκια τους.

Γυρίζουν ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριὸ τῆς Πελοποννήσου, ἀποτελοῦντες μικρὰ μπουλούκια, μὲ τὰ ἐργαλεῖα καὶ τὰ στρωσίδια των ἐπάνω στὰ γαϊδούρια καὶ μὲ τὸ ἀπαραίτητο σκυλί. Καὶ χτίζουν. Τὰ Λαγκάδια εἶναι ὀρεινότατο χωριὸ τῆς Γορτυνίας, στὸ κέντρον τῆς Πελοποννήσου. Οἱ Λαγκαδινοί, εὐφυέστατοι καὶ προοδευτικώτατοι, εἶναι κτίσται. Πατρογονικὸ τὸ ἐπάγγελμα. Ταξιδεύουν τοὺς ὀκτὼ καλοκαιρινοὺς μῆνες, καὶ τοὺς χειμωνιάτικους, ἀπὸ τὸν Νοέμβρη, γυρίζουν στὰ σπίτια των. Καθὼς δὲ προηγεῖται τῆς ὁμάδος τὸ σκυλί, ἡ Λαγκαδινὴ γυναῖκα χαιρετᾷ πρῶτα τὸ σκυλί, ποὺ σπεύδει νὰ φθάσῃ στὸ σπίτι σείοντας τὴν οὐρά του. Ἔπειτα ἔρχεται ὁ γάϊδαρος φορτωμένος καὶ βιαστικὸς καὶ αὐτὸς νὰ ἔλθῃ στὸ γνωστό του παχνί. Ἡ γυναῖκα χαιρετᾷ καὶ τὸ γαϊδοῦρι. Ἀπὸ πίσω, τέλος, νὰ ὁ ἄνδρας, ὁ νοικοκύρης τοῦ σπιτιοῦ. Ἡ γυναῖκα τὸν χαιρετᾷ τελευταῖα.

Αὐτὸ εἶναι πείραγμα. Ὄχι ὅτι γίνεται ἔτσι στὰ Λαγκάδια. Ἀλλὰ οἱ κάτοικοι τῶν ἄλλων χωριῶν, ποὺ ταξιδεύουν καὶ αὐτοὶ μὲ μιὰ τέχνη, πειράζουν τοὺς Λαγκαδινοὺς ποὺ γυρίζουν μὲ τὰ γαϊδουράκια καὶ τὰ σκυλιὰ καὶ χτίζουν ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριὸ τῆς Πελοποννήσου. Κάθε χωριὸ ὅμως τῆς Γορτυνίας ἔχει καὶ τὸ δικό του πείραγμα. Καὶ κάθε χωριὸ τῆς ἀρκαδικῆς Κυνουρίας, ποὺ εἶναι καὶ αὐτὰ χωριὰ ταξιδευόντων τεχνιτῶν, ἔχει τὸ πείραγμά του. Καὶ τὰ χωριὰ τῆς Μεγαλοπόλεως, καὶ αὐτὰ ἔχουν τὰ δικά των πειράγματα. Καὶ τὸ ἴδιο γίνεται σὲ ὅλα τὰ χωριὰ τῆς Ἑλλάδος ποὺ βγάζουν ταξιδευτὰς τεχνίτας.

Στὴν Ἤπειρο, στὴν ὀρεινὴ Ρούμελη, στὴν ὀρεινὴ Θεσσαλία, στὴν ὀρεινὴ Δυτικὴ Μακεδονία, ποὺ βγάζουν ὅλα αὐτὰ τὰ μέρη τεχνίτας, τὰ τοπικὰ πειράγματα δὲν μετροῦνται. Εἶναι πειράγματα ποὺ συνδέονται μὲ τὸ κύριον ἐπάγγελμα τοῦ χωριοῦ. Λοιπὸν οἱ Λαγκαδινοί, ποὺ εἶναι ἄριστοι κτίσται, δικαίως ἐπῆραν τὸν τίτλο ὅτι ἔχτισαν τὸν κόσμο. Τὸ ἴδιο ὅμως πείραγμα θὰ τὸ ἀκούσετε καὶ στὴ Βούρμπιανη τῆς Ἠπείρου. Οἱ Βουρμπιανῖται εἶναι σπουδαιότατοι χτίσται καὶ γεφυροποιοί. Διεκδικοῦν καὶ αὐτοὶ τὸν ἴδιο τίτλο. Ἔχτισαν ὅμως μὲ τοὺς Πυρσογιαννῖτες καὶ τὰ παληὰ γεφύρια. Καὶ τὸ γεφῦρι τῆς Ἄρτας ποὺ τόσο ἔχει τραγουδηθῆ γιὰ τὸ μέγεθος τῆς κεντρικῆς του καμάρας, θεωρεῖται ὅτι ἐκτίσθη ἀπὸ Βουρμπιανῖτες μαστόρους.

Πότε δὲ χτίστηκε τὸ γεφῦρι τῆς Ἄρτας;

Ποιὸς ξέρει!

Ἀπὸ κάτω περνᾷ πλατὺς καὶ ἀφρίζων ὁ Ἄραχθος. Πολὺ δύσκολο ἦτο νὰ στερεωθῆ αὐτὸ τὸ γεφῦρι. Γι' αὐτὸ λέγει τὸ τραγοῦδι ὅτι ἔχτισαν στὰ θεμέλιά του τοῦ πρωτομάστορη τὴν γυναῖκα καὶ ἔτσι ἔγινε δυνατὸ νὰ κτισθῆ τὸ γεφῦρι.

Ὑπέροχοι οἱ πλανόδιοι κτίσται. Ἀπὸ χιλιάδες χρόνια τὸ ἐπάγγελμα ἐπήγαινε πατρογονικό, καὶ ἦσαν χωριὰ ὁλόκληρα ποὺ ἕνα ἐπάγγελμα μόνο ἔκαναν· ἔχτιζαν. Καὶ τώρα κυριαρχεῖ σ' αὐτὰ τὰ χωριὰ τὸ πατρογονικὸν ἐπάγγελμα, ἀλλὰ ὄχι ἀπολύτως. Καὶ ἡ μαστορικὴ δὲν εἶναι τώρα τελείως πλανοδία. Πολλοὶ κτίσται μένουν μονίμως στὰς πόλεις ἢ στὰ χωριά. Παιδιὰ ὅμως μαστόρων ἐσπούδασαν εἰς τὸ Πολυτεχνεῖον καὶ ἔγιναν ἄριστοι μηχανικοὶ καὶ ἀρχιτέκτονες. Ἐν τούτοις οἱ γέροι μαστόροι πιστεύουν ἀπολύτως ὅτι ἡ δική των παλαιότερη τέχνη, ποὺ τὰ μυστικά της καὶ τὰ σχέδια μὲ τοὺς ὑπολογισμοὺς τῶν γεφυριῶν, τῶν ἐκκλησιῶν, τῶν φρουρίων, τῶν ὑδραγωγείων, τῶν μύλων, παρεδίδοντο ἀπὸ τὸν πρωτομάστορη, ὅταν πιὰ δὲν μποροῦσε νὰ ἐργασθῆ, στὸν καλύτερο κάλφα, ἦτο πολὺ καλύτερη ἀπὸ τὴν σημερινή. Ἦτο τέχνη μὲ συνεχῆ πατρογονικὴν παράδοσιν αἰώνων καὶ χιλιετηρίδων.

Κανεὶς δὲν θυμᾶται στὰ Λαγκάδια τῆς Γορτυνίας νὰ ἔκαναν ἄλλη δουλειὰ ἀπὸ τοῦ κτίστη. Στὴν Κόνιτσα τῆς Ἠπείρου ὅλα τὰ χωριὰ λέγονται μαστοροχώρια. Κανεὶς δὲν θυμᾶται νὰ ἔκαναν οἱ κάτοικοι ἄλλο ἐπάγγελμα ἀπὸ πάππου σὲ πάππο. Καὶ οἱ Ζουπανιῶτες τῆς Δυτικῆς Μακεδονίας τὸ ἴδιο καὶ αὐτοί. Καὶ οἱ Δρακιῶτες τοῦ Πηλίου, καὶ οἱ Ἀγραῖοι τῆς Μυτιλήνης, καὶ οἱ Σκαρπαθιῶτες καὶ ἄλλοι καὶ ἄλλοι.

Καλῶς τὸ στουλάτσ', τὸ γαϊδουράτσ' τσαὶ τὸ γκοτσύρη ποῦρθαν.

«Εἴμαστε, λέγουν στὴν Δράκια, μιὰ ἐποχὴ τετρακόσια σφυριά».

Ἐννοοῦν τετρακόσιοι κτίσται ἀπὸ ἕνα χωριό.

Στὴν Κόνιτσα τῆς Ἠπείρου εἶναι καὶ ἕνα χωριό, οἱ Χιονᾶδες. Λέγουν λοιπὸν αὐτοῦ:

«Μιὰ φορὰ ἤμασταν ἑκατὸ πινέλλα».

Ἐννοοῦν ὅτι ἦσαν ἑκατὸν ἁγιογράφοι. Γιατὶ ὅλος ὁ ἀνδρικὸς πληθυσμὸς ἕνα ἐπάγγελμα εἶχε στοὺς Χιονᾶδες. Ἐζωγράφιζαν εἰκόνας ἁγίων φορητὰς καὶ τοιχογραφίας. Πολλοὶ ὅμως ἁγιογράφοι ἦσαν καὶ ἀπὸ τὴν Σαμαρίνα, ποὺ εἶναι τὸ ὑψηλότερο χωριὸ τῆς Ἑλλάδος. Ἐπάνω στὸ Σμόλικα τῆς Πίνδου. Εἶναι δὲ ὁ Σμόλικας μετὰ τὸν Ὄλυμπο ἡ ὑψηλότερη τῆς Ἑλλάδος κορυφή.

Τόσο εἶχαν ἐξασκηθῆ στὴν τέχνη τῆς ἁγιογραφίας καὶ τόσο γρήγορα, λόγῳ τῆς πείρας των, ἐδούλευαν οἱ Χιοναδῖτες καὶ οἱ Σαμαριναῖοι ἁγιογράφοι, ὥστε νὰ κυκλοφορῆ καὶ γι' αὐτοὺς τὸ ὡραιότατο αὐτὸ πείραγμα.

Ἡ γυναῖκα ἑνὸς πρωτοζωγράφου — ἐδούλευαν καὶ αὐτοὶ κατὰ ὁμάδας καὶ ἐλέγοντο ζωγράφοι ὄχι ἁγιογράφοι — εἶχεν ἑτοιμάσει τὸ φαῒ καὶ καθὼς ἐπλησίαζε τὸ μεσημέρι ἐπῆγε νὰ φωνάξη τὸν ἄνδρα της. Ὁ ἄνδρας της εἰργάζετο στοὺς τοίχους μιᾶς ἐκκλησίας.

— Ἔλα ἄνδρα καὶ τὸ φαῒ εἶναι ἕτοιμο.

— Ἔρχομαι γυναῖκα. Ἔχω τὸν ἕνα Ἀπόστολο ζωγραφίσει. Μοῦ μένουν οἱ ἕνδεκα. Ὅπου καὶ νἆναι τοὺς τελειώνω κι' ἔφθασα.

Μὲ τόση ἀσύλληπτη γρηγοράδα ἐδούλευαν. Ἔτσι β[illegible] καὶ τὸ παραπάνω ἀνέκδοτο.

Σήμερα εἶναι τῶν ἀδυνάτων ἀδύνατο νὰ ζωγραφίσουν τοιχογραφίας στὰς ἐκκλησίας κατὰ τὸν τρόπο ποὺ εἰργάζοντο οἱ παλαιότεροι ἁγιογράφοι. Αὐτὴ ἡ ἁγιογραφία ἐλέγετο «στὸ φρέσκο». Ἑτοίμαζαν ἕνα μέρος τοῦ τοίχου τῆς ἐκκλησίας μὲ τὸν κατάλληλο σοβᾶ. Ἔκαναν μὲ τὸ ἀνθυβόλιο τὸ σχέδιο καὶ ἄρχιζαν νὰ δουλεύουν ἀστραπιαίως μὲ νεροχρώματα. Ὡς τὸ βράδυ ἔπρεπε νὰ τελειώση ἀπολύτως τὸ τμῆμα αὐτό, γιατὶ τὴν ἄλλη ἡμέρα ἐστέγνωνε ὁ τοῖχος καὶ δὲν ἀπερρόφα τὰ χρώματα. Αὐτὴ δὲ ἡ ζωγράφισις στὸν φρεσκοσοβαντισμένο τοῖχο ἐδημιούργησε τὰς τοιχογραφίας τῶν βυζαντινῶν ἐκκλησιῶν ποὺ διατηροῦνται ζωηρόταται ἑκατοντάδες χρόνια. Οἱ σημερινοὶ ζωγράφοι, μὴ ἔχοντες τὴν ταχύτητα τῶν παλαιῶν κάνουν τὰς τοιχογραφίας μὲ λαδοχρώματα ἢ χρώματα τῆς κόλλας. Αὐτὰ ὅμως τὰ χρώματα δὲν ἔχουν πολλὴν ἀντοχὴ

— (Συνέχεια στὴ σελίδα 776)

Μία ἐνδιαφέρουσα ἔρευνα

Η ΙΔΕΑ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΣΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ

Εἰς τὸ Β' Γυμνάσιον Ἀρρένων

Εἰς τὸ γυμνάσιον αὐτὸ ἡ ἰδέα τῆς Ε. Ο. Ν. εἶχεν ἀρχίσει νὰ διαγράφεται ἀπὸ τὸ παρελθὸν ἔτος. Ὅπως μᾶς ἀνέφερεν ὁ γυμνασιάρχης του, οἱ μαθηταὶ τοῦ Β' Γυμνασίου ἔδειξαν ἐξαιρετικὸν ἐνδιαφέρον. Κατ' ἀρχὰς φυσικὰ ἐνεγράφησαν εἰς τὰς τάξεις τῶν Φαλαγγιτῶν οἱ μεγάλοι μαθηταί. Ἀκολούθως δὲ ἡ προσέλευσις ἐπεξετάθη καὶ μεταξὺ τῶν μικρῶν μαθητῶν. Τοιουτοτρόπως ἡ ἐπίσημος Ὀργάνωσις τῆς Νεολαίας εὗρε σχεδὸν ἑτοίμους τοὺς μαθητὰς τοῦ Β' Γυμνασίου.

Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶναι ἄξιον ἰδιαιτέρας παρατηρήσεως εἶναι τὸ ὅτι ὅλοι οἱ καθηγηταὶ ἔχουν ἀναλάβει μὲ μεγάλην προθυμίαν τὸ βαρὺ καὶ ὑπεύθυνον ἔργον τὸ ὁποῖον τοὺς ὑπέδειξεν ἡ Ἐθνικὴ Κυβέρνησις.

Εἰς αὐτὸ τὸ γυμνάσιον ἐγένοντο καὶ ἐξακολουθοῦν αἱ διαλέξεις διὰ τὴν μόρφωσιν καὶ τὴν πνευματικὴν ὑγείαν τῶν μαθητῶν. Ἰδοὺ μερικαὶ ἀπὸ αὐτάς: Μία διάλεξις διὰ τὴν ἰδέαν τῆς Βασιλείας καὶ τὸ ἱερὸν πρόσωπον τοῦ Βασιλέως. Εἰς αὐτὴν ἐδόθη μία πλήρης εἰκὼν τῶν βαρυσημάντων ἀσχολιῶν τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως καὶ τί ἀκριβῶς Αὐτὸς ἐκπροσωπεῖ: εἶναι τὸ Ἔθνος. Ἡ ψυχή του, τὸ ἰδανικό του, τὸ «πιστεύω» του. Εἶναι ὁ ἐνθουσιασμός του.

Εἰς τὴν ἑορτὴν τῆς Γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος πάλιν ὁ ἁρμόδιος καθηγητὴς ἀφοῦ ἀνέπτυξε τὴν σημασίαν τοῦ ἐρχομοῦ τοῦ Χριστοῦ εἰς τὸν κόσμον, ἔκαμε καὶ σχετικὸν παραλληλισμὸν διὰ τὸ συντελούμενον ἔργον τῆς Ἐθνικῆς Ἀναδημιουργίας καὶ τοῦ ἐνδιαφέροντος μὲ τὸ ὁποῖον περιβάλλει τὴν Νεολαίαν ὁ Ἀρχηγός.

Ἄλλη ἐπίσης διάλεξις ἦτο ἐξ ἴσου ἐνδιαφέρουσα. Ὡμίλησαν περὶ ὑγείας τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς καὶ περὶ πειθαρχίας εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ Κράτους τῆς 4ης Αὐγούστου.

Τέλος σημαντικοῦ ἐνδιαφέροντος ἦτο καὶ ἡ διάλεξις περὶ τῆς φθοροποιοῦ ἐπιδράσεως τοῦ Κομμουνισμοῦ εἰς τὴν ἰδέαν τῆς Πατρίδος, τῆς Θρησκείας καὶ τῆς Οἰκογενείας καὶ τῆς ἀνάγκης τῆς προσηλώσεως τῶν μαθητῶν εἰς τὰ ἐθνικὰ ἰδεώδη. Δίχως αὐτὰ πράγματι εἶναι ἀδύνατον νὰ ζήσῃ ἕνας ἄνθρωπος. Ἀποκτηνώνεται. Χάνει ὅ,τι καλὸ ὑπάρχει εἰς τὴν ψυχήν του. Χάνει ὅλη τὴν εὐγένεια τῆς σκέψεώς του. Δὲν ἔχει πλέον συγκινήσεις. Μεταβάλλεται εἰς μίαν μηχανὴν ἡ ὁποία ἐργάζεται αὐτοματικά. Παύει νὰ ἐκπληρώνῃ τὸν προορισμό του. Λησμονεῖ ὅτι κάθε ἄνθρωπος ἐπλάσθη κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν τοῦ Θεοῦ. Γίνεται ἄχρηστος καὶ ἐπικίνδυνος στὴν κοινωνία.

Τέλος ἐγένετο εἰδικὴ ὁμιλία διὰ τὴν Ἐθνικὴν Ὀργάνωσιν τῆς Νεολαίας, διὰ τὸν προορισμόν της καὶ τὰ ἰδανικά της καὶ ἐξυμνήθη τὸ πατρικὸν ἐνδιαφέρον τοῦ Προέδρου τῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως καὶ τῶν συνεργατῶν του.

Οἱ καθηγηταὶ δὲν παραλείπουν φυσικὰ νὰ ἐφαρμόζουν ἀπόλυτα τὸ καθορισθὲν πρόγραμμα: Κάμνουν ἐκδρομές, διδακτικοὺς περιπάτους καὶ ὁδηγοῦν τοὺς Φαλαγγίτας εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος διὰ τὴν τέλεσιν τῶν θρησκευτικῶν των καθηκόντων.

Ἀκόμη δὲ ἐπροθυμοποιήθηκαν νὰ ὀργανώσουν μίαν σειρὰν διαλέξεων εἰς τοὺς ὑποτομεῖς τῆς περιφερείας τοῦ Β' Γυμνασίου διὰ τὴν πλήρη μόρφωσιν τῶν Ἑλληνοπαίδων, τὰ ὁποῖα τοὺς ἔχει ἐμπιστευθῆ ἡ Ἐθνικὴ Κυβέρνησις.

Εἰς τὸ Β' Γυμνάσιον Θηλέων

Πρώτη ἐντύπωσις; Μία πινακὶς εἰς τὴν εἴσοδον: «Ζήτω τὸ Ἔθνος». Κάθε μαθήτρια τὴν ἀντικρύζει καθὼς περνᾷ τὴν πόρτα τοῦ σχολειοῦ. Εἶναι μία διαρκὴς ὑπόμνησις τῆς ἰδέας τῆς Πατρίδος.

Καὶ ὁ γυμνασιάρχης τοῦ γυμνασίου δὲν εἶναι μόνον ἕνας εὐσυνείδητος ἐκπαιδευτικός. Εἶναι καὶ ἕνας ἄνθρωπος μὲ ὑψηλὰ ἰδεώδη. Εἰς τὴν ἰδέαν τῆς πλήρους ἀναστηλώσεως τῆς Ἐθνικῆς ἀξιοπρεπείας ἐπίστευε καὶ ὅταν ὠργίαζαν οἱ ἔμμισθοι πράκτορες τῆς Ἐρυθρᾶς Κολάσεως. Καὶ αὐτὰς τὰς ἰδέας τὰς ἔχει ἐμπνεύσει εἰς τὰς ὀκτακοσίας μαθητρίας τοῦ σχολειοῦ του.

«Ἡ Πατρίς, μᾶς λέγει, στηρίζεται εἰς τὴν Νεολαίαν της. Εἰς αὐτὰς τὰς μελλούσας μητέρας καὶ εἰς τὰ παιδιὰ ποὺ αὔριον θὰ γίνουν οἱ ὑπερασπισταί της. Τὸ ἔργον τὸ ὁποῖον ἀνελάβαμε, ὅσον καὶ ἂν εἶναι βαρύ, εἶναι ὅμως καὶ εὐχάριστον. Θὰ ἔχουμε τὴν ἱκανοποίησιν ὅτι εἰργάσθημεν γιὰ κάτι καλό. Γιὰ νὰ κάμουμε ἀληθινοὺς Ἕλληνας καὶ εἰς τὴν ψυχὴ καὶ εἰς τὸ σῶμα ὅλα αὐτὰ τὰ παιδιὰ ποὺ εἶναι γεμᾶτα ζωὴ καὶ δύναμι.

»Καὶ αὐτὴ τὴν εὐκαιρία τῆς πλήρους ἀναπτερώσεως τῶν ἑλληνικῶν ἰδανικῶν μᾶς τὴν ἔδωσε ὁ Πρόεδρος τῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως κ. Ι. Μεταξᾶς. Εἰς αὐτὸν ὀφείλουμε τὰ πάντα. Καὶ βλέπω μὲ συγκίνησιν ὅτι κάθε ἡμέρα ποὺ περνᾷ φέρνει μίαν καλλιτέραν αὔριον διὰ τὴν Ἑλλάδα.

»Εἰς τὸ γυμνάσιόν μας ἀπὸ τοὺς πρώτους μῆνας τῆς συγκροτήσεως τοῦ πυρῆνος τῆς Νεολαίας ἔκρινα καλὸν νὰ ζητήσω τὴν συνδρομὴν τῶν γονέων καὶ τῶν κηδεμόνων τῶν μαθητριῶν μου. Τοὺς ἐκάλεσα λοιπὸν εἰς τὸ σχολεῖον, τοὺς ὡμίλησα καὶ τοὺς παρεκάλεσα νὰ μᾶς βοηθήσουν νὰ κάμουμε χρησίμους ἀνθρώπους τὰ παιδιά των.

»Ἡ ἐπίδρασις τοῦ οἰκογενειακοῦ περιβάλλοντος καὶ τοῦ σχολικοῦ εἶναι ἐκείνη ποὺ διαπλάσσει τὸν χαρακτῆρα ἑνὸς παιδιοῦ. Καὶ οἱ δυὸ ἔχουν τὴν ἰδίαν εὐθύνην. Δι' αὐτὸ ἐζήτησα τὴν συνδρομήν των. Καὶ ἐφάνησαν πρόθυμοι. Μᾶς ἐνεπιστεύθησαν τὰ παιδιά των. Τοὺς ἐπέτρεψαν νὰ ἐγγραφοῦν εἰς τὴν «Ε. Ο. Ν.» καὶ μᾶς ἐνίσχυσαν εἰς τὸ ἔργον μας.

»Εἰς τὸ γυμνάσιον ἐκάμαμε ἕνα πλῆθος διαλέξεων διὰ τὴν ἰδέαν τῆς Νεολαίας, διὰ τὸν ποιητὴν Σολωμὸν καὶ τὸν Ἐθνικὸν Ὕμνον, διὰ τὸν ἀείμνηστον Στρατηλάτην Κωνσταντῖνον. Ἐπίσης κατεθέσαμε στέφανον εἰς τὸν ἀνδριάντα Του».

Αἱ μαθήτριαι ἑκάστην Κυριακὴν συγκεντρώνονται εἰς τὸ Μαράσλειον διὰ τὰς σχετικὰς ὁδηγίας καὶ τὴν ἐθνικὴν ἐκπαίδευσίν των. Μία μαθήτρια δὲ τῆς ΣΤ' τάξεως ἔχει ἀναλάβει τὸ ἔργον τῆς ἀρχηγοῦ.

Ὁ γυμνασιάρχης μᾶς τὴν παρουσιάζει ἔπειτα ἀπὸ λίγο. Εἶναι γεμάτη ἀπὸ ζωὴ καὶ ἐνθουσιασμόν. Μιλάει ἐμπνευσμένα γιὰ τὴ Νεολαία. Ἐκφράζει ἐπίσης ὅλον τὸν ἐνθουσιασμὸν τῶν Φαλαγγιτισσῶν τοῦ σχολειοῦ της καὶ τὴν εὐχαρίστησίν των ποὺ ἀνήκουν εἰς τὴν «Ε. Ο. Ν.» καὶ ἔχουν ἀναλάβει τόσον ὑψηλὰ καὶ εὐγενῆ καθήκοντα.

Θ. Δράκος

Οἱ μαθηταὶ τοῦ Β' Γυμνασίου εἰς τὸν ἀνδριάντα τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου.

ΨΑΡΑΔΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Τὸ ψάρεμα μὲ καθετὴ εἶναι ἐκεῖνο ποὺ ἀπασχολεῖ τοὺς ἐπαγγελματικοὺς ψαρᾶδες, ἀλλὰ περισσότερον ἑλκύει τοὺς ἐρασιτέχνας, ὅσοι ἔχουν κάπως μεγαλυτέραν φιλοδοξίαν ἀπὸ τὸ ψάρευμα τοῦ καλαμιοῦ.

Ἀλλὰ ἐπαγγελματικῶς ἀπασχολεῖ τοὺς πλέον πτωχοὺς ψαρᾶδες, ὅσους δὲν ἔχουν τὴν δύναμιν νὰ ἀγοράσουν ἕνα ψαράδικο καΐκι, καὶ παραγάδια καὶ δίχτυα. Εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἔμψυχα θαλασσινὰ ναυάγια, γέροι δυστυχισμένοι, παλαιοὶ ναῦτες ἢ ψαρᾶδες, ὅπου μὲ τὸ ψάρευμα τῆς καθετῆς προσπαθοῦν τώρα νὰ βγάλουν τὸ ψωμὶ τῆς ἡμέρας.

Φθάνει δι᾽ αὐτὸ τὸ ψάρευμα ἕνα μικρὸ βαρκάκι. Συνήθως κανένα παληὸ φελουκάκι καϊκιοῦ, ποὺ τὸ ἀγοράζουν μισοτιμῆς.

Ἀλλὰ χρειάζεται καὶ τὸ ἐργαλεῖο. Καὶ αὐτὸ εἶναι ἡ καθετή, ὁ «καθέτης» τῶν ἀρχαίων. Ὀνομάζεται καὶ χανικό, ἀπὸ τὸ εἶδος τῶν ψαριῶν, ὅπου ψαρεύει συνήθως. Ἀποτελεῖται δὲ ἡ ὁρμιὰ ἀπὸ στριμμένη ἀλογότριχα καὶ διὰ νὰ φθάνῃ εἰς τὸν πυθμένα δένεται εἰς τὸ ἄκρον μολύβι ἀρκετοῦ βάρους, κωνοειδές. Κοντὰ εἰς τὸ μολύβι, κατὰ μικρὰν ἀπόστασιν, προσδένονται εἰς τὴν καθετὴν 5—8 ἀγκίστρια, δεμένα εἰς μεσηνέζαν μήκους μιᾶς περίπου σπιθαμῆς. Τὸ καλύτερο δόλωμα διὰ τὰ ἀγκίστρια τῆς καθετῆς εἶναι ἡ γαρίδα, δόλωμα ὅπου δὲν εἶναι πάντοτε πρόχειρον δυστυχῶς. Μετ᾽ αὐτὸ ἔρχεται ἡ ἀθερίνα, κομμένη εἰς δύο, ὅταν δὲν εἶναι πολὺ μικρή, μικραὶ λουρίδες ἀπὸ καλαμάρι καὶ ἐν ἀνάγκῃ κογχύλια βγαλμένα ἀπὸ τὸ ὄστρακόν τους, ἰδίως τὰ ἐπιμήκη, σχήματος μικροῦ χωνιοῦ, τὰ ὁποῖα οἱ ψαρᾶδες ὀνομάζουν σκαρτσίνια. Ἀλλά, μέσα εἰς λιμένας ἡ καθετὴ μὲ ψιλὰ ἀγκίστρια δολώνεται μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν, καὶ μὲ σκουλῆκι, τοῦ εἴδους τὸ ὁποῖον ὑπάρχει εἰς ἐλάχιστον βάθος εἰς βουρκώδη παράλια, ὀλίγον ἔξω ἀπὸ τὸν αἰγιαλόν. Τότε συλλαμβάνονται ἐνίοτε καὶ μικρὰ μπαρμπούνια.

Πρέπει τὸ βαρκάκι νὰ ἀράξῃ πρῶτα. Ἔπειτα ρίπτει ὁ ψαρᾶς τὴν καθετήν, τὴν ὁποίαν ξετυλίγει ἀπὸ τὸν φελλό, ποὺ εἶναι τυλιγμένη, ὅσο νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἐπάτωσε᾽ ὅτι ἔφθασε δηλαδὴ εἰς τὸν πυθμένα τὸ μολύβι, ἢ μολυβήθρα, ὅπως τὸ λέγουν οἱ ψαρᾶδες. Τότε τὴν κινεῖ σιγὰ σιγὰ πρὸς τὰ ἄνω, διὰ νὰ γελασθοῦν τὰ ψάρια, νὰ τσιμπήσουν.

Ἡ καθετὴ κοντὰ στοὺς παραλίους βράχους ψαρεύει πέρκες, σπάρους, λάμπαινες, χελοῦδες, γύλους (μὲ πολλὴν δυσκολίαν) καὶ ἄλλα πετρόψαρα. Εἰς τὰ ἀνοιχτὰ ψαρεύει κυρίως χάνους, (διὰ τοῦτο δὲ λέγεται καὶ χανικὸ) καὶ μικρὰ λιθρίνια ὅταν εὑρίσκωνται.

Πρέπει ὅμως ὁ ψαρᾶς νὰ γνωρίζῃ ποῦ πρέπει νὰ ρίχνῃ τὴν καθετή, δηλαδὴ εἰς μέρη πετρώδη καὶ τραγάνες, ἢ εἰς τὶς ἀποχές, ἐκεῖ δηλαδὴ ποὺ τελειώνουν οἱ βράχοι μὲ κάθετον κλίσιν καὶ ἀρχίζει ἡ ἀμμουδιά, τὰ ὁποῖα ἡ πεῖρα τὸν κάμνει νὰ γνωρίζῃ ποῦ εὑρίσκονται. Διότι ἅμα τὴν ριχνῃ εἰς φυκιάδες ἢ ἀμμουδιές, δὲν ἱκανοποιεῖται οὔτε ἀπὸ τὰ εἴδη τῶν ψαριῶν, οὔτε ἀπὸ τὸ ποσόν.

Μεταξὺ τῶν ψαριῶν ὅπου πιάνονται μὲ τὴν καθετή, ὅπως καὶ μὲ τὸ καλάμι, μὲ πολὺ ψιλὰ ἀγκίστρια εἶναι καὶ τὸ πονηρότατον ψαράκι ὁ γύλος, μὲ ὡραίας καθ᾽ ὁριζόντιον διάταξιν ραβδώσεις, μαῦρες, ζωηρῶς κόκκινες, κίτρινες καὶ πράσινες. Τόση δὲ εἶναι ἡ πονηρία του, ὥστε οἱ ψαρᾶδες λέγουν δι᾽ αὐτόν:

Γύλος εἶμαι σὲ γελῶ
Χάνος εἶμαι χάνομαι.

Τὸν δεύτερον στίχον, αὐθάδη παραποιητὴν τῆς ἀληθείας (ἐὰν ἐννοεῖται δι᾽ αὐτοῦ ὅτι χάνεται διὰ τὸν ψαρᾶν καὶ ὄχι ὅτι χάνεται ὁ ἴδιος), τὸν προσέθεσεν ἡ ἀνάγκη τῆς ὁμοιοκαταληξίας. Καὶ δὲν εἶναι δυστυχῶς ἡ πρώτη φορά, ὅπου οἱ ποιηταὶ θυσιάζουν τὴν ἱστορικὴν ἀλήθειαν εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ στίχου.

Διότι ὁ χάνος (Seranus Cabrilla) ὄχι μόνον δὲν χάνεται διὰ τὸν ψαρᾶν, ἀλλὰ εἶναι ἴσως τὸ κουτότερο ψάρι, τὸ ὁποῖον εὐθὺς ὡς ἰδῇ τὸ δόλωμα τρέχει καὶ τὸ καταπίνει μαζὶ μὲ τὸ ἀγκίστρι. Καὶ συλλαμβάνεται τόσον ἀσφαλῶς, ὥστε οἱ ψαρᾶδες τῆς καθετῆς δὲν ὑποβάλλονται κἂν εἰς τὸν κόπον νὰ τὴν ἀνασύρουν εὐθὺς ὡς συλληφθῇ ἕνας χάνος, ἀλλὰ περιμένουν νὰ κρεμασθοῦν τρεῖς καὶ τέσσαρες.

Εἶπα ἀνωτέρω ὅτι διὰ τὰς πέρκας πρέπει κανεὶς νὰ ψαρεύῃ πλησίον εἰς τοὺς κατακορύφους βράχους, ἰδίως ὅπου εἶναι βράχοι σπηλαιώδεις. Ὅταν ἐπιτύχῃ κατάλληλον μέρος, δύναται νὰ συλλάβῃ ἀφθονώτατες καὶ νὰ γεμίσῃ ἕνα πανέρι ἐντὸς ὀλίγης ὥρας, διότι ἀνασύρει τρεῖς καὶ τέσσαρες κάθε φοράν, ὅπου θὰ ρίψῃ τὴν καθετή.

Ἕνα τοιοῦτον πυκνοκατοικημένον συνοικισμὸν ἀπὸ πέρκες εἶχα εὕρει πλησίον τῶν κρεμαστῶν βράχων τοῦ ὀροπεδίου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶναι ὁ ναὸς τῆς Σουνιάδος Ἄκρας ὀλίγον μακρὰν ἀπὸ τὸ στόμιον μικροῦ σπηλαίου, ὅπου ἀπὸ τῶν βράχων ρέει ὡς λεπτότατο κρυστάλλινο νῆμα τὸ περίφημο νερὸ τῆς Σπηλιᾶς, τὸ γνωστὸν ἀπὸ ἔτη εἰς τοὺς κυνηγοὺς τοῦ Σουνίου, διὰ τὴν γλυκύτητά του, τόσον ἀντίθετον πρὸς τὰ ἄλλα νερὰ τῆς Λαυρεωτικῆς, ὅπου πολὺ ὁμοιάζουν πρὸς τὸ Γιάννος καὶ τὴν Καραμπάνα. Ἐκεῖ τὰς ἐτρυγοῦσα τὰς πέρκας ἐπὶ ἔτη, ὅπου, ἀπὸ τὰ τέλη Αὐγούστου μέχρι τῶν μέσων Σεπτεμβρίου εὑρισκόμην κατ᾽ ἔτος ἐκεῖ, διὰ τὸ κυνήγι τῶν ὀρτυκιῶν. Ἐτήρουν ζηλοτύπως τὸ μυστικὸν τοῦ πλουσίου τούτου θαλασσίου περκομεταλλείου. Ἀλλὰ τώρα δὲν ἔχω πλέον κανένα λόγον νὰ τὸ ἀποκρύψω. Θὰ ἦτο ἀφιλάνθρωπον τοῦτο ἐκ μέρους μου.

Στ. Ἐμ. Λυκούδης

ΟΙ ΕΘΝΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΤΩΝ ΕΠΤΑΝΗΣΙΩΝ

Στεφ. Πυλαρινός

Γερ. Λιβαδάς

Ἰωάν. Τυπάλδος

Γεωργ. Ἰακωβάτος

Ἰωσήφ Μομφερράτος

Ἠλίας Ζερβός

Ναθ. Δομενεγίνης

Χριστόδ. Ποφάντης

Τηλέμ. Παΐζης

Φραγκ. Δομενεγίνης

Παρ' ὅλες τὶς προσπάθειες τῆς ἀγγλικῆς πολιτικῆς, ποὺ προστάτευε τὸ Ἐλεύθερο Κράτος τῶν Ἰονίων νήσων, γιὰ νὰ δημιουργήση μεταξὺ τῶν Ἑπτανησίων τὴν ἰδέα τῆς ἐθνικῆς των αὐτοτελείας, τὸ ἑλληνικὸ ἐθνικὸ αἴσθημα εἶχε κορυφωθῆ ἀνάμεσα στὶς πλατειὲς μᾶζες τῶν ὑπηκόων τοῦ Ἰονίου Κράτους.

Οἱ Κεφαλλῆνες, κυρίως, εἶχαν ξεφαντώσει σ' ἐθνικὰ αἰσθήματα καὶ ὁ ἀγώνας τους γιὰ τὴν Ἕνωσι εἶχε πάρει στὴν πραγματικότητα ἐπαναστατικὸ χαρακτῆρα.

Οἱ ἀρχηγοὶ τῆς ἐθνικῆς αὐτῆς κινήσεως ὠνομάσθησαν Ριζοσπάστες κι' ἔτσι εἶναι γνωστοὶ στὴν ἔνδοξη ἱστορία τῆς ἀγωνισθείσης γιὰ τὴν ἀνεξαρτησία της Ἑλλάδος.

Εἶναι ἀρκετὰ ἐνδιαφέρουσα ἡ ἱστορία τοῦ βαπτίσματος αὐτοῦ τῶν πρωτοπόρων τῆς ἑνωτικῆς κινήσεως σὲ ριζοσπάστες.

Ἡ προστασία — ἡ ἀγγλικὴ Κυβέρνησις δηλαδὴ — εἶχε κυρώσει τὸ Σύνταγμα τοῦ Ἰονίου Κράτους καὶ εἶχε παραχωρήσει μερικὰ προνόμια στοὺς ὑπηκόους της Ἰονίους. Τοὺς εἶχε δὲ ἀφήσει καὶ μιὰ σχετικὴ ὁπωσδήποτε ἐλευθερία. Ἔτσι στὰ νησιὰ βγῆκαν ἐφημερίδες, τὸ «Μέλλον» στὴν Ζάκυνθο, ἡ «Πατρὶς» στὴν Κέρκυρα, ὁ «Φιλελεύθερος» τοῦ Ἠλία Ζερβοῦ... Καὶ οἱ τρεῖς ἐφημερίδες, σὲ διαβαθμίσεις, βέβαια, ἦσαν ὑπὲρ τῆς Ἑνώσεως. Μὰ ἄλλη τὴν Ἕνωσι τὴν ζητοῦσε χλιαρά, ἄλλη τὴν ζητοῦσε μὲ ζωηρότητα καὶ ἡ ἀρθρογραφία της ἔδειχνε κάποια ἀδιαλλαξία.

Ἡ πιὸ ἀδιάλλακτη ἦταν ὁ «Φιλελεύθερος». Ἡ «Πατρίς», ποὺ τὴν ἔγραφαν ὁ Ἀρμένης Βράϊλας, ὁ Σπυρίδων καὶ Ναπολέων Ζαμπέλιος, πιὸ συντηρητική, κορόϊδευε κάπως τὴν ἀδιαλλαξία τοῦ Ζερβοῦ καὶ μὲ ἀρκετὴ δόσι εἰρωνείας τὸν κατωνόμασε «ριζοσπάστη»...

Αὐτὸ ἦταν ἀρκετό. Ριζοσπάστης; Ριζοσπάστης. Μάλιστα! Καὶ ἐδέχθηκε τὸν χαρακτηρισμό. Καὶ στὸ «Φιλελεύθερο» δημοσιεύθηκε μία ἐπιστολὴ τοῦ ἱστορικοῦ τῆς Κεφαλληνίας Γερασίμου Μαυρογιάννη ποὺ θὰ παραθέσουμε παρακάτω μερικὰ συγκινητικὰ ἀποσπάσματά της, γιὰ τὴν ἐθνικὴ πνοὴ ποὺ τὰ διακρίνει:

«Στὴν Κεφαλλωνιά, γράφει μὲ τὸ ψευδώνυμο «εἷς ἀληθὴς Ριζοσπάστης Κεφαλλὴν», εἴμεθα ὅλοι ριζοσπάσται. Ναί. Ἂς ἀνασπάσωμεν σύρριζα τὸ σεσηπὸς καὶ ξηρὸν τῆς πολιτείας μας δένδρον καὶ ἂς ἀνασπάσωμεν τὰς δηλητηριώδεις αὐτοῦ ρίζας... διὰ νὰ φυτεύσωμεν ἀντ' αὐτοῦ νέον δένδρον αὐτόχθον, δένδρον Ἑλληνικόν, τὸ ὁποῖον ἄνθη καὶ καρποὺς ἀφθόνους νὰ δώση διὰ νὰ μᾶς χορτάση καὶ κλώνους πολλοὺς μὲ χλοερὰ φύλλα νὰ βλαστήση διὰ νὰ μᾶς ἐπισκιάση... Ἐννοοῦμεν κάλλιστα τὸν προορισμόν μας, ὦ φίλε. Ἐλθὲ τὴν ἡμέραν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ! Ἐλθὲ νὰ μᾶς συλλάβης ἐπ' αὐτοφώρῳ καὶ νὰ ἴδῃς τὴν σημαίαν μας. Τότε θὰ μᾶς ἴδῃς ὅλους ἔχοντας φύλλον καθημαγμένης δάφνης, ναί, καθημαγμένης δάφνης, εἰς τὰ στήθη μας καὶ ἀτενίζοντας μὲ τοὺς δακρυσμένους μας ὀφθαλμοὺς πρὸς ἐκεῖνα τὰ νέφη ὅπου κεῖται ἡ Ἑλλάς μας!...».

Ἔτσι τὸ ὄνομα «Ριζοσπάστης» ἐπολιτογραφήθηκε στὴν ἱστορία τῶν Ἰονίων νήσων καὶ ἀπετέλεσε τὸ σύμβολο τοῦ μεγάλου πόθου τοῦ Ἑπτανησιακοῦ λαοῦ: νὰ ἴδῃ τὰς Ἰονίους νήσους ἀναπόσπαστον τμῆμα τῆς γλυκειᾶς μητέρας των, τῆς Ἑλλάδος!...

Μὰ τὸ βάπτισμα αὐτὸ δὲν ἔμεινε χωρὶς συνέπειες.

Ἡ ὑψηλὴ ἀστυνομία κατήγγειλε τοὺς συντάκτας τοῦ «Φιλελευθέρου», τὸν Ζερβὸ καὶ τὸν Λιβαδᾶ, ὅτι προετοιμάζουν ἐπανάστασι γιὰ τὶς 25 Μαρτίου τοῦ 1849... Καὶ μάλιστα ἡ καταγγελία αὐτὴ προεκάλεσεν εὐρυτάτας ἀνακρίσεις καὶ πιέσεις!... Ἀποτέλεσμα; Καὶ οἱ δυό, Ζερβὸς καὶ Λιβαδᾶς, σιδηροδέσμιοι, ἐστάλησαν ἐξορία στοὺς Παξούς!...

Μὰ αὐτὸ δὲν ἐπτόησε καθόλου τοὺς ριζοσπάστας ποὺ ἀπέμειναν!... Γιατὶ τὴν ἴδια χρονιὰ στὸ Ἀργοστόλι γιορτάζεται μὲ φανατισμὸ ἡ Ἐθνικὴ ἑορτή... Καὶ ὁ Μαυρογιάννης σὲ στίχους, ὁ Νικόλαος Τζανῆς Μεταξᾶς σὲ μουσικὴ σκάρωσαν τὸ γνωστότατο τραγούδι, ποὺ καὶ στὰ χρόνια μας ἀκούεται καμμιὰ φορά:

Σὰν δὲν κόπτει τὸ σπαθί μου
ἡ αἰχμὴ σὰν δὲν τρυπάει
ἡ ψυχὴ δὲν λησμονάει
πῶς ἐπλάσθη ἑλληνική!

. . . .

Κι' οἱ ἀγῶνες συνεχίστηκαν ὁλόκληρα χρόνια, ἀγῶνες σκληροί, ἀγῶνες θυσιῶν... Εἰς μάτην οἱ Ριζοσπάστες ποὺ ὁ ἑπτανησιακὸς λαὸς τοὺς στέλλει ἀντιπροσώπους του στὴν πρώτη ἐλεύθερα Βουλὴ στὴν Κέρκυρα, ψηφίζουν τὴν ἕνωσι μὲ τὴν Ἑλλάδα.

Εἰς μάτην διακηρύσσουν τὴν ἐθνικὴ ἀνεξαρτησία τῶν λαῶν. Εἰς μάτην βροντοφωνοῦν ὅτι «ὁ λαὸς τῆς Ἑπτανήσου ἀπαρτίζει μέρος ἀναπόσπαστον τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς», εἰς μάτην ἀποφασίζεται ὅτι «ὁμόθυμος, στερεὰ καὶ ἀμετάτρεπτος θέλησις τοῦ ἑπτανησιακοῦ λαοῦ εἶναι ἡ ἀνάκτησις τῆς ἐλευθερίας του καὶ ἡ ἕνωσις αὐτοῦ μετὰ τοῦ λοιποῦ Ἔθνους, τῆς ἐλευθερωμένης Ἑλλάδος»!... Ἡ προστασία δὲν ἐνδίδει...

Καὶ μόνον στὰ 1862 ἡ ποθητὴ ἕνωσις πραγματοποιεῖται. Ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος Α', ὁ ἀείμνηστος ἱδρυτὴς τῆς Ἑλληνικῆς Δυναστείας, κατερχόμενος εἰς τὴν Ἑλλάδα διὰ νὰ δοξάση τὸν Θρόνον της, φέρει μαζί του καὶ τὴν πραγματοποίησιν τοῦ ἐθνικοῦ πόθου τῶν Ἑλλήνων.

Ἡ Ἑπτάνησος παρεχωρήθη εἰς τὴν Ἑλλάδα. Καὶ ἀποτελεῖ ἔκτοτε ἕνα λαμπρὸ στόλισμα στὸ χάρτη τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου.

Ἄγγελος Μεταξᾶς

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἀλήθεια, τὸ πλοῖο ποὺ εἶχε ξεμακρύνει ἀπὸ τὴν ὄχθη, ἄρχισε νὰ τρέχῃ στὰ γαλήνια νερὰ τοῦ καναλιοῦ, καθὼς τὸ τραβοῦσαν τὰ δυό του ἄλογα. Τὸ νερὸ πάφλαζε στὴν καρένα κι' ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη τὰ δένδρα ἔφευγαν πίσω μας φωτισμένα ἀπ' τὶς λοξὲς ἀκτῖνες τοῦ ἥλιου ποὺ βασίλευε.

— Δὲν παίζεις; μοῦ εἶπε ὁ Ἀρθοῦρος.

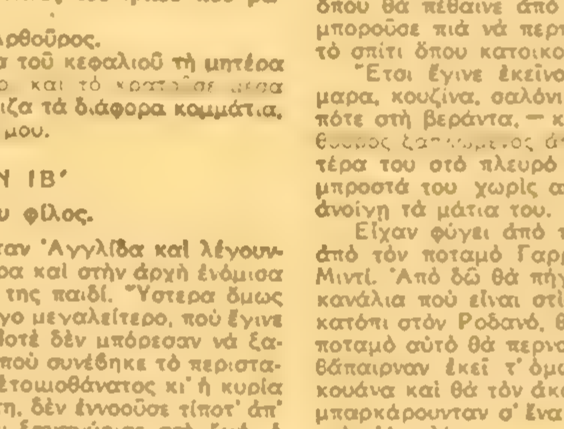
Κι' ἀμέσως ἐκάλεσε μὲ νεῦμα τοῦ κεφαλιοῦ τὴ μητέρα του κοντά του, τῆς πῆρε τὸ χέρι καὶ τὸ κράτησε μέσα στὰ δικά του, ὅσην ὥρα ἐνῶ ἔπαιζα τὰ διάφορα κομμάτια, ποὺ μοῦ εἶχε μάθει ὁ δάσκαλός μου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

Ὁ πρῶτος μου φίλος.

Ἡ μητέρα τοῦ Ἀρθούρου ἦταν Ἀγγλίδα καὶ λέγουνταν κυρία Μίλλιγκαν. Ἦταν χήρα καὶ στὴν ἀρχὴ ἐνόμισα πὼς ὁ Ἀρθοῦρος ἦταν τὸ μόνο της παιδί. Ὕστερα ὅμως ἔμαθα πὼς εἶχε κι' ἄλλο γυιό, λίγο μεγαλείτερο, ποὺ ἔγινε ἄφαντος μὲ ἀνεξήγητο τρόπο. Ποτὲ δὲν μπόρεσαν νὰ ξαναβροῦν τὰ ἴχνη του. Τὸν καιρὸ ποὺ συνέβηκε τὸ περιστατικὸ αὐτό, ὁ κ. Μίλλιγκαν ἦταν ἑτοιμοθάνατος κι' ἡ κυρία Μίλλιγκαν, πολὺ βαρειὰ ἄρρωστη, δὲν ἐννοοῦσε τίποτ' ἀπ' ὅ τι γίνουνταν γύρω της. Ὅταν ξαναγύρισε στὴ ζωή, ὁ ἄντρας της ἦταν πεθαμένος καὶ τὸ παιδί της χαμένο. Ὁ κ. Τζέϊμς Μίλλιγκαν, ὁ ἀνδράδελφός της, ἐπιφορτίσθηκε τότε νὰ τὸ βρῇ. Φαίνεται ὅμως πὼς δὲν ἦταν ὁ καταλληλότερος γι' αὐτὴ τὴ δουλειά, γιατὶ ὁ κ. Τζέϊμς Μίλλιγκαν εἶχε συμφέρο ἀντίθετο ἀπὸ τῆς νύφης του, νὰ πεθάνῃ δηλαδὴ ὁ ἀδελφός του χωρὶς παιδί, γιὰ νὰ τὸν κληρονομήσῃ αὐτός.

Ὡστόσο ὁ κ. Τζέϊμς Μίλλιγκαν δὲν κληρονόμησε τὸν ἀδελφό του, γιατί, 7 μῆνες ὕστερ' ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ ἀντρός της, ἡ κυρία Μίλλιγκαν ἔφερε στὸν κόσμο δεύτερο παιδί, τὸ μικρὸ Ἀρθοῦρο. Μὰ τὸ παιδὶ αὐτό, καχεκτικό, ἀρρωστιάρικο, δὲν μποροῦσε νὰ ζήσῃ, ἔλεγαν οἱ γιατροί. Θὰ πέθαινε ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή, καὶ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ὁ κ. Τζέϊμς Μίλλιγκαν θὰ γίνουνταν πιὰ κληρονόμος τοῦ τίτλου καὶ τῆς περιουσίας τοῦ πρωτότοκου ἀδελφοῦ του, γιατὶ οἱ νόμοι δὲν εἶναι ἴδιοι σ' ὅλες τὶς χῶρες καὶ στὴν Ἀγγλία ἄξαφνα μπορεῖ κάποτε ἕνας θεῖος νὰ κληρονομήσῃ, ἀφήνοντας στὴ φτώχεια καὶ στὴ δυστυχία μιὰ γυναῖκα, μιὰ μητέρα.

Ἦταν τὸ καλλίτερο κρεββάτι ποὺ μποροῦσα νὰ φαντασθῶ.

Οἱ ἐλπίδες λοιπὸν τοῦ κ. Τζέϊμς Μίλλιγκαν ἀπομακρύνθηκαν λίγο μὲ τὴ γέννησι τοῦ ἀνεψιοῦ του, ἀλλὰ δὲν ἐχάθηκαν ὁλωσδιόλου. Δὲν εἶχε παρὰ νὰ περιμένῃ. Κι' ἐπερίμενε. Οἱ προρρήσεις ὅμως τῶν γιατρῶν δὲν ἐβγῆκαν σωστές. Ὁ Ἀρθοῦρος, ἂν καὶ τόσο φιλάσθενος, κι' ἀποφασισμένος, δὲν πέθανε. Οἱ φροντίδες τῆς μητέρας του τὸν ἔκαμαν νὰ ζήσῃ.

Χίλιες φορὲς ἔφθασε ὡς τὸ θάνατο καὶ χίλιες φορὲς ἀναστήθηκε. Μιὰ-μιά, καὶ κάποτε δυὸ-δυό, τὸν βρῆκαν ὅλες οἱ ἀρρώστειες ποὺ μποροῦν νὰ προσβάλουν ἕνα παιδί. Τελευταῖα τοῦ εἶχ' ἐκδηλωθῆ μιὰ φοβερὴ ἀρρώστεια, ποὺ ὀνομάζεται «ἀρθραλγία τοῦ ἰσχίου». Οἱ γιατροὶ διώρισαν θειοῦχα λουτρὰ κι' ἡ κ. Μίλλιγκαν ἦλθε στὰ Πυρηναῖα. Μ' ἀφοῦ εἶδαν πὼς τὰ λουτρὰ δὲν ἔκαναν τίποτα, οἱ γιατροὶ μεταχειρίσθηκαν ἄλλο μέσο θεραπείας: ὁ μικρὸς ἄρρωστος ἔπρεπε νὰ μένῃ πάντα ξαπλωμένος καὶ νὰ μὴν πατᾷ τὸ πόδι του οὔτε στιγμή.

Τότε ἡ κυρία Μίλλιγκαν κατεσκεύασε στὸ Μπορντὼ τὸ πλοῖο ὅπου βρισκόμαστε ὁλοένα.

Ἦταν ἀδύνατο νὰ κλείσῃ τὸ παιδί της σ' ἕνα σπίτι, ὅπου θὰ πέθαινε ἀπὸ μαρασμό. Ἀφοῦ ὁ Ἀρθοῦρος δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ περπατῇ, ἔπρεπε νὰ περπατῇ γι' αὐτὸν τὸ σπίτι ὅπου κατοικοῦσε.

Ἔτσι ἔγινε ἐκεῖνο τὸ πλοῖο-σπίτι, μὲ κρεββατοκάμαρα, κουζίνα, σαλόνι καὶ βεράντα. Πότε στὸ σαλόνι καὶ πότε στὴ βεράντα, — κατὰ τὸν καιρό, — κάθουνταν ὁ Ἀρθοῦρος ξαπλωμένος ἀπὸ τὸ πρωΐ ὡς τὸ βράδυ, μὲ τὴ μητέρα του στὸ πλευρό του, καὶ τὰ τοπία περνοῦσαν ἀπὸ μπροστά του χωρὶς αὐτὸς νὰ κάνῃ ἄλλον κόπο, παρὰ ν' ἀνοίγῃ τὰ μάτια του.

Εἶχαν φύγει ἀπὸ τὸ Μπορντὼ ἐδῶ κι' ἕνα μῆνα καί, ἀπὸ τὸν ποταμὸ Γαρρούνα, εἶχαν μπῆ στὸ κανάλι τοῦ Μιντί. Ἀπὸ δῶ θὰ πήγαιναν στὶς λιμνοθάλασσες καὶ στὰ κανάλια ποὺ εἶναι στὶς ἀκτὲς τῆς Μεσογείου, θἄμπαιναν κατόπι στὸν Ροδανό, θ' ἀκολουθοῦσαν τον Σωνη, απο ον ποταμὸ αὐτὸ θὰ περνοῦσαν στὸ Λεΐγηρα ὡς τὸ Μπριάρε, θἄπαιρναν ἐκεῖ τ' ὁμώνυμο κανάλι, θἄφταναν στὸ Σηκουάνα καὶ θὰ τὸν ἀκολουθοῦσαν ὡς τὴ Ρουένη, ὅπου θὰ μπαρκάρουνταν σ' ἕνα μεγάλο πλοῖο ποὺ θὰ τοὺς γύριζε στὴν Ἀγγλία.

Τὴν ἡμέρα ποὺ μπῆκα στὸν «Κύκνο», — ἔτσι λέγουνταν τὸ πλωτὸ σπίτι τοῦ Ἀρθούρου, — μεγάλη ἐντύπωσι μοῦ ἔκαμε καὶ ἡ κάμαρα, ὅπου θὰ κατοικοῦσα. Ἂν καὶ δὲν ἦταν παρὰ ἕνα πολὺ μικρὸ καμαράκι, — δυὸ μέτρα μάκρος κι' ἕνα μόλις πλάτος, — ἦταν ὅμως ἡ πιὸ χαριτωμένη κι' ἡ πιὸ ἐκπληκτικὴ καμπίνα, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ ὀνειρευθῆ μιὰ παιδικὴ φαντασία.

Ὅλη της ἡ ἐπίπλωσι ἦταν ἕνα μόνο ἔπιπλο, μὰ τὸ ἔπιπλο αὐτὸ — κομψὸ νὰ τὸ πῶ, — ἔμοιαζε μὲ τὴν ἀνεξάντλητη μποτίλλια τῶν θαυματοποιῶν, ποὺ ἔχει μέσα χίλια πράγματα. Τὸ σκέπασμα, ἀπὸ πάνω, ἀντὶ νὰ εἶναι καρφωμένο, ἦταν κινητὸ κι' ἅμα τὸ σήκωνες, ἔβλεπες ἕνα τέλειο κρεββατάκι, στρῶμα, μαξηλάρι καὶ κουβέρτα. Κάτω ἀπ' τὸ κρεββάτι, ἦταν ἕνα συρτάρι, ποὺ εἶχε μέσα ὅ,τι χρειάζουνταν γιὰ τὴν τουαλέττα. Καὶ κάτω πάλι ἀπ' τὸ συρτάρι αὐτὸ ἦταν ἄλλο μεγαλείτερο καὶ χωρισμένο σὲ διάφορα διαμερίσματα, ὅπου μποροῦσε κανεὶς νὰ φυλάῃ ροῦχα κι' ἀσπρόρρουχα. Οὔτε τραπέζια, οὔτε καρέκλες, τοὐλάχιστο ἀπ' τὰ συνηθισμένα· στὸν ξυλότοιχο ὅμως, πρὸς τὸ κεφάλι τοῦ κρεββατιοῦ, ἦταν μιὰ σανίδα, ποὺ κατέβαινε καὶ σχημάτιζε τραπέζι, κι' ἄλλη πρὸς τὰ πόδια, ποὺ κατέβαινε καὶ σχημάτιζε καρέκλα. Ἕνας μικρὸς φεγγίτης, ἀνοιγμένος στὸ πλευρὸ τοῦ πλοίου, ποὺ ἔκλεινε μ' ἕνα στρογγυλὸ γυαλί, ἦταν ἀρκετὸς νὰ φωτίζῃ καὶ ν' ἀερίζῃ τὴν καμπίνα.

Τίποτα δὲν εἶδα ποτέ μου πιὸ κομψὸ καὶ πιὸ καθαρό. Ὅλα ἐκεῖ μέσα ἦταν ἀπὸ ἐλατόξυλο βερνικωμένο καὶ στὸ πάτωμα εἶχε μουσαμᾶ μὲ ἄσπρα καὶ μαῦρα τετράγωνα.

Μὰ δὲν εὐχαριστοῦνταν μόνο τὰ μάτια.

Ὅταν γδύθηκα καὶ ξαπλώθηκα στὸ κρεββατάκι, αἰσθάνθηκα μιὰ εὐχαρίστησι ὁλωσδιόλου καινούργια γιὰ

μένα. Γιατ' ἦταν ἡ πρώτη φορά πού μοῦ χάϊδευαν τό δέρμα σεντόνια, ἀντί νά μοῦ τό ἀγκυλώνουν... Στό σπίτι τῆς μάννας-Μπαρμπερίνας, κοιμώμουνα σέ κάτι σεντόνια ἀπό καραβόπανο, χοντρά καί τραχιά. Μέ τόν Βιτάλη, τίς περισσότερες φορές πλαγιάζαμε χωρίς σεντόνια, ἀπάνω σέ σανό ἤ σέ ἄχερο. μά και στό χάνι κάποτε, πού μᾶς ἔδιναν, δέν ἦταν ποτέ καλύτερ' ἀπό τῆς μάννας-Μπαρμπερίνας. Ἐνῶ αὐτά πού μέ σκέπαζαν τώρα, τί λεπτά, τί μαλακά, τί εὐχάριστα στό σῶμα πού ἦταν! Καί τό στρῶμα πάλι πόσο ἀναπαυτικώτερο ἀπό τίς ξερές πευκοβελόνες πού εἶχα γιά κρεββάτι χθές! Ἡ σιωπή τῆς νύχτας δέν μ' ἐφόβιζε πιά, τά σκοτάδια δέν ἔβγαζαν φαντάσματα καί τ' ἀστέρια, πού ἔβλεπα ἀπ' τό φεγγίτη, δέν μοῦ ἔλεγαν παρά λόγια καλά κι' ἐνθαρρυντικά.

Ὅσο καλά κι' ἄν ἤμουν στ' ὡραῖο μου κρεββατάκι, ξύπνησα τά χαράματα, γιατί ἀνησυχοῦσα νά μάθω πῶς πέρασαν τή νύκτα οἱ ἠθοποιοί μου.

Τούς βρῆκα ὅλους στή θέσι πού τούς εἶχε βάλει ἀποβραδύς, νά κοιμοῦνται σά νά κατοικοῦσαν στό πλοῖο ἐκεῖνο μῆνες. Μόλις μ' ἄκουσαν, τά σκυλιά σηκώθηκαν κι' ἦλθαν χαρούμενα νά μοῦ γυρέψουν τό πρωϊνό τους χάδι. Μόνον ὁ Καρδούλης, ἄν καί μέ τό ἕνα μάτι μισανοιχτό, δέν κουνήθηκε, παρ' ἄρχισε νά ροχαλίζη σά τρομπόνι.

Δέν χρειάζουνταν μεγάλη προσπάθεια γιά νά καταλάβω τί ἐσήμαινε αὐτό: ὁ κ. Καρδούλης, πού ἦταν ἡ ὑπερευαισθησία προσωποποιημένη, θύμωνε μέ τή μεγαλείτερη εὐκολία κι' ὁ θυμός του βαστοῦσε πολύ. Τώρα λοιπόν ἦταν κακιωμένος γιατί δέν τόν πῆρα μαζί μου στήν κάμαρά μου κι' ἔδειχνε τόν κακοφανισμό του μέ τόν προσποιητό αὐτόν ὕπνο.

Δέν μποροῦσα νά τοῦ ἐξηγήσω ποιοί λόγοι μ' ἀνάγκασαν νά τόν ἀφήσω, μέ μεγάλη μου λύπη, στό κατάστρωμα κι' ἐπειδή αἰσθανόμουν πώς, ἔστω καί χωρίς νά θέλω, τόν εἶχ' ἀδικήσει, τόν πῆρα στήν ἀγκαλιά μου, γιά νά τόν ἱκανοποιήσω μέ λίγα χάδια.

Στήν ἀρχή ἐπέμενε νά μοῦ κάνη τόν θυμωμένο· σιγά-σιγά ὅμως ἄρχισε νά τοῦ περνάῃ, κι ἔτσι μέ τήν ἐκφραστική του παντομίμα, μοὔδωσε νά καταλάβω πώς ἄν τόν ἔβγαζα ἔξω, νά περπατήσουμε λίγο στήν ὄχθη, ἴσως θά μέ συγχωροῦσε.

Ὁ ναύτης πού εἶχα δῆ χθές στό τιμόνι, ἦταν κιόλα σηκωμένος κι' ἔπλενε τό κατάστρωμα. Μοὔκανε τή χάρι νά βάλη τό σανίδι κι' ἔτσι μπόρεσα νά βγῶ στό λειβάδι μέ τό θίασό μου.

Μέ διάφορα ἐκεῖ παιχνίδια καί τρεχάματα, ἡ ὥρα μας πέρασε γρήγορα. Κι ὅταν γυρίσαμε, τ' ἄλογα ἦταν ζεμένα στό πλοῖο καί δεμένα ἀπό ἕνα δένδρο, στό δρόμο τοῦ τραβήγματος. Δέν περίμεναν παρά μιά καμτσικιά γιά νά ξεκινήσουν.

Μπήκαμε ἀμέσως. Ὕστερα ἀπό λίγα λεπτά, τό παλαμάρι πού κρατοῦσε τό πλοῖο δεμένο στήν ὄχθη, λύθηκε, ὁ ναύτης πῆρε τή θέσι του στό τιμόνι, ὁ τραβηχτής καβαλλίκεψε τ' ἄλογό του καί τό καρούλι, ἀπ' ὅπου περνοῦσε τό σχοινί, ἔτριξε. Εἴχαμε ξεκινήσει.

Τί εὐχάριστο ταξεῖδι! Τ' ἄλογα ἔτρεχαν στό δρόμο τους καί, χωρίς νά αἰσθανώμαστε τό παραμικρό κούνημα, γλιστρούσαμε ἀνάλαφρα πάνω στό νερό. Οἱ δυό κατάφυτες ὄχθες ἔφευγαν πίσω μας καί δέν ἀκούγαμε κρότο παρά τό πάφλασμα στήν καρένα, ἀνακατευμένο μέ τούς γλυκούς ἤχους τῶν κουδουνιῶν, πού εἶχαν τ' ἄλογα στό λαιμό τους.

Πηγαίναμε καί, σκυμμένος ἀπό τήν κουπαστή, κύτταζα τίς λεῦκες πού, μέ τίς ρίζες μέσ' στό πράσινο χορτάρι, ψήλωναν περήφανες κι' ἔσειαν στήν πρωϊνή αὔρα τά φύλλα τους. Ἡ μακρυά αὐτή δενδροστοιχία ἀκολουθοῦσε τήν ὄχθη, σχημάτιζε ἕνα πυκνό παραπέτασμα, πού σταματοῦσε τίς λοξές ἀκτῖνες τοῦ ἥλιου καί δέν ἄφηνε νά φθάνη σ' ἐμᾶς παρά ἕνα γλυκό φῶς, περασμένο μέσ' ἀπ' τά κλαδιά σάν ἀπό τρυπητό.

Σέ μέρη-μέρη τό νερό φαίνουνταν κατάμαυρο, σά νά σκέπαζε ἀπύθμενη ἄβυσσο· ἀλλοῦ πάλι ἦταν ρηχό καί σ' ἄφηνε νά βλέπης μέσα γυαλιστερά βότσαλα καί χνουδωτά χορτάρια.

Κύτταζα ἐκστατικός, ὅταν ἄκουσα πίσω μου τ' ὄνομά μου.

Γύρισα εὐθύς. Ἦταν ὁ Ἀρθοῦρος πού τόν κουβάλησαν μέ τό ξυλοκρέββατό του. Ἡ μητέρα του ἦταν κοντά του.

— Κοιμήθηκες ἀπόψε καλά; μέ ρώτησε ὁ μικρός· καλύτερα παρά στά χωράφια;

Πλησίασα κι' ἀποκρίθηκα μέ τά εὐγενικώτερα λόγια πού μπόρεσα νά βρῶ, τόσο στό παιδί, ὅσο καί στή μητέρα.

— Καί τά σκυλιά; ρώτησε ὁ Ἀρθοῦρος.

Τά φώναξα, καθώς καί τόν Καρδούλη. Ἔτρεξαν μέ γαυγίσματα χαρούμενα, ὁ Καρδούλης ὅμως μέ γριμάτσες, ὅπως πάντα ὅταν καταλάβαινε πώς ἐπρόκειτο νά παραστήσουμε. Μά δέ μᾶς γύρεψαν παράστασι ἐκεῖνο τό πρωΐ.

Ἡ κυρία Μίλλιγκαν εἶχε βάλει τό γυιό της στόν ἴσκιο κι' εἶχε καθήσει δίπλα του.

— Μοῦ κάνεις τή χάρι νά πάρης ἀπό δῶ τά σκυλιά καί τόν πίθηκο; μοῦ εἶπε. Ἔχουμε ἐργασία.

Ἔκαμα ὅ,τι μοῦ εἶπε καί πῆγα νά καθήσω μέ τόν θιασό μου στήν ἄκρη τῆς πλώρης.

Τί «ἐργασία» τάχα μποροῦσε νά κάμη ὁ μικρός ἄρρωστος;

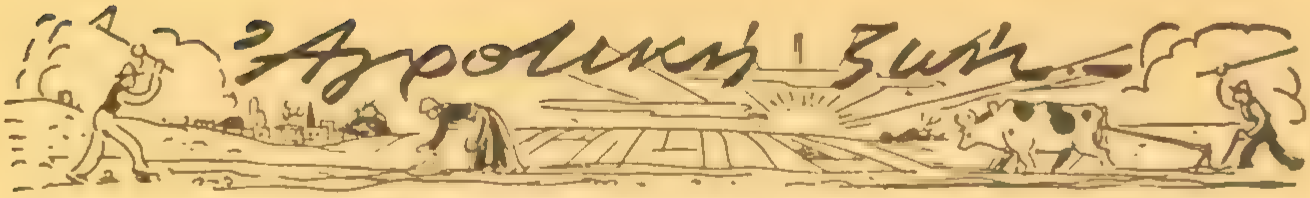
Εἶδα τότε πώς ἡ μητέρα του τόν ἔβαλε νά τῆς πῆ ἀπ' ἔξω κάποιο μάθημα, πού αὐτή τό παρακολουθοῦσε σ' ἕνα βιβλίο ἀνοικτό.

(Ἀκολουθεῖ)

ΜΕΛΕΤΑΤΕ ΔΙΑ ΝΑ ΕΜΠΝΕΕΣΘΕ

Διαβάζετε ὅσο τό δυνατόν περισσότερον. Ἡ τακτική ἀνάγνωσις εὐρύνει τήν σκέψιν. Μᾶς ἀνοίγει νέους ὁρίζοντας. Ὁ Καρλάϋλ εἶπεν ὅτι τό ἀληθινόν Πανεπιστήμιον τῆς ἐποχῆς μας εἶναι μιά συλλογή καλῶν βιβλίων. Ὅλοι οἱ θησαυροί τῆς ἀνθρωπίνης σοφίας περιέχονται εἰς τά δημιουργήματα τῶν ἐξόχων συγγραφέων. Ἐκεῖνοι ἀφιέρωσαν τήν ζωήν των διά τήν παραγωγήν τῶν ἀθανάτων ἔργων των. Ἡμεῖς τά ἔχομεν ἕτοιμα. Εἶναι χαμένος ὁ ἄνθρωπος πού δέν διαβάζει. Εἶναι καταδικασμένος νά βλέπη τόν γύρω του κόσμον μέ τόν φακόν τῶν στενῶν, τῶν περιωρισμένων ἀντιλήψεων. Ἡ ἀνάγνωσις καλῶν βιβλίων καί πρό πάντων ἐκείνων πού συνέχονται μέ τόν κύκλο τῶν ἀσχολιῶν σας, δίδουν πτερά εἰς τήν φαντασίαν σας, δυναμώνουν τό πνεῦμα σας, σᾶς κάμνουν περισσότερον ἐπινοητικούς, σᾶς δίδουν νέον θάρρος καί νέας ἐμπνεύσεις, διά νά προχωρήσητε καί νά ἀνέλθητε. Εἶναι τόσον σπουδαία ἡ ἐπιρροή τῶν καλῶν βιβλίων διά τήν ἐπιτυχίαν μας, ὥστε κάποιος ἐκ τῶν νεωτέρων ἔφθασε εἰς τό σημεῖον νά εἴπη ὅτι ὁ κόσμος σήμερον κυβερνᾶται διά τῶν βιβλίων! Ὁ Σωκράτης ἐσυνήθιζεν εἰς τάς ὑποθήκας του πρός τούς νέους νά τονίζη: «Ἀφιέρωσε τόν χρόνον σου εἰς τό νά ἐνδιατρίβης ἐπωφελῶς εἰς τά συγγράμματα τῶν ἄλλων· διότι ἔτσι θά ἀπολαύσης εὐκόλως ὅ,τι οἱ ἄλλοι ἐκοπίασαν ὑπερμέτρως διά νά κερδίσουν». Προσέχετε ὅμως εἰς τήν ἐκλογήν τῶν βιβλίων. Διαβάζετε τά ἔργα ἀνεγνωρισμένων συγγραφέων, οἱ ὁποῖοι παρέμειναν ἀθάνατοι εἰς τόν κόσμον. Ὁ Μέγας Ναπολέων εἶπεν ὅτι «τά μυθιστορήματα εἶναι καλά διά τάς θυρωρούς καί τάς θαλαμηπόλους· οἱ ἄνδρες πρέπει νά διαβάζουν ἱστορικά ἔργα». Ὁ ἴδιος ἐξετίμα ὑπερμέτρως καί τούς μεγάλους ποιητάς, διότι «μᾶς ἀνυψώνουν τόν νοῦν καί μᾶς χαρίζουν κολοσσιαίαν μεγαλειότητα». Σήμερον ἔχει καταντήσει νά εἶναι ἀξίωμα ὅτι προχωροῦν πρός τήν πρόοδο ἐκεῖνοι οἱ λαοί, οἱ ὁποῖοι διαβάζουν περισσότερον τά ἄριστα συγγράμματα, παλαιά καί νέα. Τά δημιουργήματα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων εἶναι ἐκεῖνα πού μᾶς τονώνουν τήν ψυχήν, κρατύνουν τήν διάνοιαν καί δημιουργοῦν καί τούς ρωμαλέους χαρακτῆρας.

Δέν ἠμπορεῖ σήμερον νά ἐννοηθῆ ἀληθινή μόρφωσις ἄν ἀγνοηθῆ ἡ ἀθάνατη πνευματική παραγωγή τῶν προγόνων μας. Μελετᾶτε ὅσον ἠμπορεῖτε περισσότερον τά ἔργα των. Ἀποκτήσατέ τα ἐν μεταφράσει, ἐάν δέν ἠμπορῆτε νά ἐννοῆτε εὔκολα τά πρωτότυπα. Μελετᾶτε ἀδιαλείπτως. Ἀπό τάς σελίδας τῶν ἀρίστων βιβλίων οἱ μεγάλοι ἄνδρες μᾶς ὁμιλοῦν καί μᾶς κάμνουν κοινωνούς τῶν πολυτιμοτέρων των λογισμῶν καί σκορποῦν τούς ψυχικούς των θησαυρούς μέσα εἰς τάς ψυχάς μας.

ΚΟΝΙΚΛΟΤΡΟΦΙΑ

Αὐτὴ τὴν ἐποχὴ ποὺ τόση φροντίδα καταβάλλει τὸ Κράτος γιὰ τὴν ἐπάρκεια τοῦ κρέατος εἶναι ἐπίκαιρον νὰ θυμηθοῦμε τὴν σημασία ποὺ ἔχει ἡ οἰκόσιτος κτηνοτροφία. Τὸ κουνέλι, ἡ κόττα, ὁ χοῖρος, τὰ περιστέρια, τὸ ἀρνί, τὸ κατσίκι ποὺ μὲ τόση εὐκολία μπορεῖ ὁ χωρικὸς πρὸ πάντων νὰ ἀνατρέφῃ, γιατὶ καὶ χῶρο διαθέτει πάντα στὸ ἀγροτικό του σπίτι καὶ τροφὲς φτηνότερες, θὰ μποροῦσαν ὄχι μόνον νὰ παρέχουν στὴν ἀγροτικὴ οἰκογένεια τὸ κρέας των καθ' ὅλον τὸ ἔτος, μὰ καὶ νὰ στέλνῃ στὴν ἀγορὰ για πούλημα. Εἶναι τόσο εὔκολη ἡ ἐκτροφὴ τῶν ζώων αὐτῶν καὶ τόσο λίγο, ὅπως εἴπαμε στοιχίζει στον χωρικό, ὥστε νὰ μὴ δικαιολογῆται κάθε ἀγροτικὸ σπίτι νὰ μὴ ἔχῃ τὴν ἐπάρκειά του σὲ κρέας.

Παρακάτω δίδομεν μερικὲς πρακτικὲς ὁδηγίες γιὰ τὴν ἀνατροφὴ τοῦ κουνελιοῦ:

Ἀπὸ ἕνα ζευγάρι κουνέλια μπορεῖ σὲ λίγους μῆνες να ἔχῃ κανεις πεντε και δέκα ὀκάδες κρέας

Τὸ θηλυκὸ κουνέλι γεννᾷ συνήθως 5 6 μικρὰ κάθε φορὰ καὶ ἡ ἐγκυμοσύνη **του διαρκεῖ μονάχα 30 ἡμέ**ρας καὶ γεννᾷ πέντε ὡς ἕξη φορὲς τὸ χρόνο Τὰ μικρὰ παλι γεννοῦν εὐθὺς ὡς γίνουν ἕξη μηνῶν. Τρώγονται τὰ μικρὰ ὅταν γίνουν τριῶν μηνῶν καὶ τὸ κρέας τους εἶναι τρυφερό.

Στὰ χωριὰ συνήθως, ποὺ ὑπάρχουν μεγάλες αὐλές, τὰ ἀφίνουν ἐλεύθερα χωρὶς καμμιὰ φροντίδα. Αὐτὰ τότε κάνουν τὴν κατοικία τους συνήθως μέσα σὲ τρῦπες ποὺ ἀνοίγουν μονάχα τους μέσα στὴ γῆ κοντὰ στοὺς τοίχους. Μονάχα τους ἀκόμα φροντίζουν γιὰ τὴν τροφή τους ποὺ διαλέγουν μέσα ἀπὸ τὰ χορτάρια ποὺ φυτρώνουν στὶς αὐλές. Ἔτσι δμως γίνονται πολλὲς ζημίες, γιατὶ μὲ τὸ νὰ εἶναι ἐλεύθερα τὰ μικρὰ διατρέχουν κινδύνους ἀπὸ γάτους, σκύλους καὶ ἀπὸ τὰ ἀρσενικὰ κουνέλια ἀκόμα ποὺ τὰ πνίγουν. Ἀλλὰ καὶ μαζὺ ξεφεύγοντας ἀπὸ τὶς αὐλὲς μπαίνουν στοὺς κήπους καὶ κάνουν ζημιές.

Γι' αὐτὸ καλὸ εἶναι τὰ κουνέλια νὰ τρέφωνται κλεισμένα σὲ συρματοπλεγμένους χώρους καὶ νὰ τοὺς γίνῃ ἔστω καὶ μιὰ πρόχειρη κατοικία. Ἔξοδα πολλὰ δὲν χρειάζονται γι' αὐτό. Πρέπει ἀκόμη τὰ ἀρσενικὰ νὰ μένουν χωριστά. Ἕνα ἀρσενικὸ πρέπει νὰ ὑπολογίζεται γιὰ δέκα θηλυκά.

Ἀλλὰ καὶ γιὰ τὰ κουνελάκια πρέπει να ὑπάρχῃ ξεχωριστὸ μέρος ὅταν παύσουν να βυζαίνουν.

Ἡ καλύτερη κατοικία εἶναι κτιστή. Μὰ καὶ ξύλινη μπορεῖ νὰ γίνῃ μὲ πρό**χειρα ξύλα. Γιὰ κατοικία** μποροῦν νὰ χρησιμοποιηθοῦν ἀκόμη καὶ μικρὰ παληὰ βαρέλια ἀνοικτα ἀπὸ το ἕνα μερος ποὺ τὰ τοποθετοῦμε σὲ ὑπόστεγο ἐπάνω σὲ στηρίγματα ψηλότερα ἀπὸ τὸ ἔδαφος. Καὶ κάσες **ἀκόμη πετρελαίου ἢ ἄλλου εἴδους μποροῦν νὰ χρησιμοποιηθοῦν, φτάνει νὰ ἔχουν πλάτος ὄχι λιγώτερο ἀπὸ 50 πόντους καὶ βάθος ἕνα μέτρο. Τὸ ἴδιο πρέπει νὰ ἔχουν καὶ τὰ βαρέλια. Καὶ στὰ μὲν καὶ στὰ δὲ πρέπει νὰ τοποθετοῦμε μιὰ πόρτα μὲ κάγκελλα ἢ μὲ συρματόπλεγμα ἢ δυὸ μικρὲς τρῦπες γι' ἀερισμό.**

Ἡ κατοικία πρέπει νὰ εἶναι σὲ μέρος στεγνό, γιατὶ ἡ ὑγρασία βλάπτει τὰ κουνέλια. Τὸ καλοκαῖρι ἐπίσης πρέπει νὰ ἔχουν δροσιά.

Τροφή. — Τὰ κουνέλια τρέφονται σχεδὸν ἀποκλειστικὰ μὲ καθε εἴδους χόρτα, ρίζες, φλοιούς, κουδούλους, σπόρους, πίτουρα, σανὸ καὶ ἰδίως ροβὴ.

Ὅταν πρόκειται νὰ σφα**γοῦν παχαίνονται** μία ἢ δύο ἑβδομάδες πρωτήτερα μὲ σπόρους ἢ βρασμένες πατάτες Ἐπίσης δίδουν καλὴ τροφὴ στὰ θηλυκα ὅταν βυζαίνουν.

★

Γενικὲς ὁδηγίες. — Δὲν ὁρίζουμε παραπάνω τὰς διαστάσεις ποὺ πρέπει νὰ ἔχουν οἱ κατοικίες, γιατὶ αὐτὲς κανονίζονται, καθὼς καὶ ὁ συρματοπλεγμένος χῶρος ἀπὸ τὸν ἀριθμὸ τῶν κουνελιῶν ποὺ τρέφομε. Πάντα οἱ κατοικίες πρέπει νὰ εἶνε εὐρύχωρες, εὐάερες καὶ νὰ μποροῦν εὔκολα νὰ καθαρίζωνται τακτικά.

Τὰ κουνέλια σὰν τρῶνε πολλὰ τρυφερὰ χόρτα δὲν ἔχουν μεγάλη ἀνάγκη ἀπὸ νερό. Ὅταν ὅμως δίνουμε σπόρους καὶ στὰ θηλυκά, λίγες ἡμέρες πρὶν γεννήσουν, καὶ κατὰ τὴν ἐποχή, ποὺ βυζαίνουν, πρέπει να προσέχωμε νὰ μὴ τοὺς λείπη τὸ νερό. Μπορεῖ τὸ θηλυκὸ ἀπὸ τὴν δίψαν του να πνίξη τα μικρά του για νὰ πιῇ τὸ αἷμα τους.

Τὰ μικρὰ δὲν πρέπει νὰ γεννήσουν πριν γίνουν ἑξ-ἑπτα μηνῶν. Τότε βαζομε τὸ θηλυκὸ στὸ διαμέρισμα τοῦ ἀρσενικοῦ καὶ τὸ ἀφίνουμε μια - διὸ ὧρες.

Τὸ θηλυκὸ πρέπει νὰ βυ**ζαίνῃ τὰ μικρά του ἕξη ἑβδομάδες καὶ, γιὰ νὰ τὰ θρέψῃ καλά, δὲν πρέπει νὰ μείνῃ ἔγκυο πρὶν περάσῃ ἕνας μῆνας ἀπὸ τὴ γέννα του.**

Σὰ γεννήσῃ τὸ θηλυκὸ κουνέλι καὶ θέλωμε νὰ ἰδοῦμε μήπως κανένα ἀπὸ τὰ μικρὰ εἶναι πεθαμένο, γιὰ νὰ τὸ πετάξωμε, πρέπει νὰ προσέχωμε, ὅταν ἀνοίγωμε τὴν πόρτα, νὰ μὴ τρομάξωμε τὸ θηλυκὸ κουνέλι, γιατὶ τρομάζει εὔκολα καὶ πάρα πολύ.

Γι' αὐτό, ἅμα γεννήσῃ, καθαρίζομε τὸ διαμέρισμά του μόνο ὕστερα ἀπὸ δέκα πέντε ἡμέρες. Τὸν ἄλλο καιρὸ πρέπει νὰ τὸ καθαρίζωμε τακτικὰ μιὰ φορὰ τὴν ἑβδομάδα καὶ τὸ καλοκαῖρι νὰ πλύνωμε μὲ νερὸ τὸ διαμέρισμα. Ὅταν ἡ κατοικία τῶν κουνελιῶν εἶναι πολὺ καθαρή, δὲν φοβούμεθα νὰ πάθουν ἀπὸ ἀσθένεια καί, ἂν συμβῇ νὰ πάθουν, μὲ τὴν καθαριότητα καὶ τὴν καλὴ τροφὴ θὰ ἀποφύγωμε νὰ προχωρήσῃ ἡ ἀσθένεια καὶ στὰ ἄλλα κουνέλια.

Ἄσπρο κουνέλι.

Φαλαγγῖται τῆς Ὑποδιοικήσεως Βόλου τῆς Ε. Ο. Ν. κατὰ μίαν ἐκδρομὴν εἰς Μηλέας.

Φαλαγγίτισσαι τῆς Σπάρτης παρακολουθοῦσαι τοὺς ἀγῶνας τῆς Ὑποδιοικήσεως Σπάρτης τῆς Ε. Ο. Ν.

"Ανω: Παρέλασις Φαλαγγιτῶν τ[illegible] Ὑποδιοικήσεως Ε.Ο.Ν. Λαρίσης
[illegible]

Κάτω: Φαλαγγῖ[illegible] τισσαι τῆς Ὑποδιοικήσε[illegible] Ἄρτης καταθέτοντες στέφανον εἰς μνημόσυνον τῶν ὑπὲρ Πατρί[illegible]

"Ανω: Ὁ Ἀρχηγὸς ζητῶν πλη
πανέα τοῦ 5ου Ὑποτομέως.
Κάτω: Βαθμοφόροι τῆς 182ας

[illegible] Ε Ο Ν [illegible]

[illegible] Ε Ο Ν [illegible]

...οφορίας ἀπὸ τὸν ... κρότερον ...κα·

...λαγγος Σουφλίου

Τὸ ποδηλατικὸν τμῆμα τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ἰωαννίνων.

Ἡ ποδοσφαιρικὴ ὁμὰς τῆς Ὑποδιοικήσεως Καβάλλας τῆς Ε. Ο. Ν.

Η ΣΕΛΙΣ των κοριτσιών

Φιλικὲς κουβέντες

Ο ΧΡΟΝΟΣ ΕΙΝΑΙ ΧΡΗΜΑ

Τίποτε πιὸ πολύτιμο ἀπὸ τὸν χρόνο.

Σὲ κάθε δευτερόλεπτο, σὲ κάθε λεπτὸ ποὺ χάνουμε ἄσκοπα, ζημιώνουμε ἀφάνταστα τὸν ἑαυτόν μας. Ὁ χρόνος αὐτός, ὁ βιαστικὸς συνοδοιπόρος μας, πόσο καλὰ γνωρίζει τὴν ἀξία του...

Χαρὰ σ' αὐτὸν ποὺ τὸν προφθάνει καὶ δὲν χάνει ἄδικα τὸν καιρό του. Πρέπει νὰ προσέχουμε καὶ νὰ λογαριάζουμε καλὰ κάθε τί, ποὺ θὰ κάνουμε. «Οἱ καιροὶ οὐ μενετοί».

Ἐκείνη τὴ μισὴ ἢ μιὰ ὥρα, ποὺ θὰ χάσουμε κατακρίνοντας τὶς πράξεις μιᾶς γνωστῆς μας, εἴτε γυρίζοντας, δίχως πρόγραμμα καὶ περιορισμό, θὰ ἦτανε πολὺ πιὸ χρήσιμο νὰ τὴν διαθέσουμε γιὰ κάτι τι πιὸ ἀξιόλογο, γιὰ κάτι τι πιὸ ὠφέλιμο. Καὶ ἀπὸ καλὲς πράξεις καὶ ἔργα ἡ ζωὴ ἔχει τόση ἀνάγκη. Καὶ ἐμεῖς οἱ ἴδιες ἀκόμα ἔχουμε τόσες ἐλλείψεις, τόσες ἀδυναμίες, τόσες ἀτέλειες, διαθέτοντας τὸν χρόνο μας σὲ χρήσιμες ἀπασχολήσεις (διάβασμα, κέντημα, νοικοκυριὸ τοῦ σπιτιοῦ). Πόσο πολὺ θὰ ὠφεληθοῦμε... Πρὶν καταπιαστοῦμε μὲ ὁποιαδήποτε δουλειά, ἢ καὶ ἀκόμα ξεκινῶντας τὸ πρωϊνὸ γιὰ νὰ ἀρχίσουμε τὶς καθημερινές μας ἀσχολίες, ἂς δίνουμε στὸν ἑαυτόν μας μιὰ ὠφέλιμη συμβουλή, λέγοντάς του συχνά: «ΧΡΟΝΟΥ ΦΕΙΔΟΥ».

Χρηστίνα

✱ ΤΑ ΑΣΠΡΟΡΡΟΥΧΑ ✱

Τὰ ἀσπρόρρουχα, ἀπὸ τὶς βλάβες ποὺ ἔχουν, μποροῦμε νὰ τὰ διαιρέσουμε εἰς δύο κατηγορίας:

1. Στὴν πρώτη κατηγορία ἀνήκουν τὰ ἀσπρόρρουχα, ποὺ ἔχουν ἀνάγκην ἀσημάντων ἐπιδιορθώσεων: Ἐβγῆκε ἕνα κουμπί; Πρέπει νὰ τὸ ξαναβάλουμε. Μιὰ κουμπότρυπα ἢ μιὰ θηλιὰ ἐχάλασαν; Πρέπει νὰ πλησιάσουμε τὰ δύο ἄκρα τῆς κουμπότρυπας καὶ νὰ ξαναφτιάσουμε γρήγορα τὴ θηλιά. Ἐξηλώθηκαν μερικὰ ἑκατοστόμετρα σὲ μιὰ ραφή; Πρέπει νὰ τὰ διορθώσουμε γρήγορα, γιατί, ἂν τὸ παραμελήσουμε στὴν προσεχῆ μπουγάδα θὰ ἔχουμε μιὰ μεγάλη ἐργασία. Ἕνα κορδόνι ἢ μιὰ θηλιὰ ἐχάλασαν σὲ μιὰ πατσαβούρα, ἢ σὲ μιὰ ποδιὰ τῆς κουζίνας; Πρέπει νὰ τὰ διορθώσουμε γρήγορα. Ἕνα μικρὸ σχίσιμο ἔγινε σ' ἕνα ἀσπρόρρουχο, ποὺ διατηρεῖται σὲ καλὴ κατάστασι; Ἀρκεῖ νὰ πλησιάσουμε τὰ δυὸ ἄκρα σὲ μιὰ μικρὴ ἐπιδιόρθωσι κλπ.

Ὅλες οἱ λεπτὲς αὐτὲς ἐργασίες, ὅσον καὶ ἂν εἶναι ἀσήμαντες, πρέπει νὰ ἐκτελοῦνται τὸ ταχύτερον, χωρὶς ἀναβολή.

2. Στὴ δεύτερη κατηγορία ὑπάγονται τὰ ἀσπρόρρουχα, ποὺ ἔχουν ἀνάγκην ἀπὸ σπουδαιότερες ἐπιδιορθώσεις: Τὰ μανίκια ἑνὸς ὑποκαμίσου ἐτρύπησαν· θὰ πρέπει νὰ τὰ μπαλώσουμε. Ἕνα σεντόνι ἔλυωσε στὴ μέση· θὰ εἶναι ἀνάγκη νὰ χαλάσουμε τὴν κεντρικὴ ραφή, ἐὰν ἔχῃ καὶ νὰ πλησιάσουμε τὰ δυὸ ἄκρα μὲ μιὰ νέα ραφὴ καὶ ἔτσι θὰ μετατεθῇ τὸ μέρος ποὺ πρόκειται νὰ ὑποστῇ τὸ μάξιμουμ τῆς φθορᾶς. Ὁ ἀγκώνας ἑνὸς νυκτικοῦ ἔλυωσε· πρέπει νὰ τὸν ἐνισχύσουμε μ' ἕνα μαντάρισμα στερεὸ κλπ.

Ἡ λεπτολόγος ἐπιδιόρθωσις, ὅταν τὸ ἀσπρόρρουχο ἐπάλιωσε, εἶναι μία ἐργασία ὑπομονῆς, εἰς τὴν ὁποίαν παραδίδεται κανεὶς ὅσο τὸ δλιγώτερο. Συχνὰ βρίσκουμε πὼς δὲν ἀξίζουν τὸν κόπο τέτοιες ἐπιδιορθώσεις. Ὅσον ὅμως μᾶς μένει καιρὸς ἀξίζει νὰ μὴ τὶς παραμελοῦμε γιὰ νὰ παρατείνουμε ὅσο μποροῦμε περισσότερο χρόνο τὴ διάρκειά τους. Μὲ τὶς μικρὲς ἐπιδιορθώσεις ἀποφεύγουμε μεγαλύτερες καταστροφὲς καὶ βραδύνουμε τὶς δαπανηρὲς ἀγορὲς γιὰ νὰ τὰ ἀντικαταστήσουμε.

Ὅταν [illegible] τὸ ἀσπρόρρουχο [illegible] σίας γιὰ νὰ τὸ ἐπαναφέρουμε σὲ κατάστασι, ποὺ νὰ μπορῇ νὰ χρησιμοποιηθῇ ἔπειτα ἀπὸ κάθε μπουγάδα, ἀξίζει καλύτερα νὰ τὸ ἐγκαταλείψουμε ἢ μᾶλλον νὰ τὸ βάλουμε κατὰ μέρος γιὰ νὰ τὸ μετασχηματίσουμε κατὰ τρόπον οἰκονομικόν, ὅταν θὰ ἔχουμε καιρό.

Βούλα Βασιλειάδου

✱ ΜΑΘΕΤΕ ΝΑ ΟΙΚΟΝΟΜΗΤΕ ✱

Ὅλα στὴ σημερινὴ ἐποχὴ εἶναι τόσο ἀκριβά, ὥστε ἡ ἀδιάκοπη ἀνανέωσις τῶν φορεμάτων τῶν παιδιῶν νὰ εἶναι μιὰ ἀπειλὴ γιὰ τὴν ἰσορροπία τοῦ οἰκογενειακοῦ προϋπολογισμοῦ.

Ἐὰν ἐν τούτοις εἶσθε ἐπιδέξιες, μπορεῖτε νὰ προσφέρετε μιὰ οἰκονομία στὸ σπίτι σας μετασχηματίζοντας τὰ φορέματα τῶν μεγαλυτέρων γιὰ τὰ μικρότερα ἀδέρφια σας.

Σᾶς δίνουμε ἐδῶ μερικοὺς ἔξυπνους μετασχηματισμούς.

Τί μπορεῖ νὰ κάμετε μὲ ἕνα παντελόνι φανελλένιο.

Τὸ γκρίζο φανελλένιο παντελόνι, ποὺ ὁ μπαμπᾶς σας τὸ φόρεσε ὅλο τὸ καλοκαῖρι, δὲν εἶναι πλέον πολὺ καινούργιο γιὰ νὰ ξαναφορεθῇ. Μπορεῖτε ὅμως ἂν τὸ χρησιμοποιήσετε ἀπὸ τὴν ἀνάποδη, νὰ κάμετε κάτι χρήσιμο γιὰ τὸ σπίτι.

Σᾶς δίνουμε δύο λύσεις:

1. Μπορεῖτε νὰ τὸ κάμετε μιὰ πρακτικὴ φοῦστα.

Οἱ πλαϊνὲς ραφὲς τοῦ παντελονιοῦ θὰ πρέπει νὰ βρεθοῦν στὸ μέσον, ἐμπρὸς καὶ πίσω τῆς φούστας. Οἱ ἐσωτερικὲς ραφὲς θὰ ἀποτελέσουν τὶς πλαϊνὲς ραφές. Ἔτσι τὰ στερεώτερα μέρη θὰ εἶναι στὸ μέσον, ἐμπρὸς καὶ πίσω. Μιὰ φανελλένια μπλούζα θὰ συνοδεύσῃ ὡραῖα τὴ φοῦστα αὐτὴ καὶ τὸ κορίτσι θὰ βρεθῇ καλὰ ντυμένο μὲ λίγα ἔξοδα γιὰ νὰ πάῃ στὸ σχολεῖο.

2. Μπορεῖτε νὰ κάμετε δυὸ παντελονάκια γιὰ τὰ μικρότερα ἀδελφάκια σας.

Γιὰ τὰ ἀγόρια τῶν 9 καὶ 6 ἐτῶν τὸ ἴδιο παντελόνι τοῦ μπαμπᾶ μπορεῖ ἐπίσης νὰ χρησιμοποιηθῇ. Μπορεῖτε νὰ βγάλετε ἀπὸ αὐτὸ δυὸ παντελονάκια. Ἀπὸ τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ παντελονιοῦ θὰ βγάλετε τὸ παντελονάκι τοῦ μεγαλύτερου, ποὺ θὰ τὸ φορέσῃ μὲ μιὰ σεμιζέτα ριγέ. Ἀπὸ ἐκεῖνο, ποὺ θὰ μείνῃ θὰ κάμετε τὸ παντελονάκι τοῦ μικρότερου παιδιοῦ, ποὺ θὰ κουμπώνῃ σ' ἕνα μπλουζάκι ἀπὸ φανταιζὶ ὕφασμα.

Σὲ τί μπορεῖ νὰ μετασχηματισθῇ ἕνα παληὸ ἐπανωφόρι

Ἡ μεγαλύτερη ἀδελφή σας ἐμεγάλωσε. Μὲ τὸ ἐπανωφόρι, ποὺ δὲν μπορεῖ πιὰ νὰ φορέσῃ, μπορεῖτε νὰ κάμετε κάτι γιὰ τὴ μικρότερη ἀδελφούλα σας.

Πῶς θὰ τὸ μετασχηματίσετε;

Σᾶς δίνουμε δύο λύσεις:

1. Λαιμός, μανίκια τριμμένα, ρεβὲρ καὶ ψεύτικες τσέπες θὰ καταργηθοῦν. Ἕνα κούμπωμα θὰ ἐξακολουθῇ νὰ ὑπάρχῃ ἐμπρός. Δυὸ μικρὲς τσέπες ποὺ θὰ βάλουμε στὸ κορσάζ, θὰ τὸ γαρνίρουν. Τὸ φόρεμα αὐτό, χωρὶς μανίκια, θὰ φοριέται μὲ μιὰ τραχηλιὰ μὲ κοντὰ μανίκια ἀπὸ ὕφασμα ἐμπριμέ. Στὸ λαιμό, μιὰ ἐσάρπα ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα τῆς τραχηλιᾶς θὰ φαίνεται καὶ τὸ σύνολον θὰ εἶναι πολὺ καλό.

2. Ἄλλη λύσις: Μποροῦμε ἀκόμη νὰ κόψουμε ἀπὸ τὸ κάτω μέρος τοῦ ἐπανωφοριοῦ μιὰ μικρὴ φοῦστα καὶ ἀπὸ τὸ ἐπάνω μέρος ἕνα μπολερὸ μὲ κοντὰ μανίκια. Καὶ τὰ δυὸ αὐτὰ θὰ φοριοῦνται μὲ μιὰ μπλούζα φανταιζί.

Καὶ στὴ μιὰ περίπτωσι καὶ στὴν ἄλλη, ἐὰν τὸ χρῶμα τοῦ ὑφάσματος ἔχῃ κόψει ἀπὸ τὴν καλή, πρέπει νὰ τὸ χρησιμοποιήσουμε ἀπὸ τὴν ἀνάποδη.

β.β.

ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Δεύτερη πατρίδα

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἀπὸ τότε δὲν ξαναβγῆκε στὴ θάλασσα. Κάποιες ἐπισκευὲς ἔπρεπε νὰ γίνουν κι' ὁ κ. Οὐόλστων, εὐτυχῶς, ἤξερε καὶ ναυπηγική. Ἀλλὰ κι' ἡ ναυσιπλοΐα δὲν τοῦ ἦταν ἐντελῶς ἄγνωστο πρᾶγμα· ἔπειτα μποροῦσε νὰ βασίζεται καὶ στὸν Τζάκ, τὸν ἀτρόμητο διάδοχο τοῦ Φρίτς, ποὺ θἄταν ἱκανὸς νὰ κυβερνήση καὶ τὴν «Ἐλισάβετ» ὅπως τὸ καγιάκ. Ἔπρεπε μάλιστα νὰ χαλιναγωγῇ κανεὶς τὸ μεγάλο του ζῆλο, ποὺ μποροῦσε νὰ τὸν σπρώξη σὲ καμμιὰ ἀφροσύνη.

Ὁ κ. Ζερμάττ, ὁ Ἐρνέστος, ἡ κυρία Ζερμάττ, ἡ κυρία Οὐόλστων κι' ἡ Ἄννα ἐπιφορτισμένοι ν' ἀνεφοδιάσουν τοὺς σταύλους καὶ τὴν αὐλή, ἐξετέλεσαν τὸ ἔργο τους μ' ἐπιμέλεια. Ὑπῆρχαν πολλὰ γεννήματα ἀπὸ παλαιοτέρους θερισμούς. Σὰ φυτοφάγα ζῶα ποὺ ἦταν, οὔτε οἱ βόνασοι, οὔτε ὁ ὄναγρος, οὔτε τὰ γαϊδουράκια, οὔτε οἱ ἀγελάδες, οὔτε τὸ καμηλοπούλι δὲν ἐκινδύνευαν νὰ πεθάνουν τῆς πείνας. Θὰ ἐξησφάλιζαν ἐπίσης τὴν διατροφὴ τῶν πουλιῶν τῆς αὐλῆς, τοῦ κορμοράνου τῆς Τζέννυ, τῶν δυὸ τσακαλιῶν, τοῦ πιθήκου καὶ τῶν σκύλων. Μόνο τὸν Μπράουν καὶ τὸν Φάλκ θὰ ἔπαιρναν μαζί τους, γιατὶ στὸ διάστημα τῆς ἐκδρομῆς μποροῦσε νὰ παρουσιασθῇ κι' εὐκαιρία γιὰ κυνῆγι, ἂν ἡ πινάσσα θὰ ἐστάθμευε σὲ κατάλληλο μέρος τῆς ἀκτῆς.

Ἐννοεῖται ὅτι γιὰ τὶς προετοιμασίες αὐτὲς χρειάσθηκε νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸ Βάλντεγκ, τὸ Ἔμπερφουρτ, τὸ Τσουκερτὸπ καὶ τὸ Πρόσπεκτ-Χίλλ, ὅπου ἦταν μοιρασμένα τὰ διάφορα ζῶα. Τὰ κτήματα αὐτὰ ἦσαν πάντα ἕτοιμα ὥστε νὰ δέχουνται ἐπισκέπτες γιὰ λίγες ἡμέρες. Καὶ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ ἁμαξιοῦ, ἡ προθεσμία τῶν τριανταέξη ὡρῶν, ποὺ εἶχε ζητήσει ὁ κ. Ζερμάττ, ἔφθασε μὲ τὸ παραπάνω.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι δὲν εἶχαν νὰ χάσουν καιρό. Τὰ σπαρτὰ ἐκιτρίνιζαν, ἐπλησίαζαν νὰ ὡριμάσουν τέλεια, κι' ὁ θερισμὸς δὲν μποροῦσε ν' ἀργήση περισσότερο ἀπὸ δεκαπέντε ἡμέρες. Ἀλλὰ ἦταν βέβαιο πὼς ἡ πινάσσα θὰ γύριζε καὶ νωρίτερα.

Τέλος, τὶς 14 Μαρτίου, τὸ βράδυ, ἕνα κιβώτιο κρέας παστό, ἕνα σακκὶ ἀλεύρι μανιόκας, ἕνα βαρέλι ὑδρόμελι, ἕνα βαρελάκι κρασί, τέσσερα τουφέκια, τέσσερα πιστόλια, μπαρούτη, σκάγια, σφαῖρες, ἀρκετὰ βλήματα γιὰ τὰ δυὸ κανονάκια τῆς «Ἐλισάβετ», κουβέρτες, σεντόνια, ἀσπρόρρουχα, ἀδιάβροχα, μαγειρικὰ σκεύη, φορτώθηκαν στὸ πλοῖο.

Ὅλα ἦταν ἕτοιμα γιὰ τὴν ἀναχώρησι. Δὲν εἶχαν πιὰ παρὰ νὰ περιμένουν τὰ χαράματα καὶ νὰ ἐπωφεληθοῦν ἀπὸ τὸν ἀπόγειο ποὺ φυσοῦσε πάντα ἐκείνη τὴν ὥρα, γιὰ νὰ φθάσουν ὣς τὸ Ἀνατολικὸ Ἀκρωτήρι.

Κοιμήθηκαν ἥσυχα τὴ νύκτα στὸ Φελσενχάϊμ καὶ στὶς πέντε τὸ πρωὶ οἱ δυὸ οἰκογένειες μπῆκαν στὴν πινάσσα, συνοδευόμενες ἀπὸ τὰ δυὸ σκυλιά, ποὺ ἔκαναν χαρὲς μεγάλες.

Ἅμα οἱ ταξειδιῶτες τοποθετήθηκαν στὸ κατάστρωμα, ἡ βάρκα ἀνεβάσθηκε στὴν πρύμη. Ἑτοιμάσθηκαν τὰ πανιά, ὁ κ. Ζερμάττ ἐκάθησε στὸ τιμόνι, ὁ κ. Οὐόλστων κι' ὁ Τζὰκ ἔπιασαν τὶς σκότες, ἡ πινάσσα ξεκίνησε μὲ τὶς πρῶτες πνοὲς καὶ σὲ λίγο, πέρ' ἀπὸ τὸ νησάκι τοῦ Καρχαρία, χάθηκαν τὰ ὑψώματα τοῦ Φελσενχάϊμ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Μόλις πέρασε τὸ στενό, ἡ πινάσσα ἄρχισε νὰ γλιστρᾷ στὴν ἐπιφάνεια τῆς πλατειᾶς ἐκείνης θάλασσας, ποὺ ἐκτείνεται ἀπὸ τὸ ἀκρωτήρι τῆς Ψεύτικης Ἐλπίδας ὣς τὸ Ἀνατολικό. Ὁ καιρὸς ἦταν ὡραῖος· ὁ οὐρανὸς εἶχε σταχτογάλαζο χρῶμα, γιατ' ἦταν σκεπασμένος ἀπὸ ἀραιὰ σύννεφα, ποὺ ἐμετρίαζαν τὶς ἀκτῖνες τοῦ ἥλιου.

Ὁ ἄνεμος, ποὺ τὴν πρωινὴ ἐκείνη ὥρα φυσοῦσε, καθὼς εἴπαμε, ἀπὸ τὴν ξηρά, εὐκόλυνε πολὺ τὸ ταξεῖδι τῆς «Ἐλισάβετ». Μόνο ἀφοῦ περνοῦσε τὸ Ἀνατολικὸ Ἀκρωτήρι θὰ εἶχε τὸν ἄνεμο ἀπὸ τὴ θάλασσα. Τὸ ἐλαφρὸ πλοῖο εἶχε ἀνοίξει ὅλα του τὰ πανιά καὶ γυρμένο λιγάκι ἀριστερά, ἔσχιζε μὲ τὴν καρένα του τὰ νερὰ ἐκεῖνα, ἥσυχα σὰν τῆς λίμνης, κι' ἔκανε ὀκτὼ κόμβους τὴν ὥρα, ἀφήνοντας πίσω του ἕνα μακρὺ αὐλάκι ἀπὸ ἀφρούς.

Ἡ κυρία Ζερμάττ, ἡ κυρία Οὐόλστων κι' ἡ Ἄννα, καθισμένες στὴ μικρὴ γέφυρα, γύριζαν κάπου-κάπου καὶ πίσω. Τὰ βλέμματά τους διέτρεχαν τότε ὅλη τὴν ἀκτή, ἀπὸ τὸ Φαλκενχόρστ ὣς τὸ ἀκρωτήρι τῆς Ψεύτικης Ἐλπίδας, χαμηλὸ ἀκόμη ἀπὸ τὴν ἀπόστασι. Κι' ἀπολάμβαναν τὸ ἡδονικὸ λίκνισμα τοῦ γοργοῦ ἐκείνου πλοῦ, μὲ τὶς τελευταῖες πνοὲς τοῦ ἀπογείου, ποὺ τοὺς ἔφερναν τ' ἀρώματα τοῦ κατάφυτου νησιοῦ τους.

Πόσες σκέψεις ἐρχόνταν στὸ νοῦ τῆς κυρίας Ζερμάττ, πόσες ἀναμνήσεις ξαναγύριζαν ἀπὸ τὰ δώδεκα περασμένα χρόνια! Θυμόταν τὸ παράξενο ἐκεῖνο πλοῖο, ποὺ εἶχε αὐτοσχεδιασθῆ γιὰ τὴ μεταφορὰ τῶν ναυαγῶν ἀπὸ κιβώτια, καλάθια, σανίδια καὶ σχοινιά, τὸ εὔθραστο, τὸ ἐπικίνδυνο ἐκεῖνο κατασκεύασμα, ποὺ μὲ τὸ παραμικρὸ μποροῦσε νὰ βουλιάξη... Αὐτὸ τὴν ἔβγαλε τότε σὲ μιὰν ἄγνωστη ἀκρογιαλιά, μαζὶ μὲ ὅ,τι εἶχε προσφιλέστερο στὸν κόσμο, — τὸν ἄντρα της καὶ τοὺς τέσσερες γυιούς της, ποὺ ὁ μικρότερος ἦταν μόλις πέντε χρονῶν... Θυμόταν τὴν ἄφιξι στὸ στόμιο τοῦ ρέματος τῶν Τσακαλιῶν καὶ τὴν πρώτη σκηνὴ ποὺ στήθηκε στὸ μέρος ἐκεῖνο, ποὺ τὠνόμασαν Ζελτχάϊμ, γιὰ νὰ γίνη κατόπι Φελσενχάϊμ... Θυμόταν τοὺς φόβους της, τὶς θανάσιμες ἀγωνίες της κάθε φορὰ ποὺ ὁ κ. Ζερμάττ κι' ὁ Φρίτς ξαναγύριζαν στὸ ναυαγισμένο πλοῖο μὲ τὸ ἴδιο ἐκεῖνο παράξενο κι' ἐπικίνδυνο πλοιάριο.... Καὶ τώρα νά, ἦταν μέσα σὲ μιὰ ὡραία πινάσσα, καλοτάξειδη, ἐφοδιασμένη ἀπ' ὅλα, κυβερνημένη λαμπρὰ καί, χωρὶς κανένα φόβο, πήγαινε μὲ τοὺς ἄλλους νὰ ἐξερευνήση τ' ἀνατολικὰ τοῦ νησιοῦ... Πόσα ἔγιναν σ' αὐτὰ τὰ δώδεκα χρόνια!.... Τί σπουδαῖες μεταβολὲς εἶδε τοὺς τελευταίους πέντε μῆνας, καὶ πόσες ἀκόμα θἄβλεπε ἴσως σὲ λίγο!...

Μπῆκαν μέσα στὴν πινάσσα ὅλοι μὲ χαρά.

Ὁ κ. Ζερμάττ κυβερνοῦσε σὲ

τρόπο, ὥστε νὰ χρησιμοποιῆται ὁ ἄνεμος, ποὺ ἔτεινε νὰ πέση ὅσο ἡ «Ἐλισάβετ» ἀπομακρυνόταν ἀπὸ τὴν ξηρά. Ὁ κ. Οὐόλστων, ὁ Ἐρνέστος κι᾽ ὁ Τζὰκ κρατοῦσαν τὶς σκότες, γιὰ νὰ τὶς τεντώνουν ἢ νὰ τὶς χαλαρώνουν κατὰ τὴν ἀνάγκη ποὺ παρουσιαζόταν. Κρῖμα θὰ ἦταν νἄπεφτε ὁ ἄνεμος πρὶν βρεθῇ ἡ πινάσσα στὸ Ἀνατολικὸ Ἀκρωτήρι, ὅπου θὰ φυσοῦσε πιὰ ἀπὸ τὴ θάλασσα.

Μιὰ στιγμὴ ὁ κ. Οὐόλστων εἶπε:

—Ὁ ἀέρας, βλέπω, πέφτει... νά, τὰ πανιά μας ξεφουσκώνουν.

—Ἀλήθεια, ἀποκρίθηκε ὁ κ. Ζερμάττ, ὁ ἀέρας ὁλοένα ἀδυνατίζει. Ἀλλ᾽ ἀφοῦ τὸν ἔχουμε ἀπὸ πίσω, ἂς διασταυρώσουμε τὰ πανιά. Ἔτσι θὰ κερδίσουμε λίγη ταχύτητα.

—Καὶ νὰ συλλογίζεται κανεὶς πὼς σὲ μισὴ ὥρα ἀκόμη, ἂν βαστοῦσε ὁ ἀέρας, θὰ φθάναμε στὸ ἀκρωτήρι! εἶπε ὁ Ἐρνέστος.

—Ἂν πέση ὁλωσδιόλου ὁ ἀέρας, ἐπρότεινε ὁ Τζάκ, δὲν ἔχουμε παρὰ νὰ πιάσουμε τὰ κουπιά. Εἴμαστε τέσσερες, ὁ κ. Οὐόλστων, ὁ πατέρας μου, ὁ Ἐρνέστος κι᾽ ἐγώ. Ὑποθέτω ὅτι ἡ πινάσσα δὲν θὰ μείνη ἀκίνητη...

—Κι᾽ ἂν κωπηλατῆτε ὅλοι, ποιὸς θὰ κρατῇ τὸ τιμόνι; ρώτησε ἡ κυρία Ζερμάττ.

—Ἐσύ, μητέρα... ἢ ἡ κυρία Οὐόλστων, ἢ κι᾽ ἡ Ἄννα, ἀποκρίθηκε ὁ Τζάκ.

—Ἐγώ; ἔκανε ἡ Ἄννα.

—Ὤ, ναί! ἐξακολούθησε ὁ Τζάκ. Γιατί ὄχι κι᾽ ἡ Ἄννα;... Εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ μπορῇ νὰ σπρώχνη τὸ δοιάκι δεξιὰ ἢ ἀριστερά, σὰν κανένας γέρος θαλασσόλυκος.

—Ἀκοῦτ᾽ ἐκεῖ! γιατί ὄχι; φώναξε γελῶντας κι᾽ ἡ Ἄννα. Ἀφοῦ μάλιστα θὰ κάνω ὅ,τι μοῦ λέτε, ὅπως θὰ μὲ ὁδηγῆτε...

—Ὡραῖα! ἀποκρίθηκε ὁ Τζάκ. Ἡ διεύθυνσι ἑνὸς πλοίου δὲν διαφέρει πολὺ ἀπὸ τὴ διεύθυνσι ἑνὸς σπιτιοῦ, ποὺ σεῖς οἱ γυναῖκες τὴν ξέρετε ἐκ γενετῆς.

Ἀλλὰ δὲν χρειάσθηκε νὰ καταφύγουν στὰ κουπιά, οὔτε, — ποὺ θὰ ἦταν ἁπλούστερο, — νὰ ρυμουλκηθοῦν μὲ τὴ βάρκα. Ἅμα τὰ δυὸ πανιὰ τοποθετήθηκαν σταυρωτὰ σὰν ψαλίδι, ἡ πινάσσα δεχόταν πιὸ ἄμεσο τὸ σπρώξιμο τοῦ ἀνέμου κι᾽ ἐξακολούθησε νὰ τρέχη πρὸς τὸ Ἀνατολικὸ Ἀκρωτήρι. Ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ συμπτώματα, δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία πὼς ἀπὸ ᾽κεῖ καὶ πέρα θὰ εἶχαν ἄνεμο δυτικό. Πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος ἡ θάλασσα ἐπρασίνιζε σὲ διάστημα μιᾶς λεύγας. Κάπου-κάπου, μικρὰ κύματα ἀφρισμένα σχημάτιζαν σὰ σκάλες ἀπὸ ἄσπρες γραμμὲς καὶ φεγγοβολοῦσαν ἀπὸ ἡλιακὲς ἀνταύγειες. Τὸ ταξεῖδι ἐξακολούθησε μὲ ἀρκετὴ ταχύτητα κι᾽ ἡ ὥρα ἦταν μόλις ὀκτώμισυ, ὅταν ἡ «Ἐλισάβετ» βρέθηκε στ᾽ ἀκρωτήρι.

Ἄλλαξαν τότε τὰ πανιὰ καὶ τὸ ἐλαφρὸ πλοῖο προχώρησε πιὸ γρήγορα, μ᾽ ἕνα μικρὸ κούνημα, ποὺ δὲν ἐνώχλησε ὅμως οὔτε τοὺς ἄνδρες οὔτε τὶς γυναῖκες.

(Ἀκολουθεῖ)

✱ ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΕΤΕ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ ✱

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ ὑδατογραφία, κατ᾽ ἀντίθεσιν, παρουσιάζει δυσκολίες στὴν ἀπόδοσι τῶν ἀποχρώσεων, ἐπειδὴ τὸ νερὸ στεγνώνει γρήγορα. Ἀποδίδει ὅμως τὴ διαύγεια τοῦ χρωματισμοῦ καλύτερα ἀπὸ τὴν ἐλαιογραφία.

Ἡ τέμπερα εἶναι στὴ μέση τῶν δυὸ αὐτῶν συστημάτων.

Τὰ χρώματα τῆς ἐλαιογραφίας εἶναι μαλακὰ καὶ στεγνώνουν μὲ τὴν ρητινοποίησι καὶ πάλι, τοῦ λαδιοῦ, ποὺ ἔρχεται σὲ ἐπαφὴ μὲ τὸν ἀέρα καὶ χαλάει. Τὰ προσόντα της εἶναι: Εὐκολίες στὸ μῖγμα τῶν χρωμάτων καθὼς καὶ στὴν μετατροπὴ τῶν τόνων ἀπὸ θαμποὺς σὲ διαφανεῖς.

Τὰ χρώματα τῆς ὑδατογραφίας στεγνώνουν μὲ τὴν ἐξάτμισι τοῦ νεροῦ καὶ ἀποδίδουν πιὸ γρήγορα τὴν γενικὴν ἐπιτομήν.

Ἡ τέμπερα εἶναι ἕνα σύστημα ὑδατογραφίας μὲ προσθέσεις συγκολλητικοῦ (κόλλα, γόμμα, νάλα). Οἱ τονισμοὶ ἀνοίγονται μὲ τὸ ἄσπρο, ὅπως καὶ μὲ τὶς λαδομπογιές, μὲ τὴ διαφορὰ ποὺ στεγνώνει πολὺ πιὸ γρήγορα. Γι᾽ αὐτὸ ὁ τονισμὸς πρέπει νὰ γίνη συστηματικὰ καὶ ἐλεύθερα, ὅπως μὲ τὴ λαδομπογιά.

Τὸ πανὶ γιὰ τὴ λαδομπογιά, ποὺ εἶναι στρωμένο μὲ γύψο, εἶναι καλὸ καὶ γιὰ τὴν τέμπερα. Γιὰ τὶς μεγάλες τέμπερες μεταχειριζόμαστε, ἂν θέλωμε, καὶ βοῦρτσες. Γιὰ τὶς μικρὲς ὅμως χρειάζονται μαλακὰ πινέλα.

Οὐσίες χρωμάτων

Συμβαίνει πολὺ συχνὰ νὰ συλλογίζεται κανεὶς πολὺ προτοῦ ἐπιχειρήση νὰ χρωματίση κάτι. Αὐτὸ ποὺ τὸν σκοτίζει εἶναι πῶς νὰ ἀποδώση τὸ φυσικὸ χρῶμα.

Ὅπως εἴπαμε στὰ προηγούμενά μας κεφάλαια, ἡ λογικὴ δὲν παίζει στὴν πλαστικὴ τέχνη κανένα ἄμεσο ρόλο ὡς πρὸς τὴν ἀπόδοσι τοῦ φυσικοῦ χρώματος, ἀλλὰ ἔμμεσο. Ἡ ὁμορφιὰ καὶ ἡ φωτοβολία τῶν χρωμάτων, ὅταν ταιριάζωνται ἀναμεταξύ τους καλά, δίνει τὸ σωστὸ ἀποτέλεσμα τοῦ χρωματισμοῦ.

Γιὰ τοῦτο πρέπει νὰ σᾶς συστήσουμε, ὅταν δουλεύετε ἐλαιογραφία, νὰ μὴν ἀνακατεύετε τὰ χρώματά σας μὲ πολὺ ἄσπρο, γιατὶ καταστρέφετε μὲ αὐτὸ τὴ λαμπρότητά τους. Φροντίσατε νὰ ἀποδώσετε τοὺς φωτεινοὺς τόνους μὲ ἀνοιχτὰ φυσικὰ χρώματα.

Εἶναι καλὸ νἄχετε ἕτοιμες στὴν παλέτα σας τὶς διάφορες διαβαθμίσεις τῶν χρωμάτων.

Οἱ Βυζαντινοὶ δουλεύανε μὲ τρεῖς τόνους. Πρῶτα βάζανε τὸ σκοτεινό, ἔπειτα τὸ μεσαῖο καὶ τέλος τὰ φωτεινὰ κομμάτια.

Ἡ **βελατοῦρα** εἶναι ἕνα λυωμένο στὸ νέφτι ἢ στὸ πετρέλαιο χρῶμα (διαφανές), ποὺ τὸ περνᾶμε πάνω στοὺς τόνους, εἴτε γιὰ νὰ τοὺς δυναμώσουμε πιὸ πολύ, εἴτε γιὰ νὰ τοὺς ἐξασθενήσουμε, εἴτε γιὰ νὰ διορθώσουμε κάποια λάθη.

Εἶναι καλὰ ὅταν πρόκειται νὰ ζωγραφίσουμε στὸ μουσαμᾶ νὰ προετοιμάσουμε τὸ σχέδιο στὸ χαρτὶ καὶ νὰ τὸ μεταφέρουμε ἔπειτα στὸ μουσαμᾶ μὲ τὰ διάφορα γνωστὰ μηχανικὰ μέσα.

Μὲ σινικὴ μελάνη ἢ μὲ σέπια, ἡ δουλειὰ εἶναι πιὸ ἁπλούστερη, ἀλλὰ ἴσαἴσα γιὰ τοῦτο εἶναι καὶ πιὸ λεπτὴ καὶ θέλει πιὸ μεγάλη προσοχὴ ἀπὸ τὸ λάδι, τόσο στὸ χειρισμὸ τῆς πέννας ἢ τοῦ πινέλου, ὅσο καὶ στὸ τράβηγμα τῶν γραμμῶν.

Τὴν ὑδατογραφία ἀρχίζουμε μὲ ρευστὰ χρώματα περνῶντας δυὸ ἢ τρεῖς φορὲς τὸν ἴδιο τόνο, ὡς ποὺ νὰ ἀποκτήσωμε τὸ χρωματισμὸ ποὺ θέλουμε. Εἶναι ὅμως καλὰ νὰ τελειώση μὲ τρία ἢ τέσσερα χέρια καὶ μὲ τὰ ἀποφασιστικὰ ρετούς.

Γιὰ νὰ ξέρη κανεὶς νὰ δουλεύη καλὰ τὴν ὑδατογραφία καθὼς καὶ τὴν τέμπερα, πρέπει νἄχη προηγουμένως ἀποκτήσει εἰδικότητα στὴν τέχνη αὐτή. Τὸ λάδι ὅμως εἶναι πολὺ εὐκολώτερον. Δουλεύουμε μὲ λάδι, εἴτε μὲ σκληρὰ πινέλα, εἴτε μὲ μαλακά, πάντως ὅμως πρέπει νὰ περάσουμε πρῶτα τὸ σχέδιο μὲ λεπτὸ πινέλο. Πάνω στὴν παλέτα βάζουμε μὲ τάξι τὰ χρώματα, δίχως ν᾽ ἀλλάξουμε ποτὲ τὴ θέσι τους.

Πρῶτα βάζουμε τὰ μπλέ, ἔπειτα τὰ πράσινα, ἔπειτα τὰ σκοτεινά, τὰ κόκκινα, καὶ τέλος τὰ κίτρινα καὶ τὸ ἄσπρο.

Πρέπει νὰ καθαρίζουμε πάντα τὰ πινέλα μας μὲ νέφτι, μὲ πετρέλαιο καὶ τέλος μὲ νερὸ καὶ σαποῦνι.

Γιὰ τὰ τοπία ἐκ τοῦ φυσικοῦ εἶναι καλὰ νὰ τελειώνουν πάντα τὴν ἴδια φορὰ ποὺ τὰ ἀρχίσαμε.

Μὲ λαδομπογιὰ δουλεύει κανεὶς παντοῦ: Σὲ πανί, σὲ ξύλο, σὲ σίδηρο, σὲ μάρμαρο, σὲ χαρτί, σὲ τζάμι κ.τ.λ.

Οἱ διάφορες οὐσίες τῶν χρωμάτων

Τὰ κοινότερα χρώματα εἶναι τὰ **χώματα**. Ἄλλα χρώματα εἶναι φτιαγμένα μὲ μεταλλικὰ ὀξέα, ἄλλα μὲ οὐσίες ἀπὸ ζῶα, ὅπως ἡ σέπια καὶ ἡ πορφύρα, ἄλλα μὲ οὐσίες ἀπὸ φυτὰ καὶ ἄλλα τέλος μὲ οὐσίες ἀπὸ φυτὰ ἀνακατωμένες μὲ μεταλλικὲς οὐσίες, ὅπως οἱ **λάκκες**.

Νέαι ἐφευρέσεις

Αὐτοκινητοαεροπλάνα ἔχουν ἤδη ἐφευρεθῆ ἀπό ἐτῶν στήν Ἀμερική καί ἡ ἀμερικανική κυβέρνησις χρησιμοποιεῖ ἀρκετά ἀπ' αὐτά καί ἰδίως στήν μεταφοράν τοῦ ταχυδρομείου. Τά αὐτοκινητοαεροπλάνα αὐτά εἶναι μικρά «αὐτογυροπλάνα» τά ὁποῖα ἀντί πλαγίων πτερύγων φέρουν καθέτως, πάνω ἀπό τό σκάφος, δύο ζεύγη διασταυρουμένων ἑλίκων, διά τῆς περιστροφῆς τῶν ὁποίων ἐπιτυγχάνεται ἡ κατακόρυφος σχεδόν ἀνύψωσις τοῦ μηχανήματος.

Τελευταίως ὅμως Γάλλοι μηχανικοί ἐπενόησαν ἕ-

να εἶδος νέων αὐτοκινητοαεροπλάνων στά ὁποῖα καί ἀνταποκρίνεται περισσότερον ὁ τίτλος αὐτός, διότι ἐνῷ τό σχῆμα των εἶναι καθαρῶς σχεδόν σχῆμα αὐτοκινήτου, ἐν τούτοις ἔχουν καί μίαν ἀεροπορικήν ἐξάρτυσιν, ἡ ὁποία τούς ἐπιτρέπει νά ἀναπτύσσουν πολύ μεγάλην ταχύτητα, ὄχι μόνον εἰς ἀνοικτούς χώρους, ἀλλά καί στάς λεωφόρους τῶν πόλεων ἀκόμη.

Τά νεώτερα λοιπόν αὐτά αὐτοκινητοαεροπλάνα εἶναι μικρά ἀεροπλάνα σπόρ (ὡς δείχνει ἡ εἰκόνα μας) ἐφωδιασμένα μέ περιστρεφομένην ἕλικα, μηχανήν ἀεροπλάνου καί μέ πηδάλια ὕψους καί διευθύνσεως, ὅπως τῶν ἀεροπλάνων. Οἱ ἐμπρόσθιοι τροχοί εἶναι μικρότεροι καί δέν λειτουργοῦν παρά μόνον στίς μικρές ταχύτητες, ὅταν δηλαδή τό αὐτοκινητοαεροπλάνον λειτουργῆ μόνον ὡς αὐτοκίνητον. Οἱ ὀπίσθιοι ὅμως τροχοί του εἶναι μεγαλύτεροι καί ἐπ' αὐτῶν μόνον στηρίζεται τό αὐτοκινητοαεροπλάνον στίς μεγάλες ταχύτητες, ὁπότε καί διευθύνεται μέ τά πηδάλια τοῦ ἀεροπλάνου τά ὁποῖα διαθέτει.

Οἱ Γάλλοι μηχανικοί ἐλπίζουν ὅτι πολύ συντόμως τά αὐτοκινητοαεροπλάνα αὐτά θά τεθοῦν εἰς κοινήν χρῆσιν.

Στό βυθό τῆς θαλάσσης μέ τή ΣΦΑΙΡΑ-ΥΠΟΒΡΥΧΙΟ

Πρό ἐτῶν ὁ Ἀμερικανός ἐπιστήμων δρ Μπήμπς, μέ μιά χαλύβδινη σφαῖρα, τήν βαθυσφαῖραν, κατῆλθε σέ βάθος 925 μέτρων.

Ὁ διάσημος Βέλγος ἐπιστήμων, ὁ καθηγητής Πικάρ, ὁ πρῶτος ἄνθρωπος πού ἀνυψώθη στή στρατόσφαιρα, ἀπεφάσισε νά ἐπιδοθῆ στό ἑξῆς στήν ἐξερεύνησι τῶν βυθῶν τῶν θαλασσῶν καί νά κάμη πολύ περισσότερα ἀπ' ὅ,τι κατώρθωσεν ὁ Μπήμπς. Ἐννοεῖ δηλαδή ὁ Βέλγος ἐπιστήμων, ὑπερβαίνοντας κατά πολύ τό ρεκόρ τοῦ Ἀμερικανοῦ συναδέλφου του, νά κάμη τίς ἐπιστημονικές του παρατηρήσεις σέ βάθος 9.000 μέτρων ὑπό τήν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης καί συγκεκριμένως στά ἀβυσσαλέα βάθη τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ.

Μέ τήν οἰκονομική ἀρωγή τῆς Βελγικῆς Ἐθνικῆς Ἑταιρείας Ἐπιστημονικῶν Ἐρευνῶν, ἡ ὁποία εἶχεν ἐπιχορηγήσει τήν κατασκευήν τοῦ πρώτου στρατοσφαιρικοῦ ἀεροστάτου του, ὁ καθηγητής Πικάρ κατεσκεύασεν ἤδη μίαν εἰδικήν σφαῖραν ἡ ὁποία εἶναι πραγματικῶς μιά ἀληθινή «σφαῖρα-ὑποβρύχιον».

Ἐνῷ δέ ὁ Μπήμπς ἔπαιρνε τόν ἀτμοσφαιρικό ἀέρα διά σωλῆνος καθώς καί τίς τηλεφωνικές συνεννοήσεις ἐκ μέρους ἑνός πλοίου πού βρισκόταν στή θέσι πού εἶχε καταδυθῆ, ὁ Πικάρ θά κατεβῆ μέ τήν «σφαῖρα-ὑποβρύχιο» ἐλεύθερος καί αὐτάρκης, χωρίς κανένα δεσμό, ὅπως ἕνα ἀεροπλάνο ἀνεβαίνει στά σύννεφα. Ἡ σφαῖρα δηλ. τοῦ Πικάρ θά βυθίζεται στή θάλασσα καί θ' ἀνέρχεται στήν ἐπιφάνεια μέ τά ἴδια αὐτῆς μέσα χωρίς τή βοήθεια κανενός καλωδίου ἤ ἁλυσίδος.

Κι' ὡς πρός μέν τήν καταβύθισιν τό βάρος τῆς «σφαίρας-ὑποβρύχιον» 2.250 κιλά, εἶναι ἀρκετό γιά νά τήν ἐπιτύχη καί μόνη της. Ὡς πρός τήν ἄνοδον ὅμως ὁ καθηγητής Πικάρ, καθώς ἐξήγησε, θά ἀφήνη προοδευτικῶς τό ἀνάλογον ἕρμα, πού συνίσταται ἀπό μιά ἀρκετά μεγάλην ποσότητα σιδηρῶν ψηγμάτων, πού θά βρίσκωνται μέσα σέ ἕνα εἰδικό δοχεῖο ἔξω ἀπό τήν σφαῖρα.

Ἐπί πλέον, ἕνα δεύτερο εἰδικό ἐξωτερικό δοχεῖο θά εἶναι γεμᾶτο ἀπό λάδι καί μέ τήν βοήθεια ἑνός κρουνοῦ ὁ πιλότος τῆς σφαίρας θά μπορῆ ν' ἀδειάζη τό λάδι κατά βούλησιν. Καθώς δέ τό λάδι εἶναι πολύ ἐλαφρότερο τοῦ νεροῦ θά ἀνέρχεται μ' ἀρκετή ταχύτητα πρός τήν ἐπιφάνεια, μέσα δέ στήν μετακίνησί του αὐτήν, θά παρασύρη καί τήν σφαῖραν δίδοντάς της μιάν ἀρκετά ἰσχυράν «ἀνυψωτικήν ταχύτητα».

Τό περίεργον αὐτό μηχάνημα καταδύσεως, διότι περί τοιούτου πρόκειται, διαθέτει ἐπίσης καί διάφορα ἄλλα καινοφανῆ ὄργανα. Ἰδιαιτέρως εἶναι ἀκόμη ἐφωδιασμένον μέ εἰδικόν καλώδιον, τό ὁποῖον καταλήγει σέ μιά ἄγκυρα (πρᾶγμα μέ τό ὁποῖο εἶναι ἐφωδιασμένα ὅλα γενικῶς τ' ἀερόστατα), γιά νά ἐπιτρέπη στόν καθηγητή Πικάρ, ὅταν φθάση στό τέρμα τῆς καταδύσεώς του, ν' ἀγκυροβολῆ στόν βυθό τοῦ ὠκεανοῦ καί νά μπορῆ νά κάνη τίς παρατηρήσεις μέ ὅλη του τήν ἄνεσι.

Τό καλώδιον αὐτό, καθώς ἄλλως τε καί τό εἰδικόν δοχεῖον πού περιέχει τό ἕρμα, ὡς καί οἱ ἀπαραίτητοι ἠλεκτρικοί προβολεῖς, συγκρατοῦνται πάνω στή χαλύβδινη σφαῖρα μέ μαγνῆτες, ἤ ἀκριβέστερον ἠλεκτρομαγνῆτες.

Κατά τόν τρόπο αὐτό, ἐάν ἡ «σφαῖρα-ὑποβρύχιον» δυσκολεύεται γιά τόν ἕνα ἤ τόν ἄλλο λόγο ν' ἀνεβῆ, ἀρκεῖ νά διακοπῆ ἡ τροφοδότησις δι' ἠλεκτρικοῦ ρεύματος τῶν ἠλεκτρομαγνητῶν αὐτῶν, γιά νά ἐλαφρυνθῆ ἀκαριαίως τό μηχάνημα ἀρκετά σημαντικά.

Καί τώρα δέν ἀπομένει παρά νά περιμένωμεν τόν καθηγητήν Πικάρ νά ἐπιχειρήση τήν πολυθρύλητον αὐτήν κατάβασιν.

Μ' ΕΝΑ ΣΚΙΤΣΟ ΚΑΙ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

Τό ἔντομο πού ζῆ ὀλιγώτερο ἀπό κάθε ἄλλο ὄν στόν κόσμο εἶναι τό ἐφήμερον, πού ἡ ζωή του διαρκεῖ εἴκοσι τέσσερες μόνον ὧρες. Τό ἐφήμερον ζῆ συνήθως στίς ἐπιφάνειες ποταμῶν καί λιμνῶν.

Ἕνας βοτανολόγος κατώρθωσε νά καταρτίση ἕνα κατάλογο εἴκοσι διαφόρων δένδρων, τῶν ὁποίων ἡ ἡλικία προσδιωρισμένη φθάνει περίπου τά 15.000 χρόνια. Τά πλεῖστα ἐξ αὐτῶν εὑρίσκονται στήν Ἀμερικήν.

Σ' ἕνα ἀεροδρόμιο τῆς Ν. Ἀγγλίας ἔχουν τοποθετήσει ἕνα ἠλεκτρικό ὡρολόγιο διαμέτρου 10 μ. Ἡ μεγάλη του βελόνη φθάνει τά 4 μ. καί 40 καί ἡ μικρή τά 5 μ. Ἡ ὥρα διακρίνεται ἀπό ὕψους ἄνω τῶν 1000 μέτρων.

Ὑπάρχει στόν κόσμο μιά πόλις ὅπου ἀπαγορεύεται τό κάπνισμα καί μέσα στά σπίτια ἀκόμη. Ἡ πόλις αὐτή εἶναι ἡ Λεϋζίν, στήν Ἐλβετία, ὅπου πηγαίνουν οἱ πάσχοντες ἀπό πνευμονικάς ἀσθενείας.

Τό 1934 στή Νορβηγία, κατά τή διάρκεια τρομερᾶς καταιγίδος, ἕνα κῦμα μήκους 700 μέτρων ἀνήρπασεν 6 σπίτια καί κατέστρεψε 30. Τά ἀνθρώπινα θύματα τῆς πρωτοφανοῦς αὐτῆς θεομηνίας ἀνῆλθον σέ 60.

Ἡ μακροτέρα ραδιοτηλεφωνική σύνδεσις τοῦ κόσμου ἐγκαινιάζεται κατ' αὐτάς μεταξύ τῆς Οὐάσιγκτον καί τῆς πόλεως Σίντνεϋ τῆς Αὐστραλίας, ἀποστάσεως δηλαδή 15 χιλιάδων χιλιομέτρων.

Γιατί ἡ πρωτεύουσα τῆς Πολωνίας λέγεται ΒΑΡΣΟΒΙΑ

Η ἱστορία αὐτὴ συνέβη τὴν [illegible] ὅπου ὁ [illegible] κι' ἀγαπητὸς ἀπὸ τὸν λαό του Βασιλεὺς τῆς Πολωνίας Καζιμὶρ ὁ Ἀναμορφωτὴς διέτρεχε τὸ βασίλειό του γιὰ νὰ βεβαιωθῆ μόνος του ὅτι κανένας ἀπ' τοὺς ὑπηκόους του δὲν ἠδικεῖτο ἀπὸ τὶς ἀρχές.

Σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ταξείδια του αὐτά, ὁ Βασιλεὺς βρέθηκε κάποτε στὴν ἐπαρχία τῆς Ματζοβίας καὶ κατέλυσε στὸ μέγαρο τοῦ βοεβόδα, ὁ ὁποῖος τὸν ὑπεδέχθη μεγαλοπρεπῶς καὶ ὠργάνωσε πρὸς τιμήν του μιὰ μεγάλη κυνηγετικὴ ἑορτή. Ὁ Βασιλεύς, ποὺ ἀγαποῦσε ἐξαιρετικὰ τὸ κυνῆγι, προχώρησε μπρὸς ἀπ' ὅλους καὶ ἀκολουθῶντας τὸ θήραμά του, δὲν ἀντελήφθη ὅτι εἶχε ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τοὺς συντρόφους του.

Γιὰ πολὺ διάστημα τὸ ἄλογο τοῦ Καζιμὶρ ἐκάλπαζε ἀδιάκοπα, πηδῶντας τοὺς τάφρους, διασχίζοντας τοὺς πυκνοὺς θάμνους, ὥσπου, κουρασμένο πιά, χτύπησε πάνω σὲ μιὰ πέτρα καὶ ξαπλώθηκε χάμω.

Ὁ καβαλλάρης ξεπέζευσε καὶ θέλησε ν' ἀνασηκώση τὸ ὑποζύγιό του, ἀλλὰ τότε ἀντελήφθη ὅτι τὸ δύστυχο ζῶο εἶχε σπάσει τὸ ἕνα του πόδι.

Ὁ Βασιλεὺς ἐκύτταξε ἐρευνητικὰ γύρω του: βρισκόταν στὴ μέση τοῦ δάσους, τὸ σκοτάδι εἶχε ξαπλωθῆ, κανένας δὲν φαινόταν στὰ πέριξ.

Ἀπὸ μακριὰ διέκρινε ἕνα πλατὺ ποτάμι ποὺ σιγοκυλοῦσε στὰ πόδια του. Στὴν ἀπόκρημνη ὄχθη τοῦ ποταμοῦ, ὄχι πολὺ μακριά του, ἕνα μικρὸ φῶς τρεμόσβυνε. Διευθύνθηκε πρὸς τὸ φῶς καὶ σὲ λίγο βρέθηκε μπροστὰ σὲ μια φτωχικὴ καλύβα. Χτύπησε θαρρετὰ τὴν πόρτα. Ἕνας ψαρᾶς τὴν ἄνοιξε ἀμέσως. Βλέποντας μπροστά του τὸν κουρασμένο ἐκεῖνο ξένο, μὲ τὰ σχισμένα παπούτσια καὶ τὰ κουρελιασμένα ροῦχα, σκέφθηκε ὅτι εἶχε νὰ κάμη μ' ἕναν ἀλήτη ποὺ πῆγε νὰ τοῦ ζητήση λίγη φιλοξενία.

— Ἔμπα μέσα, φτωχὲ ἄνθρωπε, τοῦ εἶπε, δὲν ἔχω βέβαια μεγάλα πράγματα, θὰ βρεθῆ ὅμως καὶ γιὰ σένα κανένα ξεροκόμματο.

Ὁ Βασιλεὺς μπῆκε χωρὶς νὰ πῆ ποιὸς ἦταν.

Ὅταν ἀναπαύθηκε κι' ἔφαγε, ὁ ψαρᾶς τοῦ ἔδειξε τὰ δυὸ του δίδυμα μωρὰ ποὺ κοιμῶνταν σὲ μιὰ φτωχικιὰ κούνια, ἕνα ἀγοράκι κι' ἕνα κοριτσάκι.

— Μόλις γεννήθηκαν καὶ αὔριο θὰ βαπτισθοῦν, εἶπε στὸν ξένο του. Ἂν θέλης νὰ γίνης ἀνάδοχός τους, θὰ μ' εὐχαριστήσης πολύ.

Καὶ ὁ Βασιλεὺς ἐδέχθη.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ ξετρελλαμένος ἀπὸ τὴν ἀγωνία του ὁ βοεβόδας, ποὺ ἀναζητοῦσε τὸν ἡγεμόνα του ἀπὸ τὴν προηγουμένη, μπῆκε ξαφνικὰ μέσα στὴν φτωχικὴ καλύβα τοῦ ψαρᾶ. Ὅταν διέκρινε τὸν Καζιμὶρ ἄφησε μιὰ κραυγὴ χαρᾶς κι' ἔπεσε στὰ πόδια του λέγοντας τ' ὄνομά του. Ὁ ψαρᾶς κατάλαβε τότε ἀμέσως ὅτι ὁ ξένος του ἦταν ὁ Βασιλεὺς τῆς Πολωνίας, γονάτισε μπροστά του μὲ σεβασμὸ καὶ τοῦ ζητοῦσε συγγνώμην ποὺ τοῦ εἶχε φερθῆ τόσο ἁπλᾶ. Ὁ Καζιμὶρ ὅμως τὸν ἀνεσήκωσε λέγοντας:

— Δὲν πρέπει νὰ ζητᾶς συγχώρησι. Ἀπεδείχθης περισσότερο ἀπὸ φιλόξενος σ' ἕναν δυστυχῆ ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν περίμενες τίποτε. Κι' αὐτὸ εἶναι μιὰ ἀπόδειξι τῆς καλῆς σου καρδιᾶς τὴν ὁποία καὶ θ' ἀνταμείψω. Τὰ δυό σου παιδιά, ὁ γυιὸς καὶ ἡ κόρη σου θὰ γίνουν ἀναδεκτοί μου. Ὀνομάζω τὸ ἀγόρι Σάβα καὶ τὴ μικρούλα Βάρ, καὶ σοῦ δίνω ὡς ἰδιοκτησία τὸ κομμάτι αὐτὸ τῆς γῆς πάνω ἀπὸ τὸν Βιστούλα, ὅπου βρίσκεται ἡ καλύβα σου, καὶ ποὺ ἀπὸ τώρα καὶ στὸ ἑξῆς θὰ ὀνομάζεται Βαρσάβα.

Κι' ἔτσι, σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμία τοῦ Καζιμὶρ τοῦ Ἀναμορφωτοῦ, ἡ πρωτεύουσα τῆς Πολωνίας, τῆς ὁποίας τὸ λίκνον ὑπῆρξεν ἡ καλύβα τοῦ ψαρᾶ πάνω στὸν Βιστούλα, ὠνομάσθη Βαρσοβία.

Μ' ΕΝΑ ΣΚΙΤΣΟ ΚΑΙ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

Ἡ [illegible] μᾶζα τῆς [illegible] ἀπὸ τὰ ἡφαίστεια τῶν νήσων Σάντουιτς (Πολυνησία) εἶναι [illegible] ὁλόκληρον τὴν Εὐρώπη μ' ἕνα σῶμα πάχους τριάντα δύο περίπου ἑκατοστομέτρων.

Ἕνα [illegible] κατὰ τὶς [illegible] ἡμέρες τῆς βλαστήσεώς του, ἀφίνει νὰ ἐκφύγουν στὴν ἀτμόσφαιρα, ὑπὸ τύπον «διαπνοῆς», περισσότερον ἀπὸ εἴκοσι πέντε χιλιάδες χιλιόγραμμα νεροῦ.

Οἱ [illegible] χρη[illegible] στὴν [illegible] τῆς [illegible] πόλης - μνημείου τῆς Ἐκθέσεως Παρισίων 1937, ἐὰν ἐτοποθετοῦντο ἡ μία δίπλα στὴν ἄλλη θὰ ἔφθαναν τὸ μῆκος τῶν 65 χιλιομέτρων.

Ἡ περιοχὴ ἐπὶ [illegible] μόνην ἔκρηξιν τοῦ ἡφαιστείου Κρακατόα καλύπτει ἕνα μῆκος [illegible] πενήντα χιλιάδων τετραγωνικῶν χιλιομέτρων.

Ἕνας ἐρασιτέχνης [illegible] βοτανολόγος καὶ εἶχεν ἐπιχειρήσει ἄπειρα ταξίδια, πρὸς μελέτην τῶν διαφόρων φυτῶν, ἐπέτυχε νὰ παραγάγη ἕνα μπλὲ ρόδον.

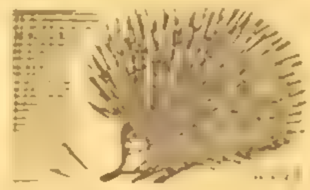

Ἡ μικροτέρα ἐκ[illegible] Μπαγιουγκούλα τῆς Λουιζιάνας, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπάρχει θέσις μόνον διὰ τὴν Ἁγίαν Τράπεζαν καὶ τὸν λειτουργόν της.

Ὁ σκαντζόχοιρος

Εἶναι ἕνας σκαντζόχοιρος. Λέμε αὐτὸν τὸν χαρακτηρισμὸ γιὰ ἕνα ἄνθρωπο ποὺ «μαζεύεται» ὅταν θέλουν νὰ τὸν πλησιάσουν ἢ νὰ τοῦ μιλήσουν. Οἱ «σκαντζόχοιροι» εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ δυσπιστοῦν γιὰ ὅλα τὰ πράγματα καὶ μὲ τὸν τρόπο τους ἀποθαρρύνουν κάθε πρόσωπο ποὺ θὰ ἤθελε νὰ συνδεθῆ ἢ ἁπλῶς νὰ κουβεντιάση μαζύ του.

Ὁ σκαντζόχοιρος—τὸ ζῶον αὐτὴ τὴ φορὰ—ἔχει τέ-

τοιο ἀκριβῶς χαρακτῆρα.

Ἀπ' τὴ φύσι εἶναι... θωρακισμένος ὁ σκαντζόχοιρος μὲ ἀγκάθια 2—3 ἑκατοστῶν. Ὅταν ξεκουράζεται τὰ ἀγκάθια, ποὺ εἶναι ἕνα εἶδος σκληροῦ τριχώματος, εἶναι «στρωμένα», κολλημένα ἐπάνω στὸ δέρμα του. Ὅταν ὅμως ἀκούση ὁ σκαντζόχοιρος καὶ τὸν παραμικρὸ ὕποπτο θόρυβο, «κουβαριάζεται», γίνεται δηλαδὴ μιὰ πραγματικὴ σφαῖρα, προφυλαγμένη ἀπὸ τὰ ὠρθωμένα ἀγκάθια του. Εἶναι τότε καλὰ προφυλαγμένος ἀπ' τοὺς ἐχθρούς του, γιατὶ πραγματικὰ κανένα ζῶο δὲν μπορεῖ νὰ πλησιάση τὴν σφαῖρα αὐτὴ μὲ τὶς πολλὲς αἰχμές.

Ὁ σκαντζόχοιρος παίρνει τὴν ἀμυντικὴ αὐτὴ θέσι ὅταν προσβάλλεται ἀπὸ τὰ ἄλλα ζῶα ἢ καὶ ὅταν εἶναι θυμωμένος.

Ὁ σκαντζόχοιρος εἶναι πολὺ δειλὸ ζῶο καὶ βγαίνει ἀπ' τὴ φωλιά του μόνο τὴν νύκτα. Γιὰ τὸν ἄνθρωπο ὅμως εἶναι ζῶο χρησιμώτατο ἐφόσον τρέφεται μὲ διάφορα ἔντομα, καταστρεπτικὰ γιὰ τὴν Γεωργία.

Σὲ πολλὰ μέρη τὸν σκαντζόχοιρο τὸν ἀγαποῦν καὶ τὸν προστατεύουν καὶ γιὰ τὸ νοστιμώτατο—ὅπως λένε—κρέας του, ποὺ μπορεῖ νὰ παραβληθῆ μὲ τὸ κρέας τοῦ πουλιοῦ σὲ τρυφερότητα.

ΤΟ ΠΙΟ ΔΥΝΑΤΟ ΜΑΤΙ

Μιά παρέα στεκόμαστε στὴ γέφυρα τοῦ βαποριοῦ μὲ τὸν καπετάνιο.

Ταξιδεύαμε στὴ Βαλτική ἀπὸ τὸ Κόζερο στὸ Ρεβάλ. Ὁλόκληρη τὴ μέρα δὲν βλέπαμε παρὰ νερό, δελφίνια καὶ μερικοὺς καρχαρίες. Ξαφνικὰ σήκωσε τὸ χέρι του ὁ καπετάνιος δείχνοντάς μας ἕνα σημεῖο στὸν ὁρίζοντα.

«Νά ἐπὶ τέλους ἕνα βαπόρι!» Οἱ πέντε τῆς παρέας δὲν μπορούσαμε τίποτε νὰ διακρίνουμε. Τέλος ἔπειτα ἀπὸ πέντε ἕως δέκα λεπτὰ ξεδιαλύναμε μία στήλη καπνοῦ. Ἦτανε τὸ μάτι τοῦ καπετάνιου πιὸ δυνατὸ ἢ ἤτανε καλύτερα ἐξησκημένο; Ἴσως καὶ τὰ δύο.

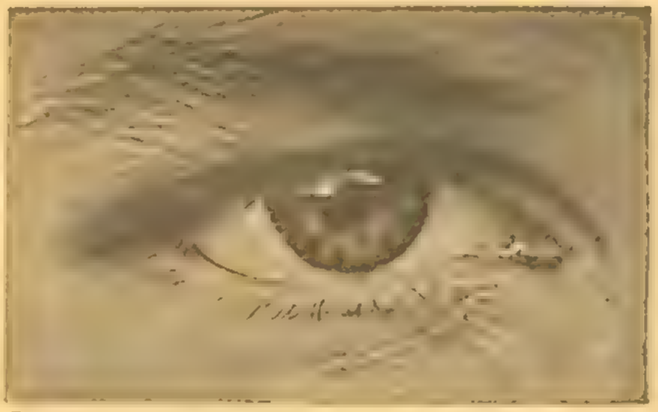
Μά τί εἶναι αὐτὸ τὸ δυ-

Τὰ μάτια τῶν ἁρπακτικῶν ζώων φανερώνουν δυνατὰ τὴν ὀπτικήν των ἱκανότητα, ὅπως ἐδῶ τῆς τίγρεως που βλέπει πολὺ καλά. Μα γι' αὐτὸ δὲν ἔχει τὴν ὄσφρησιν ἀνεπτυγμένην ὅπως ὁ σκύλος. Ἐδῶ φαίνεται ἀκόμα μιά φορα πὼς ἡ οἰκονόμος φυσις δὲν δίνει συγχρονα δυο ἀνεπτυγμένα ὄργανα.

νατὸ μάτι; Ὅταν ἕνας ἄνθρωπος μπορῇ νὰ ἀναγνωρίση ἕνα ἀντικείμενο ἀπὸ 12 χιλιόμετρα μακρυά, τότε θὰ πῇ πὼς περνᾷ στὴν ὀξύτητα καὶ τὸ περίφημο μάτι τοῦ ἀετοῦ.

Σ' αὐτὸ ὅμως παίζει ρόλο καὶ τὸ μέγεθος τοῦ ἀντικειμένου καὶ ἡ ἀπόστασι. Ὁ λαὸς λέγει—κι' αὐτὸ εἶναι παράξενο γιατὶ δὲν ἀληθεύει—ὅτι ἡ κουκουβάγια εἶναι τυφλή, μ' ὅλα τὰ ὡραῖα της μάτια. Αὐτὴ εἶναι κάπως συγκινητικὴ καὶ τέλεια παράλογη σκέψι. Γιατί μπορεῖ π.χ. νὰ συμβῇ μιὰ κουκουβάγια νὰ πέσῃ ξαφνικὰ ἀνάσκελα πάνω στὴ

Το ἀνθρώπινο μάτι εἶναι ἀνώτερο ἀπὸ τὸ μάτι ὅλων τῶν θηλαστικῶν. Ὄχι μονο ἔχει ὀπτικὴ ὀξύτητα, ἀλλά καὶ μπορεῖ νὰ ἀλλάξῃ τὸ κοντά καὶ τὸ μακρυά ὅσο κανένα ἄλλο.

ράχι, χωρὶς ἐμεῖς νὰ νοιώθουμε τὸ λόγο. Σὲ λίγο ὅμως μποροῦμε νὰ διακρίνουμε μὲ τὰ κυάλι ἀπὸ μακρυὰ ἕνα ἁρπαχτικὸ πτηνό. Ἡ κουκουβάγια εἶδε τὸ μικρὸ σημεῖο τοῦ ἁρπαχτικοῦ πτηνοῦ στὸν ὁρίζοντα πολὺ πρωτήτερα ἀπὸ ἡμᾶς.

Ὁ ἄνθρωπος ἔχει πολὺ καλὸ μάτι, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία.

Κατὰ τὶς νεώτερες ἔρευνες τῆς ἐπιστήμης μποροῦμε νὰ μετρήσουμε τὴν ὀπτικὴ ὀξύτητα. Κάθε φωτογράφος ξέρει τί εἶναι λεπτόκοκκο φίλμ. Ὅσο πιὸ λεπτόκοκκο εἶναι τὸ στρῶμα ποὺ καλύπτει τὴν ζελατίνα τοῦ φίλμ ἢ τὸ γυαλὶ τῆς πλάκας, τόσο πιὸ δυνατὴ καὶ ἀκριβὴς εἶναι ἡ εἰκόνα, τόσο πιὸ μεγάλη ἡ δυνατότητα τῆς μεγεθύνσεως. Ὁ κόκκος εἶναι τὸ πιὸ μικρὸ εὐαίσθητο στὸ φῶς μέρος. Μὲ ἄλλα λόγια: ἕνα ἀντικείμενο, ποὺ εἶναι μικρότερο ἀπὸ ἕναν κόκκο

Οἱ κουκουβάγιες εἶναι μακρόθωρες. Μόλις μποροῦν νὰ δουν κοντά. Τὰ μάτια τους εἶναι ἀκίνητα, γι' αὐτὸ εἶναι ἀναγκασμένες νὰ γυρνοῦν παντα τὸ κεφάλι στὴ διευθυνσι ποὺ θέλουν νὰ ἰδουν

δὲν μπορεῖ πιὰ νὰ φωτογραφηθῇ μὲ τέλεια ἀκρίβεια.

Ἀκριβῶς ἔτσι σχηματίζεται καὶ ἡ ὀπτικὴ ὀξύτητα τοῦ ματιοῦ. Ὁ κόκκος ἀντικαθίσταται ἐδῶ διὰ τοῦ ὀπτικοῦ κυττάρου τοῦ κερατοειδοῦς χιτῶνος. Ὅσο περισσότερα ὀπτικὰ κύτταρα σωρεύονται πάνω στὸ τετραγωνικὸ χιλιοστόμετρο, τόσο πιὸ μεγάλη εἶναι ἡ ὀξύτης τῆς ὁράσεως. Τὰ ὀπτικὰ αὐτὰ κύτταρα εἶναι ἄνισα μοιρασμένα πάνω στὸν κερατοειδῆ χιτῶνα καὶ συσσωρευμένα στὴν ὀνομαζομένη «κίτρινη κηλίδα». Ἐκεῖ εἶναι τὸ μέρος τῆς ὑψίστης ὀπτικῆς δυνάμεως.

Τὸ ἀνθρώπινο μάτι ἔχει στὴν «κίτρινη κηλίδα» σ' ἕνα τετράγωνο ἑνὸς ἑκατοστοῦ τοῦ μέτρου σὲ πλευρικὸ μῆκος 16—20, ἕνα ἁρπακτικὸ πτηνὸ ἔχει 100 ὀπτικὰ κύτταρα. Ἄρα τὸ μάτι του εἶνε πέντε φο-

Τὰ κεχριμπαρένια μάτια τῆς γάτας δὲν εἶναι τόσο ἀδύνατα, ὅπως λένε. Οἱ γάτες τυφλώνονται σπάνια — μιὰ ἔμμεση ἀπόδειξι ὅτι τὰ μάτια των εἶναι καλά. Ἡ γάτα διακρίνει θαυμάσια καὶ στὸ σκοτάδι ἀκόμη.

ρὲς ὀξύτερο ἀπὸ τὸ δικό μας. Ἕνα γεράκι μπορεῖ νὰ δῇ ἕνα ἀκίνητο σημεῖο, ἂς ποῦμε ἕνα περιστέρι, σὲ ἀπόστασι χιλίων μέτρων. Τὸ πλοῖο, ποὺ εἶδε ὁ καπετάνιος θὰ ἦτανε γι' αὐτὸ παιγνιδάκι, ἂν ἐννοεῖται εἶχε ἐνδιαφέρον γι' αὐτό.

Τοὐναντίον οἱ σκύλοι βλέπουν ἕνα ἄνθρωπον τρέχοντα, δηλαδὴ ἕνα μεγάλο κινούμενον ἀντικείμενο μόνον ἀπὸ 500 ἢ τὸ πολὺ 700 μέτρα. Ἐνῷ γιὰ μᾶς τοὺς ἀνθρώπους τὸ σπουδαιότερο ὄργανο εἶναι τὸ μάτι, γιὰ τὸ σκύλο εἶναι ἡ μύτη. Ἡ φύσις ξέρει νὰ εἶναι σπουδαία οἰκονόμος. Δὲν δίνει μπόλικα τὰ δῶρα της στὰ πλάσματά της.

Τὸ μάτι τοῦ ἀνθρώπου εἶ-

Τέλειος μαέστρος στὴν ὅρασι εἶναι ὁ ἀετός. Ἡ ἔκφρασις τοῦ ματιοῦ φανερώνει ὅ,τι ἀπέδειξαν ἤδη ἡ ἀνατομικὴ ἔρευνα καὶ τὸ πείραμα — τὴν ἀνωτερότητα τοῦ ματιοῦ του. Ὁ ἀετὸς εἶναι ἱκανὸς νὰ διακρίνῃ ἀπὸ χιλιάδες μέτρα ψηλὰ κι' ἕνα μικρὸ ποντικάκι ἀκόμη, τὸ ὁποῖον καὶ συλλαμβάνει.

ναι τὸ πιὸ δυνατὸ ὅλων τῶν θηλαστικῶν καὶ μόνο οἱ πίθηκοι φαίνεται νὰ τοῦ μοιάζουν. **Σ. Καρ.**

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

Ἡ πίπα ὑπῆρχε ἤδη σὲ πολλοὺς λαοὺς ὅταν ἀκόμη δὲν ἦταν γνωστὴ ἡ χρῆσις τοῦ καπνοῦ. Μ' αὐτὴν ἐκάπνιζαν φύλλα διαφόρων φυτῶν.

★

Στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες ὑπάρχουν περίπου 20 ἑκατομμύρια ραδιόφωνα.

★

Ἡ πιὸ λεπτὴ κλωστὴ ραψίματος εἶναι 18.000 φορὲς χονδρότερη ἀπὸ τὸ νῆμα τῆς ἀράχνης.

'Ελληνικό διήγημα

ΔΙΧΩΣ ΣΤΟΛΗ

ΚΑΤΩ ἀπ' τὴν πρωτεύουσα εἶχαν φέρει τὸ ροῦχο γιὰ τὶς στολές. Ἦταν ἕνα μαρτιάτικο ἀπόβραδο, σχεδὸν καλοκαιριάτικο. Πέρα ἀσήμιζαν οἱ ἐλαιῶνες τοῦ νησιοῦ καὶ μακριὰ ἔλαμπε ἡ θάλασσα ἡ γαλάζια κι' ἀνοιξιάτικη καὶ διάφανη. 'Ο χειμῶνας ἦταν πιὰ μακρινὴ θύμησι.

'Η εἴδησι γιὰ τὶς στολὲς ποὺ θὰ ἦταν σύντομα ἕτοιμες, ἔπεσε μέσα στὸ λόχο τοῦ νησιώτικου χωριοῦ σὰν ἕνα χαρμόσυνο ἄγγελμα. Τόσον καιρὸ ἀλήθεια τὶς περίμεναν!

'Ο λοχίτης ἐπῆγε καὶ παρέλαβε ἀπ' τ' αὐτοκίνητο τὸ φορτίο ποὺ ἔστελνε ἡ διοίκησι κάτω ἀπ' τὸ λιμάνι.

Ἦταν κάμποσα δέματα τυλιγμένα μέσα σὲ χοντρὸ στρατσόχαρτο, καὶ σὰν τὰ ξετύλιξαν, τὸ ἄλλο πρωΐ, ὅλα φεγγοβόλησαν γαλάζια, σὰν οὐρανός. Ἦταν μιὰ ἀπίστευτη εὐτυχία, καὶ τὰ παιδιὰ ἦταν ἔξαλλα. Τὰ ἔνοιωθαν αὐτὰ τὰ γαλάζια πραγματάκια σὰν κάτι καινούργια καὶ θαυμαστὰ ζεστά, σὰν κάτι ποὺ ζέσταινε τὴν καρδιὰ καὶ τὴν ἔκανε νὰ χορεύη.

Ἄνοιξαν ἕνα πακέττο ποὺ εἶχε ἄσπρες γραβάτες, σὰν χιόνι. Μέσα σ' ἕνα σιδερένιο κουτὶ ἦταν οἱ κονκάρδες γιὰ τὰ δίκωχα, κι' αὐτὲς ἔλαμπαν, ἦταν σὰ νἄχε ρίξει ὡς ἐκεῖ μέσα ὁ χρυσὸς ἥλιος τὴ ματιά του.

Μιὰ παρέα πιτσιρῖκοι «Νεολαῖοι» χύθηκε στοὺς δρόμους ξεφωνίζοντας. 'Ο λοχίτης τὸ εἶχε πῆ καθαρὰ μέσα στὸ σχολειὸ ποὺ εἶχαν μαζευτῆ ὅλοι. Τὰ λόγια του ἀντήχησαν γλυκά, σὰ νὰ εἶχαν ειπωθῆ στὴν ἐκκλησιά, μιὰ μεγάλη γιορτή.

«Οἱ στολὲς ὡς τὴν ἄλλην ἑβδομάδα, εἶχε πῆ, θἆναι ἕτοιμες, μεθαύριο θ' ἀρχίσουμε τὶς «πρόβες».

Παντοῦ ἦταν ἄνοιξι, τὰ χελιδόνια ἔσχιζαν τὸν οὐρανό, μέσα στὴν πλατεῖα τοῦ χωριοῦ οἱ ἀκακίες γύρω εὐώδιαζαν, ἄσπρες κι' ἀνθισμένες σὰν νύμφες.

'Η παρέα τῶν παιδιῶν ἐτράβηξε πέρα πρὸς τὸν Καραβότοπο. Μιλοῦσαν γιὰ τὶς στολές, γιὰ τὸν χαρταετὸ τοῦ Δεληνίκου, ἕναν πελώριο χαρταετὸ ποὺ ἔκοψε καὶ χάθηκε πίσω ἀπ' τὸ δάσος τὴν περασμένη βδομάδα, τὶς προάλλες.

Ἀνάμεσά τους ἦταν ὁ Ριρῆς. Ἦταν ἕνα παιδὶ εὐγενικὸ καὶ τρυφερό, ἴσαμε δώδεκα χρονῶν, καὶ τώρα ἔνοιωθε ἀφάνταστη χαρά. Συλλογίζονταν πῶς θὰ φοροῦσε τὴ στολὴ μὲ τὶς ἄσπρες γκέτες καὶ τὰ κορδόνια, ἡ λευκὴ γραβάτα θὰ κυμάτιζε πέρα-δῶθε σὰν περήφανη παντιέρα. 'Ο κόσμος θὰ εἶχε πλημμυρίσει τὰ σκαλιὰ τῆς πλατείας, κι' αὐτοὶ θὰ βάδιζαν ἀγέρωχοι, ὅλος ὁ λόχος στὴ γραμμή, γαλάζιος καὶ λευκός, οἱ σάλπιγγες θὰ τραγουδοῦσανε ψηλόφωνα, ὅλα θὰ ἔδειχναν πῶς ἦταν μιὰ μεγάλη γιορτή, μιὰ ἑλληνικὴ γιορτή. 'Ο κόσμος θὰ χειροκροτοῦσε, πῶς θὰ χειροκροτοῦσε! Αὐτός, ὁ Ριρῆς, θὰ περπατοῦσε περήφανος, θὰ κόρδωνε, θὰ ἦταν ἕνας ἀρχαῖος Σπαρτιάτης ποὺ ἐζωντάνεψε ξαφνικὰ μέσα σ' ἐκεῖνο τ' ἀνοιξιάτικο πρωϊνό, ἕνας Σπαρτιάτης ἀπ' αὐτοὺς ποὺ τοὺς εἶχε ἱστορήσει ὁ δάσκαλος μιὰ φορά, σὰν τοὺς μιλοῦσε γιὰ τὴν ἀρχαίαν 'Ελλάδα.

Εἶχε βραδυάσει πιὰ καὶ τὰ παιδιὰ τράβηξαν στὰ σπίτια τους. 'Ο Ριρῆς ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἔκαμε σπίτι ἕνα σωρὸ χαριτωμένες τρέλλες, καὶ σὰν κοιμήθηκε πιά, εἶχε δῆ τὸν ἑαυτό του ντυμένο Φαλαγγίτη, καβάλλα σ' ἕνα πελώριο ἄλογο, ποὺ ἔτρεχε ἀνάμεσα στὰ σύννεφα, μέσα σ' ἕνα εὐτυχισμένον ἴλιγγο, ἔτρεχε πάνω ἀπ' τὶς θάλασσες καὶ δὲν ἔλεγε νὰ σταματήση.

Ἕνα βράδυ μοιράστηκαν οἱ στολές. 'Ο Ριρῆς δὲν ἦταν ἐκεῖ, εἶχε πάει ἐκδρομὴ μὲ τοὺς δικούς του κάτω στὴ θάλασσα. Ἐκεῖ στὴν ἀκρογιαλιὰ ἦταν ὄμορφα, ἀφάνταστα ὄμορφα, ὁ Ριρῆς ἔκαμε ψαράκια πάνω στὴ θάλασσα ποὺ ἦταν λάδι, ὕστερα ἐπῆγαν βαρκάδα ὡς πέρα στὶς Καμάρες, ὡς τὸ Χοντρὸ Βράχο.

—Ἐγὼ εἶμαι Φαλαγγίτης, εἶπε στὸ γέρο ψαρᾶ ποὺ ἔλαμνε. Νά, μεθαύριο θὰ φορέσουμε τὶς στολές. Θἄρθη κάτω ἀπ' τὸ λιμάνι ὁ διοικητὴς νὰ ἐπιθεωρήση τὸ λόχο μας.

Καὶ λοιπόν, σὰν γύρισε ὁ Ριρῆς ἀπ' τὴν ἐκδρομή, ἔμαθε τὰ σπουδαῖα νέα. Ἔτρεξε νὰ βρῆ τὸ λοχίτη. Χαιρέτησε ὅσο μποροῦσε καλύτερα, πρόφερε μὲ μιὰ φωνὴ πνιγμένη στὴ συγκινησι:

—Μπορῶ νὰ πάρω τὴ δική μου στολή, κύριε λοχῖτα;

Ἐκεῖνος τὸν εἶδε, χαμογέλασε ἀλαφρά, κι' εἶπε σ' ἕναν τόνο χαϊδευτικό:

—Βέβαια, βέβαια Ριρῆ. Μόνο ποὺ θὰ περιμένης ὡς τὸ Σάββατο. Ὅσες φκιάσαμε μοιράστηκαν, οἱ ὑπόλοιπες θἆναι ἕτοιμες τὸ Σάββατο.

'Ο Ριρῆς ἀπόμεινε πολὺ στενοχωρημένος. Ἕνα ἄσχημο προαίσθημα πλημμύρισε τὴν ψυχή του. Καὶ τὸ Σάββατο ἀργοῦσε, πῶς ἀργοῦσε Θεέ μου!

Κατόπι μιὰ Κυριακή, ἔγιναν αὐτά:

Κάτω ἀπ' τὸ λιμάνι ἦρθαν αὐτοκίνητα, εἶχαν σημαιοστολίσει τοὺς δρόμους τοῦ μικροῦ χωριοῦ, ἦταν σὰ νἄνθισε ξαφνικὰ-ξαφνικὰ ἕνα γαλάζιο δάσος ἀπὸ σημαῖες. Ἦταν οἱ ἐπίσημοι ποὺ ἦρθαν. 'Ο κ. Νομάρχης, ὁ διοικητὴς τῶν Φαλαγγιτῶν τοῦ νησιοῦ, δυὸ-τρεῖς βαθμοφόροι μ' ἄσπρα καὶ χρυσᾶ κορδόνια. Ὅλοι τους φαίνονταν σοβαροί, εὐγενικοί.

'Ο λόχος εἶχε παραταχθῆ μέσα στὴν ἁπλόχωρη πλατεῖα, ἀπ' τὴ μιὰ κι' ἀπ' τὴν ἄλλη μεριὰ τοῦ 'Ηρώου, μακριὰ χτυποῦσαν οἱ καμπάνες, ἕνας μικρὸς Φαλαγγίτης πρόσφερε στοὺς ξένους μιὰ μεγάλη δέσμη ἄσπρα τριαντάφυλλα.

Ὅλα ἦταν ὡραῖα κι' εὐγενικά, στὸν οὐρανὸ πετοῦσαν ἀνοιξιάτικα χελιδόνια, ὅλα ἔφεγγαν γαλάζια κι' ἑλληνικά.

Κι' οἱ Φαλαγγῖτες ἦταν ὄμορφοι μέσα στὶς ἀτσαλάκωτες στολές τους, ἔτσι στὴ γραμμή, καμαρωτοὶ καὶ ἀγέρωχοι.

'Ο Ριρῆς δὲν ἦταν ἐκεῖ. Ὄχι, δὲν ἦταν. Δὲν πρόφθασαν νὰ φκιαστοῦν οἱ ὑπόλοιπες στολὲς κι' ὁ Ριρῆς ἔμεινε ἔτσι δίχως στολή, ἐκείνη τὴν ἐπίσημη μέρα ποὺ ὠνειρεύονταν.

Εἶχε ἀνεβῆ πάνω στ' Ἄσπρα Χώματα, κι' εἶχε μείνει ἐκεῖ νὰ βλέπη ἀπὸ μακριὰ ὅλην ἐκείνη τὴν πρωτότυπη παράτα. Ἤθελε νὰ κλάψη, τὰ μάτια του ἦταν βουρκωμένα, γύρω-γύρω τὰ στεφάνωνε ἕνα λυπημένο στεφάνι. 'Ο μικρὸς Ριρῆς δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβη πῶς ἔγιναν ὅλα αὐτά, κι' αὐτὸς νὰ μείνη δίχως στολή. Ἤθελε νὰ κλάψη ἐδῶ ποὺ δὲν τὸν ἔβλεπε κανείς, καὶ δὲν μποροῦσε, ἕνας χοντρὸς κόμπος εἶχε σταθῆ ἐδῶ στὸ λαιμό του καὶ δὲν κατέβαινε.

Ἐκεῖ πρὸς τὸ βράδυ ἔφυγαν οἱ ἐπίσημοι μέσα σὲ μιὰ θύελλα ζητωκραυγές. Τ' αὐτοκίνητα κύλησαν ἀθόρυβα πάνω στὸν ἀτέλειωτο δρόμο ποὺ κατηφόριζε ἀλαφρά, ἔφευγαν κατὰ τὸν κάμπο, γιὰ τὴν πολιτεία τοῦ λιμανιοῦ.

Μεσάνυχτα. Μέσα στὸ μικρὸ χωριὸ ὅλοι θὰ κοιμοῦντανε πιά, μόνο μιὰ μικρὴ ψυχὴ ἔμενε ἄγρυπνη καὶ λυπημένη, ἔμενε νὰ κλαίη μ' ἀθόρυβα ἀναφυλλητὰ γιὰ κάτι μακρινό, γιὰ κάτι ποὺ ἔφυγε καὶ δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ ξανάρθη πίσω.

Ἄλκης Ι. 'Αγγέλογλου

Λίγη εὐθυμία

Μὲ τὰ περισσεύματα!

Ὁ κ. Θρασύβουλος μιλοῦσε ἕνα βράδυ στὰ παιδιά του, στὸ σπίτι του, γιὰ τὰ θαύματα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἀφῃρημένος ὅμως, εἶπε σὲ μιὰ στιγμή:

— Κάποτε, παιδιά μου, ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἔθρεψε στὴν ἔρημο πέντε ἀνθρώπους μὲ πέντε χιλιάδες ψωμιά.

Ἔκανε δηλαδὴ λάθος, γιατὶ ἔπρεπε νὰ πῆ πέντε χιλιάδες ἀνθρώπους μὲ πέντε ψωμιά.

Ὁ μικρότερος ὅμως ἀπ' τοὺς γυιούς του δὲν τοῦ συγχώρησε τὸ λάθος. Καὶ εἶπε:

— Αὐτό, πατέρα, μποροῦσα νὰ τὸ κάνω κι' ἐγώ.

Ὁ κ. Θρασύβουλος κατάλαβε τὴ γκάφα του καὶ σώπασε. Περίμενε ὅμως περίστασι γιὰ νὰ ἱκανοποιηθῆ.

Καὶ ἕνα ἄλλο βράδυ ποὺ ξαναδιηγήθηκε τὸ ἴδιο θαῦμα, πρόσεξε καὶ τὸ εἶπε σωστό. Ὅτι μὲ πέντε ἄρτους ὁ Ἰησοῦς ἔθρεψε πέντε χιλιάδες ἀνθρώπους ἐν τῇ ἐρήμῳ. Καὶ γυρίζοντας ἔπειτα στὸν μικρό του γυιὸ τὸν ρώτησε:

— Αἴ, λοιπόν, παιδί μου, μπορεῖς νὰ τὸ κάνῃς καὶ σύ;

— Μάλιστα, πατέρα!

— Καὶ πῶς;

— Θὰ τοὺς θρέψω μὲ τὰ περισσεύματα τῆς ἄλλης φορᾶς...

ΠΑΝΕ ΧΑΜΕΝΟΙ...

— Πυροβόλησε, λοιπόν! Ἐσὺ ἔχεις τὸ ὅπλο!

— Ναί, ἀλλὰ τὰ φυσίγγια τὰ ἔχεις ἐσύ...

ΘΑ ΕΠΡΕΠΕ ΝΑ ΤΟΥΣ ΔΕΡΝΗ ΣΥΧΝΑ...

— Ὤ, πῶς μ[illegible] τὰ δίδυμα!... Καὶ πῶς ξεχωρίζει ἡ μητέρα σας τὸν ἕνα ἀπὸ τὸν ἄλλον;

Μᾶς δέρνει καὶ καταλαβαίνει ἀπ' τὴ φωνή. Ὁ Φωκίων φωνάζει πιὸ δυνατά!...

ΔΥΟ ΠΟΛΥ ΣΟΒΑΡΟΙ ΚΥΡΙΟΙ...

Ἕνας πολὺ σοβαρὸς κύριος ἀκουμποῦσε ἐπάνω σ' ἕνα αὐτοκίνητο, ποὺ στάθμευε σὲ κάποιο δρόμο τῆς μεγαλουπόλεως. Εἶχε ἀνάψει τὸ τσιγάρο του καὶ περίμενε σ' αὐτὴ τὴ στάσι ἀρκετὴ ὥρα, ὅταν ἐπλησίασε ἕνας ἄλλος κύριος. Αὐτὸς ὁ δεύτερος — ποὺ ἐφαίνετο ἐξ ἴσου σοβαρὸς μὲ τὸν πρῶτο...—χωρὶς νὰ ἔχῃ σκοπὸ ν' ἀγοράσῃ τὸ αὐτοκίνητο, ἁπλῶς γιὰ νὰ περάσῃ τὴν ὥρα του, ἀπηυθύνθη πρὸς τὸν πρῶτο καὶ τὸν ἠρώτησε:

— Τὸ πουλᾶτε, κύριε, τὸ αὐτοκίνητο;

Ὁ ἐρωτηθεὶς ἐξεπλάγη πρὸς στιγμήν, ἀλλὰ σὲ λίγο ἀπήντησεν:

— Τὸ πουλῶ, ἐφ' ὅσον βέβαια θὰ μοῦ δώσουν μιὰ καλὴ τιμή.

— Δηλαδή;

— Δηλαδὴ 200.000 δραχμάς.

Ὁ... ἀγοραστὴς ἐξεπλάγη:

— Διακοσίας χιλιάδας; Μὰ αὐτὸ εἶναι μεταχειρισμένο. Εἶμαι διατεθειμένος νὰ δώσω τὸ πολὺ-πολὺ πενῆντα χιλιάδες.

— Ὄχι, δά! Μὲ πενῆντα χιλιάδες δὲν παίρνετε οὔτε ἕνα ποδήλατο!

Ὁ ἄλλος ἔκαμε ἕνα πρόχειρον ὑπολογισμόν.

— Εἴσθε ὑπερβολικός, συνεπέρανε. Μὲ τὸ ποσὸν αὐτὸ ἀγοράζω δέκα πέντε ποδήλατα!

— Ὁπωσδήποτε, δὲν πουλῶ τὸ αὐτοκίνητο λιγώτερο ἀπὸ ἑκατὸν πενῆντα χιλιάδες.

Ὁ ἀγοραστὴς ἐφάνη συμβιβαστικός.

—Γιὰ νὰ τελειώνουμε, σᾶς προτείνω νὰ μοιράσουμε τὴν διαφορά. Σᾶς προτείνω ἑκατὸν χιλιάδες!

— Τέλος πάντων, ἂς εἶναι. Δέχομαι.

—Σύμφωνοι, λοιπόν;

— Σύμφωνοι!

Καὶ ἀντήλλαξαν διὰ νὰ ἐπισφραγίσουν τὴν συμφωνίαν θερμὴν χειραψίαν.

Ἐπηκολούθησαν μερικὰ δευτερόλεπτα σιγῆς. Ἔπειτα ὁ ἀγοραστής, ἐξεμυστηρεύθη εἰς τὸν ἄλλον.

— Θὰ σᾶς πῶ, κύριε, τὴν ἀλήθεια καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ συγχωρήσετε. Δὲν εἶχα καμμίαν διάθεσι νὰ ἀγοράσω τὸ αὐτοκίνητό σας, ἀλλὰ ἁπλῶς νὰ μάθω σὲ τί τιμὴ εἴσθε διατεθειμένος νὰ τὸ πουλήσετε. Καὶ ἔκανα τὰ παζάρια γιὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα! Σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ συγχωρήσετε...

Ὁ πωλητής, παραδόξως, ἀπήντησε μὲ μεγάλην ψυχραιμίαν:

— Σᾶς παρακαλῶ, κύριε, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μοῦ ζητᾶτε συγγνώμην. Οὔτε ἐγὼ λογάριαζα νὰ πουλήσω τὸ αὐτοκίνητο, τὸ ὁποῖον ἄλλως τε δὲν εἶναι δικό μου... Περιμένω ἁπλῶς τὴν γυναῖκα μου καὶ ὅταν μοῦ κάνατε τὴν πρότασί σας, βρῆκα τὴν εὐκαιρία νὰ περάσω τὴν ὥρα μου ὥσπου νὰ ἔλθῃ...

Ἐνῷ τοὺς ἄλλους...

— Μὲ ποιοὺς θὰ πᾶτε στὸ κυνῆγι;

—Μὲ κάτι γνωστούς μου.

— Θαρροῦσα πὼς θὰ πηγαίνατε μὲ συγγενεῖς.

— Ἄ, ὄχι. Μεταξύ μας, δὲν εἶμαι καλὸς σκοπευτὴς καὶ ἔτσι ποτὲ δὲν θὰ ἐξέθετα σὲ κίνδυνο τοὺς δικούς μου!...

Μυωπία μιὰ φορά!

Ἡ κυρία — ποὺ ἦταν φοβερὰ μύωψ — ἔτρωγε στὸ ἑστιατόριο τοῦ ξενοδοχείου μὲ τὴν κόρη της.

Σὲ μιὰ στιγμὴ πλησίασε στὸ τραπέζι τὸ γκαρσόνι καὶ ἔτεινε στὴν κυρία ἕνα δίσκο ποὺ εἶχε ἐπάνω ἕνα τηλεγράφημα. Ἐκείνη, χωρὶς νὰ καταλάβῃ περὶ τίνος ἐπρόκειτο καὶ νομίζοντας ὅτι τῆς ἐσέρβιρε καὶ ἄλλο φαγητό, εἶπε:

— Εὐχαριστῶ, δὲν θέλω ἄλλο.

— Μά, κυρία, πρόκειται...

— Σοῦ εἶπα ὅτι δὲν θέλω. Μὴ γίνεσαι ἐνοχλητικός!

Τὸ γκαρσόνι ἔφυγε, ἀλλ' ἡ κόρη της, ποὺ εἶδε τὸ τηλεγράφημα, εἶπε στὴ μητέρα της:

— Γιατί, μητέρα, διώξατε τὸν ἄνθρωπο; Δὲν σᾶς εἶχε φέρει φαγητό, ἀλλὰ ἕνα τηλεγράφημα!

— Τηλεγράφημα;

Καὶ βουτῶντας τὸ χέρι της σ' ἕνα δίσκο, ποὺ ἦταν ἐπάνω στὸ τραπέζι, γιὰ νὰ πάρῃ τὸ τηλεγράφημα... ἀνέσυρεν ἕνα καλαμαράκι τηγανητό!

Ὡραία διάγνωσις!

— Καὶ τί σοῦ εἶπε ὁ γιατρὸς γιὰ τὴν ἀσθένειά σου;

— Μά... μοῦ εἶπε πὼς κι' αὐτὸς δὲν μπορεῖ καλὰ-καλὰ νὰ καταλάβῃ ἀκόμη ἀπὸ τί πάσχω. Θὰ περιμένῃ νὰ φωτισθῇ ἀπὸ τὴν νεκροψίαν!

ΣΥΓΧΡΟΝΙΣΜΟΣ...

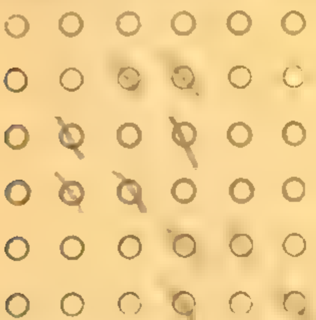

Πο[illegible]ς, οἱ ὀργ[illegible]ωταὶ τῶν [illegible] κατ[illegible]ν τοὺς [illegible] ταύρους, ποὺ εἶναι ταχύτεροι'...

Οἱ κύκλοι

Γιὰ νὰ μὴ καταστρέψετε τὸ φύλλο ἀντιγράφετε τὸ κατωτέρω σχέδιο σ' ἕνα κομμάτι χαρτί.

Καὶ τώρα ἐρχόμεθα εἰς τὸ παιχνίδι. Πρέπει νὰ ἀφαιρέσετε 6 μ. κρούς κύκλους ἀλλὰ κατὰ τρόπον ὥστε οἱ ἄλλοι ποὺ θὰ μείνουν νὰ εἶναι πάντοτε ζυγοί, μετρούμενοι εἰς οἱανδήποτε κάθετον ἢ ὁριζόντιον γραμμήν.

Κρυπτογραφικὸν

123456789 = Ἥρως τοῦ 1821.
12346 = Ὑπόδημα.
456739 = Αὐτοκράτωρ τῆς Ρωσσίας.
6789 = Θεὸς τῆς Ἀρχαιότητος.
26476 = Πόλις τῆς Πελοποννήσου.
26739 = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

Ε. Δ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ βάτραχος

Μέσα σ' ἕνα πηγάδι βάθους 33 μέτρων εὑρίσκεται ἕνας βάτραχος, ὁ ὁποῖος δὲν σκέπτεται τίποτε ἄλλο παρὰ πῶς θὰ μπορέσῃ νὰ βγῇ γρηγορώτερα ἀπὸ ἐκεῖ μέσα. Ἔτσι ὅταν τὴν μία μέρα ἀνεβαίνῃ 4 μέτρα, τὴν ἄλλη κατεβαίνει 3. Σὲ πόσες μέρες βγῆκε στὴν ἐπιφάνεια;

Ι. Γ. ΠΟΥΛΑΣ

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΜΑΣ

Ὁριζοντίως:

1. Ἡ Τροία......
2. Ἄρθρον, πληθυντικός. — ΑΤ.
3. Πρόθεσις.
4. Ρῆμα σημαῖνον ἀδημονίαν καὶ στενοχώριαν.
5. Μέλλων ρήματος σημαίνοντος: εἶμαι, ὑπάρχω.
6. Ὑποθετικόν. — Ἄρθρον δοτική.
7. Νῆσος τοῦ Ἰονίου Πελάγους.

Καθέτως:

1. Ἱερὸν κάλυμμα.
2. Ἄνθη. — Γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου.
3. Προστακτικὴ ρήματος σημαίνοντος κρατῶ - κατέχω.
4. Τὸ ἱππεύειν.
5. Λόχος τῶν ἱππέων.
6. Δεικτικὸν μόριον. — Ἄρθρον δοτ.
7. Ἐσθίω ἢ καταβροχθίζω.

ΔΗΜ. Β. ΚΑΡΑΜΗΤΣΟΣ

Πρόσθεσις

Εἰς τὸ σχέδιον βλέπετε τέσσαρας στήλας με τὸ ἄθροισμά τους στὸ κάτω μέρος.

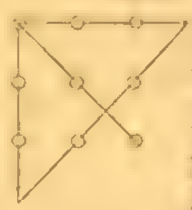
Εἰς τὰ τετραγωνίδια λοιπὸν τῶν στηλῶν πρέπει νὰ τοποθετήσετε τοὺς ἀριθμοὺς 1 — 12 εἰς τρόπον ὥστε νὰ εὑρίσκεται τὸ σημειούμενον ἄθροισμα.

Λεξίγριφος

Εἶμαι ζῶον ποὺ σοῦ δουλεύω,
τὸ κεφάλι ἂν μ' ἀφαιρέσῃς
στὸ δικό σου τὸ κεφάλι
δίχως ἄλλο θὰ μὲ θέσῃς.

Κ. Γ. ΣΤΕΦΑΝΑΚΗΣ

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 22ου ΦΥΛΛΟΥ

Εἰς τὰ σχέδια βλέπετε τὰς λύσεις τῶν προβλημάτων, τῶν ἐννέα κύκλων καὶ τῆς τεχνητῆς λίμνης.

Αἱ συλλαβαί: Διαγωνίως: Α - Β. Φιντέλιο. Καθέτως: Φαθιέρος. Ὁριζοντίως: 1, φάντασμα. 2. ἀγγαγρος. 3, Βε[illegible] 4 [illegible] 5 ἐκ-κρεμές. 6. ρυμουλκά. 7 [illegible] 8 [illegible]

Αἴνιγμα: Βόλγας — Ὄλγα.

Διπλῆ ἀκροστιχίς: Οἱ σταυροί: Ἀριστερὰ Δαναός, δεξιὰ Λάρισα. Ὁριζοντίως [illegible] 3 [illegible] 4 [illegible] 5 Ὅμηρος. 6 σκύλλα.

Σχῆμα: Ὁριζοντίως 1 Ἀγαμέμνων. 2 Ἀχιλλεύς. 3 ἐραστής. 4 ὄνειρο. 5 [illegible] καθέτως [illegible]

Ἐλλειπτοσύμφωνον: [illegible]

ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ

Τὸ σχῆμα μας δὲν παριστάνει τὸν λαβύρινθο τοῦ Μίνωος, ἀλλὰ κάτι ποὺ δὲν εἶναι λιγώτερον πολύπλοκον ἀπ' αὐτόν. Μέσα στὸν λαβύρινθο ὑπάρχει ἕνας [illegible] καὶ ἕνα ψάρι. Ὁ [illegible] θέλει νὰ φθάσῃ τὸ ψάρι, ἀλλὰ δὲν ξέρει πῶς. Ἐν τούτοις τὸ βέλος τοῦ δείχνει τὸν δρόμο. Μπορεῖτε νὰ τὸν βοηθήσετε σεῖς νὰ τὸν βρῇ;

Ἀκροστιχίς

Ἀπὸ τὰ ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων σχηματίζεται τὸ ὄνομα Σπαρτιάτου στρατηγοῦ:

1) Ἀρχαῖος σατυρικός, 2) Ρωμαῖος Αὐτοκράτωρ, 3) Χώρα τῆς Β. Ἀφρικῆς, 4) Ψωμί, 5) Θηρίον, 6) Νῆσος τῆς Α. Μεσογείου, 7) Ἐπρόδωσε τὸν Ἰησοῦν, 8) Ἀρχαῖον ὅπλον, 9) Τυφλοπόντικας, 10) Νῆσος τῶν Σποράδων.

Λ. ΧΟΥΣΙΑΔΗΣ

Πρόβλημα

Ἕνας ὀρνιθοτρόφος ἔχει ἓξ ἐκλεκτοὺς ὀρνιθῶνας. Ὁ δεύτερος ὀρνιθὼν ἔχει 10 κόττες ὀλιγώτερες ἀπὸ τὸν πρῶτον. Ὁ τρίτος τριπλασίας τοῦ τετάρτου, ἀλλὰ 515 περισσοτέρας τοῦ πέμπτου. Ὁ τέταρτος ἔχει τόσες κόττες ὅσες ἔχει καὶ ὁ πρῶτος καὶ ὁ δεύτερος μαζύ. Ὁ πέμπτος ἔχει 180 κόττες ὀλιγώτερες τοῦ πρώτου, ὁ δὲ ἕκτος 45 περισσότερες τοῦ δευτέρου, ἀλλὰ 100 ὀλιγώτερες τοῦ τετάρτου.

Πόσες κόττες ἔχει ἕκαστος ὀρνιθών;

Ε. Α. ΣΤΑΧΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

Η ΑΘΛΗΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ Ε. Ο. Ν.

Ἡ Ἐθνικὴ Σκυταλοδρομία

Αὔριον τὴν πρωΐαν τελεῖται ἡ ἀναβληθεῖσα Ἐθνικὴ Σκυταλοδρομία διὰ μέσου τῶν κεντρικῶν ὁδῶν τῆς Πρωτευούσης, τὴν ὁποίαν ὀργανώνει ἡ Διεύθυνσις Σωματικῆς Ἀγωγῆς τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Πρωτευούσης.

Ἀγὼν στίβου

Ἐντὸς τῆς ἑβδομάδος κοινοποιεῖται ἡ σχετικὴ ἐγκύκλιος διὰ τῆς ὁποίας προκηρύσσονται ἀγῶνες στίβου μεταξὺ τῶν Ὑποδιοικήσεων τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Πρωτευούσης. Οἱ ἀγῶνες οὗτοι δέον νὰ ἔχωσι λήξει μέχρι τῆς 20ῆς Ἀπριλίου 1939, οὕτως ὥστε τὴν 7ην Μαΐου, ὁπότε θὰ τελεσθῇ τὸ Πρωτάθλημα Περιφερείας εἰς τὸ Παναθηναϊκὸν Στάδιον, ἅπασαι αἱ Ὑποδιοικήσεις νὰ ἔχωσι καταρτίσει τὰς ὁμάδας των.

Τὸ πρωτάθλημα Καλαθοσφαίρας

Ἐσυνεχίσθη καὶ ἔληξε, κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα, τὸ πρωτάθλημα Καλαθοσφαίρας μὲ τὰς κάτωθι συναντήσεις.

Τετάρτη 8 Μαρτίου: Εἰς τὸ Παναθηναϊκὸν Στάδιον συνηντήθησαν εἰς ἡμιτελικὸν ἀγῶνα αἱ ὁμάδες τῶν 19ου καὶ 14ου Ὑποτομέων μὲ ἀποτέλεσμα 30-26 ὑπὲρ τοῦ 19ου. Ἡ αὐτὴ ὁμὰς συναντηθεῖσα εἰς τελικὸν ἀγῶνα μὲ τὴν ὁμάδα τοῦ 10ου Ὑποτομέως ἐνίκησε ταύτην μὲ 39-35, ἀνακηρυχθεῖσα πρωταθλήτρια ὁμὰς Ὑποδιοικήσεως Ἀθηνῶν.

Ἐξ ἄλλου συνεχίζονται κανονικῶς αἱ προπονήσεις τῶν ὁμάδων σκοποβολῆς, εἰς τὰς ὁποίας σημειοῦνται ἄρισται ἐπιδόσεις.

Τὰ ναυτικὰ ἀγωνίσματα

Ἤρχισε καταρτιζόμενον πλῆρες πρόγραμμα ναυτικῶν ἀγωνισμάτων, κολυμβήσεως, κωπηλασίας, λεμβοδρομιῶν καὶ παιδιῶν ὑγροῦ στίβου, διασώσεως πνιγομένων καὶ παροχῆς πρώτων βοηθειῶν. Τὸ ὡς ἄνω πρόγραμμα θὰ ἐφαρμοσθῇ κατὰ τὴν ἐφετεινὴν θερινὴν περίοδον τῇ συνεργασίᾳ εἰδικῶν.

Ἀνεμοπορικὴ κίνησις τῆς Ε. Ο. Ν.

Τὴν Κυριακὴν 26ην Φεβρουαρίου ἐπεχειρήθη ἡ πρώτη μεγάλη πτῆσις τῆς Ε. Ο. Ν.

Ὁ κ. Γ. Παγκάκης, ἐγκαινιάζων τοὺς νέους ἀνεμοπορικοὺς λόφους παρὰ τὰς ὑπωρείας τῆς Πάρνηθος, ἐπέτυχε 3 πτήσεις διαρκείας 20'', 25'' καὶ μίαν μεγαλειώδη πτῆσιν διαρκείας 38'', ἐκτοξευθεὶς ἐκ λόφου ὕψους 70 μέτρων. Αὕτη εἶναι ἡ πρώτη ἐπιτυχία τῆς Ε. Ο. Ν., ἡ πρώτη της ἐπίδοσις, διότι ἡ πτῆσις τῶν 38'', καίτοι ἀνεπισήμως ἐπιτευχθεῖσα, ἀποτελεῖ βάσιν πρὸς ἀπόκτησιν τοῦ πτυχίου Α' ἀνεμοπορίας.

Ἐν συνεχείᾳ ἐξετελέσθησαν ὑπὸ τῶν πλέον προκεχωρημένων, λόγῳ τοῦ ἰσχυροῦ ἀνέμου, 12 ἐν ὅλῳ μικρότεραι ἐκτοξεύσεις ἐκ χαμηλοτέρου ὕψους, κατὰ τὰς ὁποίας ὁ κ. Ν. Τρωϊάνος ἐπέτυχε δύο ἐκτοξεύσεις διαρκείας 13 δευτερολέπτων.

Εἰς τὴν 10ην ἐκτόξευσιν ὁ ὀλισθητὴς ὑποστὰς βλάβην, ἐτέθη προληπτικῶς εἰς ἀχρηστίαν μέχρις ἐπισκευῆς.

Αἱ πτήσεις διακόπτονται μέχρι τῆς 25 Μαρτίου. Ἡ ἐργασία τῶν ἀνεμοπορικῶν ὁμάδων συνεχίζεται εἰς τὸ ἀνεμοπορικὸν ἐργοστάσιόν μας παρὰ τὴν ὁδὸν Ἀρμένη Βραΐλα 14, ὅπου παρατηρεῖται ζωηρὰ κίνησις μὲ τὰς ἐπισκευὰς καὶ τὰς προετοιμασίας διὰ τὴν παρέλασιν τῆς 25ης Μαρτίου.

Ἀγῶνες εἰς Κοζάνην

Κοζάνη. — Τὴν 26ην Φεβρουαρίου καὶ πρὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ ποδοσφαιρικοῦ ἀγῶνος, περὶ τοῦ ὁποίου ἐγράψαμεν σχετικῶς εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον μας, ἔλαβον χώραν ἀγῶνες δρόμου 200 μέτρων μετ' ἐμποδίων, ἀναδειχθέντων νικητῶν κατὰ σειρὰν τῶν κάτωθι:

1ος) Φαλαγγίτης Γεώργιος Καραθάνος, 2ος) Φαλαγγίτης Ἐλευθεριάδης Ἠλίας καὶ 3ος) Φαλαγγίτης Κυριάκος Γρέζος.

Ποδοσφαιρικοὶ ἀγῶνες Ε. Ο. Ν. Ἰωαννίνων - Ἄρτης

Κατὰ τὸν ἀγῶνα πρωταθλήματος τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ἰωαννίνων - Ἄρτης, νικήτρια ἀνεδείχθη ἡ XVIII Περιφερειακὴ Διοίκησις τοῦ Νομοῦ Ἰωαννίνων μὲ τέρματα 3—2.

Σπάρτη - Ἀρκαδία

Τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἡ ποδοσφαιρικὴ ὁμὰς Ε. Ο. Ν. Σπάρτης ἀντιμετώπισε τὴν ὁμάδα Ε. Ο. Ν. Ἀρκαδίας διὰ τὸ πρωτάθλημα, μὲ τέρματα Σπάρτη 2 — Ἀρκαδία 0.

Ἀθλητικὴ κίνησις εἰς Μεσσηνίαν

Καλάμαι. — Ἡ Περιφερειακὴ Διοίκησις Ε. Ο. Ν. Μεσσηνίας κατήρτισε τὸ πρόγραμμα πρωταθλήματος πετοσφαίρας (βόλεϋ μπώλ) ὡς ἀκολούθως:

Πρώτη σειρὰ συναντήσεων, Κυριακὴ 19 Μαρτίου:

1ον) Ἡ ὁμὰς Κακοβάτου θὰ συναντηθῇ εἰς Ἐπιτάλιον μὲ τὴν ὁμάδα Ἐπιταλίου.

2ον) Ἡ ὁμὰς Γαργαλιάνων θὰ συναντηθῇ μὲ τὴν ὁμάδα Φιλιατρῶν εἰς Γαργαλιάνους.

3ον) Ἡ ὁμὰς Μεσσήνης θὰ συναντηθῇ εἰς Μελιγαλᾶ μετὰ τῆς αὐτόθι ὁμάδος.

4ον) Ἡ ὁμὰς 1ου Τάγματος Πύλου εἰς Πύλον μὲ τὴν ὁμάδα VI Τάγματος Πύλου.

5ον) Ἡ ὁμὰς 1ου Τάγματος Κυπαρισσίας θὰ συναντηθῇ μὲ τὴν ὁμάδα III Τάγματος Κυπαρισσίας εἰς τὸ γήπεδον τῆς πόλεώς των.

Δευτέρα σειρά. Κυριακὴ 26 Μαρτίου:

1ον) Ἡ νικήτρια ὁμὰς Κακοβάτου — Ἐπιταλίου θὰ συναντήσῃ εἰς τὴν ἕδραν της τὴν ὁμάδα Κρεσταίνων.

2ον) Ἡ νικήτρια ὁμὰς Πύλου θὰ συναντηθῇ μὲ τὴν νικήτριαν ὁμάδα Φιλιατρῶν - Γαργαλιάνων εἰς τὴν ἕδραν τῆς νικητρίας τούτων.

3ον) Ἡ νικήτρια ὁμὰς Μεσσήνης - Μελιγαλᾶ θὰ συναντήσῃ τὴν ὁμάδα 1ου Τάγματος τῆς 90ης φάλαγγος Καλαμῶν, εἰς Καλάμας.

Τρίτη σειρά. Κυριακὴ 2 Ἀπριλίου:

1ον) Ἡ νικήτρια ὁμὰς τῆς ὑπ' ἀριθ. 2 συναντήσεως τῆς δευτέρας σειρᾶς θὰ συναντήσῃ εἰς τὴν ἕδραν της τὴν ὁμάδα Κυπαρισσίας.

Ἡ τετάρτη σειρὰ συναντήσεων θὰ γίνῃ τὴν Κυριακὴν 23 Ἀπριλίου μεταξὺ τῆς νικητρίας ὁμάδος τῆς τρίτης σειρᾶς καὶ τῆς νικητρίας ὁμάδος τῆς ὑπ' ἀριθ. 1 τῆς δευτέρας σειρᾶς εἰς Κρέσταινα.

Ἡ νικήτρια τῆς συναντήσεως τῆς 4ης σειρᾶς θὰ συναντηθῇ μετὰ τῆς νικητρίας τῆς ὑπ' ἀριθ. 3 τῆς δευτέρας σειρᾶς εἰς Κυπαρισσίαν τὴν 23ην Ἀπριλίου.

Οἱ πετοσφαιρικοὶ ἀγῶνες τῶν Ἐπαρχιῶν

Πύργος. — Τὴν 6ην Μαρτίου συνηντήθησαν εἰς τὸ γήπεδον τοῦ Γυμνασίου Πύργου αἱ πετοσφαιρικαὶ ὁμάδες τῆς 100ης καὶ 101ης φάλαγγος τῆς Ε.Ο.Ν. μὲ ἀποτέλεσμα 15—11 καὶ 15—9.

Ἐπίσης συνηντήθησαν αἱ ὁμάδες πετοσφαίρας τῆς 103ης καὶ 104ης φάλαγγος Ε. Ο. Ν. Περιφ. Διοικήσεως Ἠλείας εἰς τὸ γήπεδον τοῦ Γυμνασίου Ἀμαλιάδος μὲ ἀποτέλεσμα 15—10 καὶ 15—12.

Γύθειον. — Ὁμοίως τὴν Κυριακὴν 5ην Μαρτίου συνηντήθησαν ἐν Γυθείῳ αἱ πετοσφαιρικαὶ ὁμάδες θηλέων Ε. Ο. Ν. Περιφ. Διοικήσεως Θηλέων Γυθείου καὶ Ἀρεοπόλεως μὲ ἀποτέλεσμα 15—2 καὶ 15—4.

Ἀγρίνιον. — Ἡ συνάντησις τῶν ποδοσφαιρικῶν ὁμάδων Περιφερειακῶν Διοικήσεων Ἰωαννίνων καὶ Αἰτωλοακαρνανίας ἐν Ἀγρινίῳ ἐπραγματοποιήθη τὴν Κυριακὴν παρὰ τὸ ἄθλιον τοῦ καιροῦ μὲ ἀποτέλεσμα κατὰ τὸ πρῶτον ἡμιχρόνιον 1—1. Κατόπιν ὁ ἀγὼν διεκόπη ἄνευ ἀποτελέσματος.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Οἱ Σχηματισμοὶ Πρωτευούσης

ΑΙ ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗΝ ΕΟΡΤΗΝ

Ἐξαιρετικῶς μεγαλοπρεπὴς προμηνύεται ἐφέτος ὁ ἑορτασμὸς τῆς ἐπετείου τῆς Ἐθνικῆς Ἀνεξαρτησίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ Ε. Ο. Ν. λαμβάνει μέρος διὰ τῆς συμμετοχῆς της εἰς πρωτοφανῆ εἰς ὄγκον καὶ παράστασιν παρελάσεως, ὀργανώσεως θεατρικῶν παραστάσεων καὶ διαλέξεων.

Οὕτω, συμφώνως πρὸς τὸ καταρτισθὲν παρα τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως τῆς Ε. Ο. Ν. προγραμμα, τὴν 22αν τρέχοντος θὰ δοθῇ ὑπὸ τὴν προστασίαν της κ. Λέλας Μεταξᾶ τοῦ Ἀρχηγου συμφωνικὴ συναυλία τῆς Ὀρχήστρας τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ Ἀθηνῶν ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Εὐαγγελάτου ὑπὲρ τῆς στολῆς τοῦ Φαλαγγίτου. Εἰς τὴν συναυλίαν, ἥτις θὰ δοθῇ εἰς τὸ θέατρον Κοτοπούλη τὴν 6.30΄ μ. μ., θὰ παραστῇ καὶ ὁ Ἀρχηγός. Ὁλόκληρον τὸ α΄ μέρος τῆς συναυλίας κατηρτίσθη ἐξ ὁλοκλήρου ἀπὸ ἔργα τῶν Ἑλλήνων συνθετῶν κ. κ. Μ. Βάρβογλη, Δ. Λαυράγκα, Α. Εὐαγγελάτου, Δ. Λεβίδη καὶ Μαν. Καλομοίρη. Τὸ δὲ β΄ μέρος περιλαμβάνει ἔργα τῶν Βέμπερ, Σοῦμπερτ καὶ Βάγνερ.

ΘΕΑΤΡΙΚΑΙ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ

Ἡ Διοίκησις Ἀνωτάτων Σχολῶν ὀργανώνει ἐν συνεχείᾳ πανηγυρικὴν παράστασιν εἰς τὸ θέατρον «Ὀλύμπια» καὶ ὥραν 10 μ. μ. μὲ τὸ ἔργον τοῦ γνωστοῦ λογίου συγγραφέως κ. Βελισ. Φρέρη «Μπροστὰ στὸ θάνατο», ἡ δρᾶσις τοῦ ὁποίου στρέφεται γύρω ἀπὸ τὴν ἐποποιΐα τῆς ὁλοκαυτώσεως τῆς Μονῆς τοῦ Ἀρκαδίου, θὰ ἑρμηνευθῇ δὲ ἀποκλειστικῶς ἀπὸ Φαλαγγίτας καὶ Φαλαγγιτίσσας τῆς Δ. Α. Σ. Θὰ ἐπακολουθήσουν Κρητικὰ δίστιχα (Μαντινάδες) συνοδείᾳ δοκίμου Κρητικῆς λύρας καὶ ἐν συνεχείᾳ ὁ κ. Μποῦρλος εὐγενῶς προσφερθεὶς θὰ ἀπαγγείλῃ τὰ ποιήματα: «Ἀστραπόγιαννος» τοῦ Βαλαωρίτου καὶ τὸ «Μαρτύριον τοῦ ὁσίου Σεραφεὶμ εἰς τὸν Ἑλικῶνα» τοῦ κ. Ἀγγέλ. Σικελιανοῦ, μὲ μουσικὴν ὑπόκρουσιν ἅρπας. Εἰς τὴν ἑορτὴν θὰ παραστοῦν ὁ Ἀρχηγὸς καὶ τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον.

Ἐπίσης τὴν 26ην Μαρτίου καὶ ὥραν 11 π. μ. εἰς τὸ θέατρον Κοτοπούλη (Ρὲξ) θὰ παιχθῇ πρωτοβουλίᾳ τῆς Διοικήσεως Θηλέων Ἀθηνῶν τὸ πατριωτικὸν δρᾶμα τὰ «Σουλιωτόπουλα δὲν πέθαναν» τοῦ κ. Ν. Τσεκούρα μὲ μουσικὴν τοῦ κ. Τ. Γλυκοφρύδη. Τὴν παράστασιν θὰ τιμήσῃ διὰ τῆς παρουσίας του ὁ Ἀρχηγὸς καὶ τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον.

Τὴν 27ην Μαρτίου θὰ δοθῇ ἐπίσης εἰς τὸ θέατρον Κοτοπούλη καὶ ὥραν 6.30΄ μ. μ. τὸ πατριωτικὸν ἔργον τοῦ κ. Μ. Ἀνώσιου «Ἦλθε μιὰ μέρα», εἰδικῶς γραφὲν διὰ τὴν Ε. Ο. Ν.

. ΤΗΝ ΠΑΡΑΜΟΝΗΝ

Τὴν παραμονὴν τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς ἐπετείου τῆς Ἐθνικῆς Ἀνεξαρτησίας τμήματα τῆς Ε. Ο. Ν. της Περιφερειακῆς Διοικήσεως Πρωτευούσης θὰ στέψουν τοὺς ἀνδριάντας τῶν ἡρώων τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως.

Τὴν ἰδίαν ἡμέραν ἡ Ε. Ο. Ν. καὶ ὥραν 7.30΄ μ. μ. τελεῖ εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ «Παρνασσοῦ» φιλολογικὸν μνημόσυνον τῶν πεσόντων κατὰ τὴν Ἐπανάστασιν μὲ ὁμιλητὴν τὸν κ. Ἀπόστολον Δασκαλάκην καὶ μὲ θέμα· «Διδάγματα ἐκ τοῦ Ἀγῶνος τῆς Ἐλευθερίας δια τὰς Ἑλληνικὰς γενεάς», εἰς τὸ ὁποῖον θὰ παραστῇ ὁ Ἀρχηγὸς καὶ τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον. Μετὰ τὴν ὁμιλίαν τοῦ κ. Δασκαλάκη θὰ ἀνακοινωθοῦν καὶ τὰ ἀποτελέσματα τοῦ προκηρυχθέντος ποιητικοῦ διαγωνισμοῦ διὰ τὸ ἐμβατήριον τῆς Ε. Ο. Ν. καὶ θὰ ἀπονεμηθοῦν τὰ διπλώματα καὶ τὰ χρηματικὰ βραβεῖα εἰς τοὺς συγγραφεῖς τῶν τριῶν προκριθησομένων ἔργων.

ΤΗΝ 25ην ΜΑΡΤΙΟΥ

Κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ ἑορτασμοῦ, συμφώνως πρὸς τὸ καταρτιζόμενον πρόγραμμα, θὰ λάβῃ χώραν μεγαλειώδης καὶ πρωτοφανὴς εἰς ὄγκον καὶ μεγαλοπρέπειαν παρέλασις τῆς Ε. Ο. Ν., εἰς τὴν ὁποίαν θὰ λάβουν μέρος 35.000 Φαλαγγῖται καὶ Φαλαγγίτισσαι τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Πρωτευούσης καὶ τῆς Δ. Α. Σ.

Εἰς τὴν παρέλασιν θὰ συμμετάσχουν καὶ ἀντιπροσωπεῖαι τῶν Περιφερειακῶν Διοικήσεων Ἐπαρχιῶν μετὰ τῶν σημαιῶν των, οἱ Παλαιοὶ Πολεμισταί, τὰ τάγματα ἐθελοντῶν ἐργασίας καὶ αἱ ἐργατοϋπαλληλικαὶ ὀργανώσεις.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς παρελάσεως αἱ φάλαγγες τῆς Ε. Ο. Ν. θὰ κατευθυνθοῦν εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος, ὅπου θὰ ὁμιλήσουν ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος κ. Α. Κανελλόπουλος καὶ οἱ κ. κ. Περιφερειακοὶ Διοικηταί.

Τὸ γενικὸν πρόσταγμα τῆς παρελάσεως τῆς Ε. Ο. Ν. καὶ τῶν λοιπῶν συμμετεχόντων εἰς αὐτὴν θὰ ἔχῃ ὁ Διευθυντὴς τῆς Στρατιωτικῆς Ἐκπαιδεύσεως τῆς Νεολαίας λοχαγὸς κ. Λ. Θεοτικός.

ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΑΝΩΤΑΤΩΝ ΣΧΟΛΩΝ

Τὴν προπερασμένην Πέμπτην, 3ην τρέχ., ἐγένετο εἰς τὸ ἀμφιθέατρον τῆς Ἀνωτάτης Σχολῆς Οἰκονομικῶν καὶ Ἐμπορικῶν Ἐπιστημῶν, ἡ τρίτη ἐκ τῆς καθορισθείσης σειρᾶς διάλεξις, ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ τῆς Πολιτικῆς Οἰκονομίας κ. Τουρνάκη. Κατ' αὐτὴν παρευρέθησαν ὁ Ἀρχηγός, ὁ Ὑφυπουργὸς Τύπου καὶ Τουρισμοῦ, ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος Ἀλέξ. Κανελλόπουλος, καθηγηταὶ τοῦ Πολυτεχνείου, ὁ Πρύτανις τῆς Α.Σ.Ο. καὶ Ε.Ε. μετὰ τῶν καθηγητῶν τῆς Σχολῆς καὶ ἅπαντες οἱ σπουδασταὶ αὐτῆς, καθὼς καὶ Φαλαγγῖται τῆς Ὑποδιοικήσεως τῆς Δ.Α.Σ.

—Πρὸ τῆς ὁμιλίας τοῦ κ. καθηγητοῦ, ἀνελθὼν ἐπὶ τοῦ βήματος ὑπὸ τὰς ἐνθουσιώδεις ἐκδηλώσεις τῶν παρισταμένων ὁ Κ.Ε.Ν. ἀνέπτυξε τὴν ὅλην δημιουργικὴν δρᾶσιν τοῦ Νέου Κράτους, καὶ ἀναφερόμενος εἰς τὴν εἰδικὴν φροντίδα τῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως διὰ τὴν ὀχύρωσιν τῆς χώρας, ἐτόνισεν ὅτι αὕτη δὲν ἀποτελεῖ ἐκδήλωσιν ἐδαφικῶν βλέψεων, ἀλλὰ σκοπεῖ ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον τὴν ἐξασφάλισιν τῆς εἰρήνης τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Ἥτις προσπάθεια καὶ φροντίς, βοηθούσης καὶ τῆς ἐγκατασταθείσης κοινωνικῆς δικαιοσύνης, μίαν καὶ μόνην ἔχει φιλοδοξίαν, πῶς θὰ καταστῇ τὸ ψωμὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ποὺ τὸ ποτίζει μὲ τὸν ἱδρῶτα του, γλυκύτερον.

Περὶ ὥραν 7 καὶ 15΄ κατέφθασεν ὁ Ἀρχηγὸς συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ὑφυπουργοῦ Τύπου καὶ Τουρισμοῦ, γενόμενος δεκτὸς ὑπὸ τῶν ἐνθουσιώντων Σπουδαστῶν διὰ παρατεταμένων χειροκροτημάτων.

—Ἀφοῦ ὁ Πρύτανις τῆς Σχολῆς καθώρισε συνοπτικώτατα τὸν σκοπὸν καὶ τὸ πρόγραμμα τῶν διαλέξεων, τὰς ὁποίας ἀνέλαβον οἱ καθηγηταὶ τῆς Σχολῆς καὶ ὁ Διοικητὴς τῆς Φάλαγγος Α.Σ.Ο.Ε.Ε. διεβεβαίωσε τὸν Ἀρχηγὸν δι' ὀλίγων ,ἀλλὰ μεστῶν λόγων, διὰ τὴν πίστιν τῶν σπουδαστῶν πρὸς τὸ πρόσωπόν του, τὸν λόγον ἔλαβεν ὁ καθηγητὴς κ. Τουρνάκης.

—Ὁ κ. Καθηγητὴς ἀπέκρουσε διαφόρους κακοπίστους θεωρίας στρεφομένας κατὰ τῆς ζωτικότητος καὶ βιωσιμότητος τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς, καὶ ἰδίως τὴν θεωρίαν τοῦ Demoulen (ὅστις ἰσχυρίζετο ὅτι ἡ Ἑλλὰς μόνον μικρὴ Δημοκρατία ἐμπορική, ὅπως ἡ Βενετία, θὰ γίνῃ ὁποιανδήποτε καὶ ἂν καταβάλῃ προσπάθειαν).

Καταλήγων ὁ κ. Τουρνάκης, εἶπε: «Πρωταρχικὸς ὅρος διὰ τοὺς νέους εἶναι ἡ πίστις ἡ πηγαία πρὸς ἕνα ἰδανικόν, ἡ πίστις πρὸς τὸ ἀκατάλυτον μεγαλεῖον τῆς Ἑλλάδος. Τὸ Νέον Κράτος ἐκαθάρισε τὸ ἔδαφος ἀπὸ τὰ ζιζάνια καὶ τὰ ἀγκάθια τοῦ κομμουνισμοῦ καὶ τοῦ κομματισμοῦ, ἡ δὲ ἀκάματος σκαπάνη τοῦ προοδευτικοῦ Κυβερνήτου μᾶς ἀνοίγει πάντοτε λεωφόρους ἀπὸ ὅπου θὰ περάσουν οἱ λεγεῶνες τῶν ἐπερχομένων γενεῶν».

—Ἀκολούθως ὑπὸ τὰς ἐνθουσιώδεις ζητωκραυγὰς τῶν

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Οἱ Σχηματισμοὶ Πρωτευούσης

παρισταμένων ὁ Ἀρχηγὸς ἀνελθὼν ἐπὶ τοῦ βήματος ὡμίλησε δι' ὀλίγων πρὸς τοὺς σπουδαστάς, ὡς ἑξῆς:

«Ἦρθα εἰς τὴν συγκέντρωσιν τῆς Σχολῆς σας διὰ νὰ ἐκφράσω εἰς τοὺς καθηγητὰς τὴν ἱκανοποίησίν μου διὰ τὰς διαλέξεις αὐτῶν καὶ διὰ νὰ ἀκούσω τὸν κ. Τουρνάκην. Χαίρω διὰ τὴν ὁμιλίαν του καὶ λυποῦμαι ἂν δὲν μπορέσω νὰ ἀκούσω καὶ τοὺς ἄλλους».

Διεπιστώθη ἀπολύτως ὅτι οἱ Φαλαγγῖται τῆς Ἀνωτάτης Ἐμπορικῆς Σχολῆς εὑρίσκονται ἀκατάβλητοι στὴν πρώτη γραμμὴ τοῦ ἀγῶνος ποὺ διεξάγει τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος γιὰ τὴν ἀναγέννησίν του, σύμφωνα μὲ τὶς κατευθύνσεις τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ ὅτι τίποτε δὲν δύναται οὔτε θὰ δυνηθῇ νὰ τοὺς ἐκτρέψῃ ἀπὸ τὸν δρόμον αὐτόν.

—Τὴν 9ην τρέχοντος μηνὸς ἐγένετο ἡ ἑβδομαδιαία συγκέντρωσις τῆς Νομικῆς Σχολῆς τῆς Ὑποδιοικήσεως Πανεπιστημίου τῆς Δ.Α.Σ. Κατ' αὐτήν, παρέστη ὁ Κ.Ε.Ν. κ. Ἀλέξ. Κανελλόπουλος, γενόμενος δεκτὸς μὲ ἐνθουσιασμὸν ὑπὸ τῶν παρευρισκομένων Φαλαγγιτῶν, οἵτινες κατέκλυζον τὰς αἰθούσας τῆς Δ.Α.Σ. Πρὸς τοὺς συγκεντρωθέντας Φαλαγγίτας, μετὰ τὴν ἀναφορὰν τοῦ ὑπευθύνου, ὡμίλησεν ὁ Κ.Ε.Ν. ἐκφράσας τὴν εὐαρέσκειάν του διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς συγκεντρώσεως. Ἀνεφέρθη μεταξὺ ἄλλων εἰς τὰς κακοβούλους φήμας διαφόρων ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι στρέφονται ἐναντίον τῆς Νομικῆς Σχολῆς.

«Μοῦ προξενεῖ πικρίαν καὶ συντριβήν, εἶπεν, ἡ κατηγορία [illegible] τῶν παραδόσεων τῆς Σχολῆς μας, ἥτις ἀνέκαθεν ὑπῆρξε πρωτοπόρος εἰς τοὺς Ἐθνικοὺς ἀγῶνας. Εἶναι ἀνάγκη, ἐτόνισε, νὰ ἀντιληφθοῦν οἱ κύριοι αὐτοὶ τὴν πραγματικότητα καὶ νὰ ἀποδείξητε ὅτι δὲν ξεχνᾶτε τὰς παραδόσεις, αἱ ὁποῖαι εἰς τὸ πρόσωπόν σας θὰ ἐπαναζήσουν καὶ θὰ διατηρηθῶσιν ἀπαρασάλευτοι». Καθορίζων δὲ τὸν σκοπὸν τοῦ ἐπιστήμονος εἰς τὸ πλαίσιον τῶν ἀγώνων μας, ὑπεγράμμισεν ὅτι αὐτὸς εἶναι διάφορος τοῦ δικολαβισμοῦ, καὶ τῆς προσπαθείας ὑπερασπίσεως ἢ κατηγορίας, ἥτις ἐπαγγελματοποιεῖ τὴν ἐπιστήμην, ἀλλὰ εἶναι κοινωνικὴ λειτουργία καὶ πνευματικὴ ἀποστολή.

«Εἶσθε, εἶπεν, οἱ κατ' ἐξοχὴν λειτουργοὶ τοῦ δικαίου, τοῦ Ἑλληνικοῦ, τοῦ Ἐθνικοῦ, τοῦ κοινωνικοῦ δικαίου, τὸ ὁποῖον παρηγκωνίσθη ὑπὸ τῆς καταλυθείσης κεφαλαιοκρατίας καὶ τοῦ Μαρξισμοῦ. Ἡ ἄσκησις τοῦ λειτουργήματος αὐτοῦ δὲν περιορίζεται ἐξ ὁλοκλήρου διὰ τῆς [illegible], οὐδὲ κἂν τῆς ἐξακριβώσεως τοῦ δικαίου. Ἀνάγεται εἰς τι βαθύτερον καὶ οὐσιαστικώτερον. Εἶσθε φυσικῶς τεταγμένοι διὰ τὴν ἐξεύρεσιν καὶ θεμελίωσιν κανόνων εὐρυτέρων, οἵτινες ὑπαγορεύονται ἀπὸ τὴν κοινωνικὴν ζωήν, τὰς ἀνάγκας της καὶ τὴν συνείδησιν τοῦ Ἔθνους».

Περαιτέρω ἀποδείξας τὸ ἐπιζήμιον τοῦ Nec Facere τοῦ Κοινοβουλευτικοῦ Κράτους ὑπέδειξε τὴν κοινωνικήν, ἐθνικὴν καὶ ἠθικὴν ἀνάγκην καὶ σκοπιμότητα τῆς παρεμβατικῆς δράσεως τοῦ Νέου Κράτους, χαρακτηρίσας τὴν ὑπὲρ τοῦ ὅλου πολιτικήν του ὡς οὐσιαστικὴν ἐλευθερίαν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἀνελευθερίαν τοῦ παρελθόντος.

—Τὴν 10ην τρέχοντος ἐγένετο ἡ ἑβδομαδιαία συγκέντρωσις τῆς Ἰατρικῆς Σχολῆς τῆς Ὑποδιοικήσεως Πανεπιστημίου. Εἰς τὴν συγκέντρωσιν παρασταθεὶς ὁ Κ.Ε. ὡμίλησε πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας φοιτητάς.

Ἐτόνισε κατ' ἀρχὴν τὸ ἑνιαῖον τῆς ἐπιστήμης κατ' ἀντιστοιχίαν πρὸς τὴν καθολικότητα τοῦ πνεύματος, ἀποδείξας τὸ ἀβάσιμον τοῦ ἰσχυρισμοῦ ἐκείνων, οἵτινες ὑποστηρίζουν ὅτι ἡ κοινωνικὴ καὶ ἠθικὴ ζωὴ εἶναι δι' ἐκείνους, οἵτινες ἔλαβον ὡρισμένην ἐπιστημονικὴν κατεύθυνσιν.

«Δὲν μπορεῖτε νὰ παραμένετε μακρὰν τῆς κρατικῆς καὶ κοινωνικῆς ζωῆς τοῦ Ἔθνους μας. Ἡ 4η Αὐγούστου ἔγινε διὰ νὰ μὴν ὑπάρχῃ ἐκμετάλλευσις ἀπὸ τάξεις ἢ φατρίας τῆς κρατικῆς καὶ κοινωνικῆς ζωῆς. Θὰ ὑπάρχῃ πνευματικὴ ἡγεσία ἀξιολογημένη, αὐτὴν πρέπει νὰ κατακτήσετε».

Ἀναφερόμενος ἐν συνεχείᾳ εἰς τὸ περιεχόμενον τῆς Ἰατρικῆς Ἐπιστήμης καὶ τὸν στενὸν σύνδεσμον τοῦ ἰατροῦ πρὸς τὴν κοινωνικὴν ζωήν, ἐχαρακτήρισεν αὐτὴν ὡς δημιουργίαν, διότι δὲν περιορίζεται εἰς τὴν καταστολὴν τοῦ πόνου, ἀλλὰ ἐπιδιώκει καὶ τὴν πρόληψιν τῶν δεινῶν. Πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ ἰδιαιτέραν φροντίδα τοῦ Κράτους τῆς 4ης Αὐγούστου, τὸ ὁποῖον μεριμνᾷ διὰ τὴν ὑλικὴν εὐημερίαν τοῦ λαοῦ καὶ τὴν ἠθικὴν ἀνύψωσίν του καὶ δημιουργεῖ ἀληθινὰς προϋποθέσεις.

—Κατόπιν [illegible] εἰς τὴν Σχολὴν τῆς Ε.Σ.Σ.Ε. φοιτήσεως καὶ εὐδοκίμου ὑπηρεσίας εἰς τὴν Φάλαγγα τῆς Σχολῆς, ἀνεχώρησαν διὰ τὰς ἕδρας των 150 δόκιμοι ἀξιωματικοὶ τῆς Ε.Ο.Ν.

Πρὸς τοὺς ἀναχωρήσαντας συναγωνιστάς, εἰς τὴν συγκέντρωσιν [illegible] τῆς 9ης καὶ τῆς 10ης τοῦ μηνός, ὡμίλησεν ὁ Κ.Ε. τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Ἀλέξ. Κανελλόπουλος.

Κατὰ τὴν συγκέντρωσιν παρέστησαν ὁ Πρύτανις τῆς Α.Σ.Ο.Ε.Ε., οἱ καθηγηταὶ τῆς Ε.Σ.Σ.Ε. καὶ Τ.Τ.Τ. καὶ τὸ ἐπιτελεῖον τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως καὶ Δ.Α.Σ. καὶ μεγάλος ἀριθμὸς Φαλαγγιτῶν τῶν Ὑποδιοικήσεων Ἀνωτάτων Σχολῶν.

Φαλαγγῖται τῆς Ε.Σ.Σ.Ε. καὶ Τ.Τ.Τ., παρατεταγμένοι ἀπὸ τῆς ὁδοῦ μέχρι τῆς αἰθούσης, ἀπέδωσαν τιμὰς εἰς τοὺς ἐπισήμους.

Ὁ Κ.Ε., ἐπιθεωρήσας τὸ παρατεταγμένον τμῆμα, εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς συγκεντρώσεως. Ἐνταῦθα οἱ κατακλύζοντες τὴν αἴθουσαν Φαλαγγῖται ἐπεφύλασσον εἰς τὸν κ. Ἐπίτροπον ἐξαιρετικὴν ὑποδοχήν. Μετὰ τὴν ἀναφορὰν τοῦ Διοικητοῦ τῆς Ε.Σ.Σ.Ε. παρέμειναν ὄρθιοι χειροκροτοῦντες τὸν Κ.Ε. ἐπὶ δεκάλεπτον.

Τὸν Κ.Ε. προσεφώνησεν ἐκ μέρους τῶν Φαλαγγιτῶν ὁ Διοικητὴς τῆς Φάλαγγος, ἐκφράσας τὴν χαρὰν καὶ τὴν συγκίνησιν τῶν συναγωνιστῶν του διὰ τὴν τιμὴν τῆς ἐκεῖ ἐπισκέψεώς του.

Ἐν συνεχείᾳ ἐτόνισε τὴν πίστιν εἰς τὸ ἔργον τῶν Συνεταιριστῶν, καταλήξας:

«Ὅ,τι ἀπὸ μᾶς ἐξαρτᾶται θὰ τὸ πράξωμεν γιὰ νὰ Σὲ βοηθήσωμεν εἰς τὸ βαρὺ καὶ ἐπίπονον ἔργον, τὸ ὁποῖον ἀνέλαβες ἔναντι τοῦ Ἔθνους, ἔναντι τοῦ Βασιλέως καὶ ἔναντι τοῦ Ἀρχηγοῦ».

Ἀκολούθως ἔλαβε τὸν λόγον ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος, εἰπών:

«Ἔχω, συναγωνισταί, ἕνα περίεργον συναίσθημα ἀπευθυνόμενος πρὸς σᾶς. Συναίσθημα εὐγνωμοσύνης γιὰ τὰ λόγια, τὰ ὁποῖα ἐξεφράσατε διὰ τοῦ Διοικητοῦ σας, ποὺ εἶναι ἐκ τῶν παλαιοτέρων συναγωνιστῶν μου καὶ λύπης, διότι πρόκειται αὔριο νὰ σᾶς ἀποχωρισθῶ καὶ χαρᾶς, διότι δι' ὑμῶν ἐξερχομένων ὡς βαθμοφόρων ἡ Ε. Ο. Ν. θὰ ὠφεληθῇ τὰ μέγιστα». Ἐτόνισε τέλος τὴν σημασίαν τῆς ἐνισχύσεως τῶν τάξεών μας διὰ τῶν ἀναχωρούντων στελεχῶν, εἰπών: «Ἕνας καινούργιος ἄνεμος ἀναδημιουργίας θὰ ριπίσῃ τὰς σημαίας τῆς Ε.Ο.Ν.».

Ὑπεγράμμισε τὴν ἀποστολὴν τοῦ Συνεταιριστοῦ καὶ τὰς ἐλπίδας [illegible] τὸ Ἔθνος [illegible] Ἐτόνισεν ὅτι [illegible] ἡ Ε.Ο.Ν. εἶναι τὸ μέλλον τῆς Ἑλλάδος. Ὑπεγράμμισεν ὅτι ἕνας εἶναι ὁ Ἀρχηγός, ὁ Ι. Μεταξᾶς, καὶ ἕνας ὁ ἀγών, οὗτινος εἴμεθα ὅλοι μαχηταί, ὁ Ἀγὼν τῆς 4ης Αὐγούστου, ὅτι μία εἶναι ἡ ἰδεολογία μας, ὁ Ἑλληνισμός. Καὶ [illegible]

—Τὴν 10ην τρέχοντος μηνὸς ἐγένετο ἡ ἑβδομαδιαία συγκέντρωσις τῆς δυνάμεως τῆς Ὑποδιοικήσεως Παντείου Σχολῆς, εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν αὐτῆς. Κατὰ τὴν συγκέντρωσιν ταύτην ἐγένετο ἡ 4η διάλεξις μὲ θέμα: «Τὰ αἴτια ἅτινα ἐδημιούργησαν τὴν κατάστασιν τῆς Νεολαίας μας πρὸ τῆς 4ης Αὐγούστου» ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ ΙΙΙ Γραφείου τῆς Ὑποδιοικήσεως. Παρέστησαν ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος κ. Ἀλέξ. Κανελλόπουλος καὶ οἱ καθηγηταὶ τῆς Σχολῆς. Μετὰ τὸ πέρας τῆς διαλέξεως ὁ Κ.Ε.Ν. ἀνέπτυξεν ἐν γενικαῖς γραμμαῖς τὴν σημασίαν τῶν τοιούτων συγκεντρώσεων καὶ συνεπλήρωσεν εἰς ὡρισμένα σημεῖα τὰ ὑπὸ τοῦ ὁμιλητοῦ ἀναπτυχθέντα.

—Εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Ε.Μ.Π. ἐγένετο τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα μάθημα ἀσυρμάτου τηλεπικοινωνίας. Ἐπίσης ἡ 4η διάλεξις τῆς σειρᾶς καὶ προπαίδευσις ἁπάσης τῆς δυνάμεως, καθὼς καὶ τοῦ οὐλαμοῦ.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Οἱ Σχηματισμοὶ Πρωτευούσης

— Ἐπίσης εἰς τὴν Μαράσλειον Παιδαγωγικὴν Ἀκαδημίαν ἐγένετο προκαταρκτικὴ παρέλασις διὰ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ Τμήματος κατὰ τὴν 25ην Μαρτίου.

—Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἡ Ὑποδιοίκησις Πανεπιστημίου τῆς Δ.Α.Σ. καὶ ἡ Ὑποδιοίκησις τῶν Ἀνωτάτων Σχολῶν Θηλέων διωργάνωσαν ἀπὸ κοινοῦ ἐκδρομὴν εἰς Μαραθῶνα.

Φαλαγγῖται καὶ Φαλαγγίτισσαι μὲ τοὺς βαθμοφόρους των ἐπὶ κεφαλῆς, παρὰ τὸν ἐλεεινὸν καιρόν, μετέβησαν εἰς Μαραθῶνα, ὅπου ἐπεσκέφθησαν τὰ ἐκεῖ ἔργα ὑδρεύσεως. Μετὰ μικρὰν ἀνάπαυσιν συνέχισαν τὴν ἐκδρομήν των εἰς Μπογιάτι. Τὴν ἡμέραν των διῆλθον οἱ ἐκδρομεῖς ἐν πνεύματι συναδελφώσεως, χορεύοντες ἑλληνικοὺς χορούς καὶ τραγουδῶντες πατριωτικὰ ᾄσματα.

Οἱ ἐπὶ κεφαλῆς βαθμοφόροι ὡμίλησαν πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας καὶ Φαλαγγιτίσσας ἀναπτύξαντες τὴν ἀποστολὴν τῆς Ε.Ο.Ν. διὰ τοὺς σπουδαστάς, ὡς φυτωρίου μελλούσης πνευματικῆς ἡγεσίας καὶ τὰ καθήκοντα τῶν μελῶν της ἔναντι τοῦ Κράτους τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ τοῦ Ἀρχηγοῦ, ὅστις μετὰ τόσης πατρικῆς στοργῆς περιβάλλει τὴν Νεολαίαν, ἥτις εἶναι προσωπικόν του δημιούργημα.

Μὲ ἀκράτητον ἐνθουσιασμὸν καὶ ζωηροτάτας ἐκδηλώσεις ἐψάλη ὑπὸ τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν ὁ Ὕμνος τῆς Νεολαίας.

Οἱ ἐκδρομεῖς τὴν ἑσπέραν ἐπέστρεψαν εἰς τὰς Ἀθήνας ἀφοῦ διῆλθον μίαν ἡμέραν πλήρη ἐθνικοῦ ἐνθουσιασμοῦ.

ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Διὰ διαταγῆς τοῦ Ἀρχηγοῦ ὠνομάσθη Συνεργάτης τῆς Ε.Ο.Ν. Α΄ τάξεως (Χρυσοῦν Σῆμα) ὁ κ. Πέτρος Κανελλόπουλος.

ΠΕΡΙΦ. ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΘΗΛΕΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Γενικὴ συγκέντρωσις καὶ προετοιμασία εἰς ὅλας τὰς Ὑποδιοικήσεις καὶ τοὺς Ὑποτομεῖς διὰ τὴν παρέλασιν τῆς 25ης Μαρτίου. Ἐπίσης πυρετωδῶς προετοιμάζονται διὰ τὴν παράστασιν τοῦ ἔργου «Τὰ Σουλιωτόπουλα δὲν πέθαναν» τὸ ὁποῖον θὰ δοθῇ τὴν 26ην Μαρτίου εἰς τὸ εὐγενῶς παραχωρηθὲν θέατρον «Ρὲξ» (Κοτοπούλη).

Τὸ ἀπόγευμα τῆς 25ης Μαρτίου ἡ χορωδία τῆς Διοικήσεως θὰ τραγουδήσῃ ἀπὸ τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ Ἀθηνῶν ἐθνικὰ τραγούδια ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Διευθυντοῦ της κ. Τ. Γλυκοφρύδη.

—Εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Θηλέων Ἀνωτάτων Σχολῶν τακτικώτατα γίνονται αἱ συγκεντρώσεις τῶν Φαλαγγιτισσῶν ὡς καὶ τὰ μαθήματα. Τὴν Κυριακὴν 12ην τοῦ μηνὸς ἐγένετο ἐκδρομὴ Φαλαγγιτισσῶν εἰς Μαραθῶνα μὲ πλούσιον πρόγραμμα. Προκειμένου τὴν 1ην Ἀπριλίου νὰ λειτουργήσῃ ὁ Οἶκος Φοιτητριῶν, ἤρχισε ἤδη νὰ ἑτοιμάζεται ὁ κατάλογος τῶν Φοιτητριῶν αἵτινες θὰ στεγασθοῦν εἰς τὸν «Οἶκον».

Εἰς τὸν προκηρυχθέντα διαγωνισμὸν τοῦ Γραφείου Τύπου τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Θηλέων Πρωτευούσης, μὲ θέμα «Ἡ [illegible] τῆς [illegible] εἰς τὴν Ε.Ο.Ν.», τὸ πρῶτον ἔλαβεν ἡ Φαλαγγίτισσα τῆς Ὑποδιοικήσεως Θηλέων Ἀνωτάτων Σχολῶν Ἀντιγόνη Βρυώνη [illegible] ἡ βραβευθεῖσα ἔκθεσις θὰ δημοσιευθῇ προσεχῶς εἰς τὴν «Νεολαίαν».

Εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Θηλέων Ἀθηνῶν ζωηροτάτη ἡ κίνησις εἰς τοὺς Ὑποτομεῖς της. Τὰ μαθήματα καὶ αἱ συγκεντρώσεις συνεχίζονται, συμφώνως πρὸς τὸ πρόγραμμα. Τακτικαὶ ἐπίσης [illegible] τῶν Φαλαγγιτισσῶν εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Θηλέων Βορρᾶ, ὅπως καὶ αἱ ἐκπαιδευτικαὶ καὶ ψυχαγωγικαὶ συγκεντρώσεις.

—Ὁ Δῆμος Ἀθηναίων παρεχώρησεν εἰδικὰ ψαλίδια κλαδεύματος, μὲ τὰ ὁποῖα [illegible] εἰς τὴν περιποίησιν μικρῶν δασυλλίων οἱ Ὑποτομεῖς τῆς Ὑποδιοικήσεως Θηλέων Βορρᾶ καὶ τῆς Ὑποδιοικήσεως Θηλέων Νότου.

Μὲ προθυμίαν μεγάλην ἐνεγράφησαν νέα μέλη εἰς τὸ Καλαμάκι. Οὕτω ἀπετελέσθη ὁμάς, ἥτις ὑπάγεται εἰς τὸν Ὑποτομέα Παλαιοῦ Φαλήρου.

—Τακτικώταται ἔγιναν καθ' ὅλην τὴν ἑβδομάδα αἱ συγκεντρώσεις τῶν Ὑποτομέων.

—Εἰς τὸν Πειραιᾶ ἐξακολουθοῦν αἱ συγκεντρώσεις. Ἡ Διοικήτρια τῆς Ὑποδιοικήσεως, ἐπισκεφθεῖσα τοὺς Ὑποτομεῖς, ἔμεινεν ἀπολύτως ἱκανοποιημένη διὰ τὸν ἀκράτητον ἐνθουσιασμὸν καὶ τὴν προθυμίαν, τὴν ὁποίαν ἐπιδεικνύουν αἱ Φαλαγγίτισσαι καὶ Σκαπάνισσαι.

ΠΕΡΙΦ. ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Κατόπιν τῆς σχετικῆς διαταγῆς καὶ μετὰ τὴν σύσκεψιν τῶν ὑπευθύνων Προνοίας ὀργανοῦνται τὰ κατὰ Ὑποδιοίκησιν Τμήματα, διὰ τὴν πλήρη ἐφαρμογὴν τοῦ προγράμματος Προνοίας καὶ εἰς τὴν περιφέρειαν Πρωτευούσης.

Ἡ ὑπὸ τὸν κ. Γλυκοφρύδην μεγάλη ὀρχήστρα τῆς περιφερείας καταρτίζεται λίαν συντόνως, οὕτως ὥστε τμῆμα αὐτῆς νὰ συμμετάσχῃ εἰς τὴν θεατρικὴν παράστασιν τῆς 27ης Μαρτίου.

—Ἐξ ἄλλου ἐγένετο προμήθεια 250 ἐπιτραπεζίων παιχνιδίων, ἅτινα καὶ θὰ διανεμηθῶσιν εἰς τοὺς διαφόρους Ὑποτομεῖς τῆς περιφερείας, πρὸς ψυχαγωγίαν τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανέων. Ἐπίσης ἐκτὸς τῶν ὡς ἄνω παιχνιδιῶν παρηγγέλθησαν καὶ 100 σκάκια πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπόν, τὴν ἐκμάθησιν τοῦ ὁποίου ἀνέλαβον νὰ διδάξωσι μέλη τῆς Ἑνώσεως Ἑλλήνων σκακιστῶν, εὐγενῶς προσφερθέντα. Σχετικῶς τὸ ἁρμόδιον τμῆμα τῆς Δ)σεως Ψυχαγωγίας μετὰ παρέλευσιν ἀρκετοῦ χρόνου θὰ προκηρύξῃ καὶ σχετικὸν διαγωνισμόν.

—Ἐπὶ τῇ προσεγγίσει τῆς 25ης Μαρτίου, παρατηρεῖται ἀληθὴς ὀργασμὸς εἰς ἅπαντα τὰ τμήματα τῆς περιφερείας. Αἱ στρατιωτικαὶ ἀσκήσεις ἐξακολουθοῦν τακτικώταται, τῇ ἐπιβλέψει ἀξιωματικῶν τοῦ Στρατεύματος, διὰ τὴν μεγάλην παρέλασιν τῆς 25ης Μαρτίου.

Κατόπιν διαταγῆς τοῦ κ. Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου, τὴν Διοίκησιν Ὑποδιοικήσεως Νότου ἀνέλαβεν ὁ κ. Μπάτας, ὅστις καὶ παρευρέθη εἰς τὴν σεμνὴν τελετὴν τῆς ἰσοπεδώσεως τοῦ χώρου τοῦ Γυμνασίου Καλλιθέας. Ὁ χῶρος οὗτος θὰ χρησιμεύσῃ διὰ τὴν στρατιωτικὴν καὶ ἀθλητικὴν ἐκπαίδευσιν τῶν Φαλαγγιτῶν τῆς Ὑποδιοικήσεως. Εἰς τὴν τελετὴν παρευρέθησαν ὁ Δήμαρχος Καλλιθέας, ὁ κ. Γυμνασιάρχης καὶ καθηγηταὶ τοῦ Γυμνασίου, ὡς καὶ τὸ Συμβούλιον τοῦ Συλλόγου Γονέων. Μετὰ τὸ πέρας τῆς τελετῆς ὡμίλησεν ὁ κ. Γυμνασιάρχης, ἐξάρας τὴν δημιουργικὴν προσπάθειαν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως τῆς 4ης Αὐγούστου πρὸς ἐξύψωσιν τῆς Νεολαίας. Ἀκολούθως ὡμίλησεν ὁ πρόεδρος τοῦ Συλλόγου Γονέων, ἐξάρας τὴν σημασίαν τῆς σωματικῆς ἀγωγῆς καὶ τὴν ἐπίδρασιν ταύτης εἰς τὴν διαμόρφωσιν τοῦ χαρακτῆρος τῶν νέων.

ΠΕΡΙΦ. ΔΙΟΙΚ. ΘΗΛΕΩΝ ΑΤΤΙΚΟΒΟΙΩΤΙΑΣ

Ἡ Διοικήτρια τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Θηλέων Ἀττικοβοιωτίας, συνοδευομένη ὑπὸ τῆς Ὑπασπιστρίας αὐτῆς, μετέβη πρὸς ἐπιθεώρησιν τῶν Σχηματισμῶν Μεσογείων. Ἐπ' εὐκαιρίᾳ ἡ Περιφερειακὴ Διοικήτρια ἔδωσε διαφόρους ὁδηγίας πρὸς τὰς βαθμοφόρους διὰ τὴν ἐν γένει λειτουργίαν καὶ ἐμφάνισιν τῶν Σχηματισμῶν.

—Αἱ Σκαπάνισσαι τοῦ Τμήματος Παιανίας παρηκολούθησαν διάλεξιν περὶ τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος τοῦ Χριστιανοῦ καὶ ἰδίᾳ τοῦ Ἕλληνος.

—Ὡσαύτως διάλεξις ἐδόθη εἰς τὸ Κορωπὶ περὶ «[illegible] καὶ περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ἀγωγῆς τοῦ Λυκούργου εἰς τὰς Σπαρτιάτιδας».

—Εἰς τὴν Κερατέαν ἐπίσης τακτικῶς γίνονται διαλέξεις θρησκευτικοῦ καὶ ἐθνικοῦ περιεχομένου, τὰς ὁποίας μετὰ προθυμίας καὶ ἐνθουσιασμοῦ παρακολουθοῦν αἱ Φαλαγγίτισσαι καὶ Σκαπάνισσαι.

—Μεγάλη προετοιμασία γίνεται εἰς τὸν Σχηματισμὸν

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

Καλυβίων διὰ τὸν μεγαλοπρεπέστερον ἑορτασμὸν τῆς Ἐθνικῆς μας Ἑορτῆς.

—Ἐν γένει ἡ κίνησις τῶν Σχηματισμῶν Μεσογείων εἶναι λίαν ἱκανοποιητική.

ΜΕΣΟΛΟΓΓΙ.— Αἱ συγκεντρώσεις ἐξακολουθοῦν μὲ τὸ αὐτὸ πάντοτε ἐνδιαφέρον εἰς ὅλας τὰς Ὑποδιοικήσεις καὶ Σχηματισμοὺς τοῦ Νομοῦ.

Κατ' αὐτὰς δίδονται διάφοροι ὁμιλίαι ὑπὸ ἀνωτέρων βαθμοφόρων καὶ ἐκπαιδευτικῶν ὑπαλλήλων.

Εἰς τὴν πόλιν μας κατηρτίσθη καλλιτεχνικὸν τμῆμα τὸ ὁποῖον θὰ λάβη τὴν ἐπίσημον ἐμφάνισίν του κατὰ τὸν ἑορτασμὸν τῆς Ἐθνικῆς μας Παλιγγενεσίας, διὰ τὸν ἐπιβλητικὸν καὶ πανηγυρικὸν ἑορτασμὸν τῆς ὁποίας καταβάλλονται ἰδιαίτεραι προσπάθειαι.

—Μετ' ὀλίγας ἡμέρας θὰ περατωθῇ ἡ ἐργασία τοῦ νεοδμήτου οἰκήματος, τὸ ὁποῖον θὰ χρησιμεύσῃ ὡς Κέντρον τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανέων καὶ τὸ ὁποῖον θὰ συγκεντρώνῃ πλεῖστα ψυχαγωγικὰ μέσα.

—Εἰς τὴν Ἄνω Χώραν ἐγένετο κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἐπιθεώρησις τῶν τμημάτων ὑπὸ τοῦ Διοικητοῦ τῆς ἐκεῖ Τετραρχίας.

—Ὡσαύτως εἰς τὴν ἰδίαν Κοινότητα, παρισταμένων τῶν Ἀρχῶν, ἐγένοντο καὶ τὰ ἐγκαίνια τοῦ Κέντρου τῶν Φαλαγγιτῶν.

—Ἀξία ἰδιαιτέρας ἐξάρσεως εἶναι ἡ συμβολὴ τῶν Φαλαγγιτῶν τῆς Ὑποδιοικήσεως Μεσολογγίου εἰς τὴν ἀπολύμανσιν τῶν οἰκιῶν Μεσολογγίου.

Οἱ Φαλαγγῖται ὑπὸ τὰς ὁδηγίας τοῦ Νομιάτρου τῆς πόλεως παρέχουν πολυτίμους ὑπηρεσίας εἰς τὰ ἀναλαβόντα τὴν ἀπολύμανσιν ὑγειονομικὰ συνεργεῖα.

ΛΑΡΙΣΑ.— Κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἐγένοντο δύο συγκεντρώσεις τῶν Φαλαγγιτῶν εἰς τὸ 6ον Δημοτικὸν Σχολεῖον. Εἰς τὰς συγκεντρώσεις αὐτὰς οἱ βαθμοφόροι τῆς Ὀργανώσεως ἀνέπτυξαν διάφορα ἠθικοπλαστικὰ θέματα.

—Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὅλοι οἱ νέοι τῆς πόλεως τείνουν νὰ ἐγγραφοῦν εἰς τὴν Ὀργάνωσιν.

—Ἅπαντες οἱ ὑπάλληλοι καὶ οἱ ἐργάται ἐνθουσιωδῶς προσέρχονται εἰς τὰς Φάλαγγας τῆς Ε.Ο.Ν.

Ὑπὲρ τὰς 200 ἐργάτριαι διαφόρων ἐργοστασίων ἐνεγράφησαν κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα.

—Ἡ Περιφερειακὴ Διοικήτρια, ἀφοῦ ἐπεσκέφθη τὰ ἐργοστάσια, συνεχάρη θερμότατα τὰς ἐργατρίας διὰ τὴν προθυμίαν των καὶ τὴν ἀγάπην των πρὸς τὴν Ὀργάνωσιν καὶ τοὺς ἐξήγησε τὸν ἀνώτερον σκοπὸν αὐτῆς.

Τὴν Κυριακὴν τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος ὁ Διοικητὴς τῆς Α΄ 192 Φάλαγγος μετέβη εἰς τὸ χωρίον Ἀρμένιον, ἔνθα εἶχον συγκεντρωθῆ ἅπαντες οἱ Φαλαγγῖται τῶν Σχηματισμῶν Κυψέλης, Μελίας, Μ. Μοναστηρίου καὶ Νίκης. Πρὸς αὐτοὺς ὡμίλησεν ἐνθουσιωδῶς ἀναπτύξας τὰς ἀρχὰς καὶ ἐπιδιώξεις τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας, συστήσας οὕτως πειθαρχίαν καὶ σεβασμὸν πρὸς τοὺς ἀνωτέρους, ἀγάπην δὲ καὶ ἀφοσίωσιν εἰς τὸ Ἐθνικὸν Καθεστώς.

—Ἅπαντες οἱ Ἀξιωματικοὶ τῆς Περιφ. Διοικήσεως ἐξέδραμον εἰς Μετέωρα. Ἡ ἐκδρομὴ αὕτη, ἐκτὸς τοῦ ψυχαγωγικοῦ χαρακτῆρος, εἶχε καὶ σκοπὸν μορφωτικόν, δεδομένου ὅτι οἱ ἐκδρομεῖς ἐπεσκέφθησαν ὅλας τὰς ἱστορικὰς Μονάς.

Κατὰ τὴν λήξασαν ἑβδομάδα ὁ Διευθυντὴς τῆς Νομαρχίας μετέβη μετὰ τοῦ Φαλαγγάρχου τῆς Α΄ 192 Φάλαγγος πρὸς ἐπιθεώρησιν τῶν Τμημάτων Ραψάνης, ἔνθα ἐγένετο ἐνθουσιωδῶς δεκτὸς ἀπὸ τοὺς Φαλαγγίτας καὶ τὰς Κοινοτικὰς Ἀρχάς.

Πρὸς τοὺς συγκεντρωθέντας Φαλαγγίτας καὶ κατοίκους ὡμίλησεν ὁ Διευθυντὴς τῆς Νομαρχίας περὶ τῶν μεγάλων σκοπῶν τῆς Ὀργανώσεως καὶ τῆς ἐπελθούσης μετὰ τὴν 4ην Αὐγούστου μεταβολῆς τοῦ Κράτους.

ΒΟΛΟΣ.— Αἱ ὁμιλίαι καὶ αἱ συγκεντρώσεις ἐξακολουθοῦν μετὰ τοῦ αὐτοῦ πάντοτε ἐνθουσιασμοῦ καὶ ζήλου.

—Κατὰ τὴν τελευταίαν συγκέντρωσιν ἀνεπτύχθη πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας τὸ θέμα «Περὶ πολιτικῆς καὶ κοινωνικῆς σημασίας τῆς Μεταβολῆς τῆς 4ης Αὐγούστου».

—Τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ θέματος τούτου παρηκολούθησαν ἐκτὸς τῶν μελῶν τῆς Ὑποδιοικήσεως αἱ ἀρχαὶ τῆς πόλεως καὶ πλῆθος κόσμου.

—Ὁ πρόεδρος τοῦ Ἐπαγγελματικοῦ καὶ Βιοτεχνικοῦ Ἐπιμελητηρίου τῆς πόλεώς μας συνέστησε δύο Λόχους Φαλαγγιτῶν ἐκ μαθητῶν τῶν Σχολῶν «Νυκτερινῆς Ἐπαγγελματικῆς» καὶ «Ἑσπερινῆς Ἐμποροϋπαλλήλων».

—Εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ Ἐργατικοῦ Κέντρου ἐγένετο κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα συγκέντρωσις τῶν Διοικητικῶν Συμβουλίων τῶν Ἐργατοϋπαλληλικῶν Ὀργανώσεων Βόλου, εἰς τὴν ὁποίαν παρευρέθησαν περὶ τὰ 200 ἄτομα.

—Εἰς τοὺς συγκεντρωθέντας ὁ Διοικητὴς τῆς Ὑποδιοικήσεως Βόλου ἀνέπτυξε διὰ μακρῶν τοὺς σκοποὺς τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας, ἐξιστορήσας συγχρόνως τὴν μέχρι τοῦδε λαμπρὰν καὶ ἐθνικὴν δρᾶσιν τῆς Ὀργανώσεως.

ΒΕΛΕΣΤΙΝΟΝ.— Ὁ Διοικητὴς τῆς Ὑποδιοικήσεως, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ὑπασπιστοῦ του, μετέβη πρὸς ἐπιθεώρησιν τῶν Φαλαγγιτῶν τοῦ Λόχου Περιβλέπτου. Πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας ὡμίλησεν ὁ Διοικητής, ἀκολούθως δὲ ἅπαντα τὰ Τμήματα παρήλασαν πρὸ τοῦ Διοικητοῦ καὶ τῶν ἄλλων ἀνωτέρων βαθμοφόρων. Ὡσαύτως εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Βελεστίνου λειτουργεῖ ἀπὸ καιροῦ Σχολὴ Βαθμοφόρων, εἰς τὴν ὁποίαν διδάσκουν πολλοὶ ἐπιστήμονες καὶ ἀνώτεροι Δημόσιοι ὑπάλληλοι. Τὰ μαθήματα τῆς Σχολῆς παρακολουθεῖ ἐκτὸς τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ πλῆθος κόσμου.

— Κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα Φαλαγγῖται τῆς Ὑποδιοικήσεως, συνεχίζοντες τὰ κοινωφελῆ ἔργα των, ἐφύτευσαν τρεῖς χιλιάδες δενδρύλλια ἔξωθεν τῆς πόλεως καὶ ἰδίᾳ εἰς τὴν περιοχὴν ἔνθα εἶναι ἡ προτομὴ τοῦ ἐθνικοῦ ἥρωος Ρήγα Βελεστινλῆ.

—Ὁ Διευθυντὴς τῆς Νομαρχίας, συνεχίζων τὴν ἐπιθεώρησίν του, ἐπεσκέφθη τὸν Σχηματισμὸν τοῦ χωρίου Πυργετοῦ.

ΑΤΑΛΑΝΤΗ.— Μὲ ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν ἐδόθη εἰς τὴν πόλιν μας ὁ πρῶτος ἐτήσιος χορός, αἱ εἰσπράξεις τοῦ ὁποίου διετέθησαν ἅπασαι ὑπὲρ τῆς Ε.Ο.Ν. Εἰς τοῦτον παρέστησαν πλὴν τῶν Φαλαγγιτῶν, αἱ ἀρχαὶ τῆς πόλεως καὶ πλῆθος ἐκλεκτοῦ κόσμου.

ΚΑΣΤΟΡΙΑ.— Αἱ συγκεντρώσεις καὶ αἱ διαλέξεις συνεχίζονται πάντοτε μετὰ τοῦ αὐτοῦ ἐνθουσιασμοῦ. Οὕτω κατὰ τὴν 21ην παρελθόντος μηνός, ἐπέτειον τῆς ἁλώσεως τοῦ Μπιζανίου, ὁ ἐπὶ τῆς Διαφωτίσεως ὡμίλησε πρὸς τοὺς συγκεντρωθέντας Φαλαγγίτας διὰ τὸ ἱστορικὸν τοῦτο γεγονός, ἐξάρας τὸ ἔργον τοῦ ἀειμνήστου Στρατηλάτου Βασιλέως Κωνσταντίνου.

—Ὡσαύτως τὰ μαθήματα τῆς Ἀεραμύνης ἐξακολουθοῦν εἰς τοὺς διαφόρους Σχηματισμοὺς καθ' ἑκάστην Κυριακήν.

—Κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ὁ Ὑποδιοικητὴς μετέβη εἰς τὸ χωρίον Κεφαλάρι, ὅπου ἐπεθεώρησε τὸν ἐκεῖ Λόχον, ὡμίλησε δὲ πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας καὶ τὸ συγκεντρωθὲν πλῆθος «Περὶ τῶν ἐπιδιώξεων τῆς Ε.Ο.Ν.».

ΗΓΟΥΜΕΝΙΤΣΑ.— Ἅπαντα τὰ τμήματα τῆς Διοικήσεως ἐκπαιδεύονται τακτικῶς.

—Προκειμένου συντόμως νὰ ἐφοδιασθοῦν διὰ μουσικῶν ὀργάνων, συγκροτοῦνται εἰδικὰ τμήματα εἰς τὴν Ἡγουμενίτσαν, Παραμυθιὰν καὶ Πάργαν.

—Προβλέπεται πανηγυρικὸς ὁ ἑορτασμὸς τῆς 25ης Μαρτίου ἀπὸ τὴν Διοίκησιν.

Τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς Θεσπρωτίας τῆς Ε.Ο.Ν. ἀνεχώρησεν εἰς περιοδείαν προκειμένου νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὰ τμήματα τῆς Φάλαγγος Πάργας.

—Ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς ἐπεθεώρησε τὰ τμήματα Μαζαρακιᾶς, Καρτερίου, Καταβόθρας καὶ Μαργαριτίου, μείνας ἀπολύτως ἱκανοποιημένος.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

—Οἱ Διοικηταὶ τῶν τμημάτων τούτων προσφωνήσαντες τὸν Περιφερειακὸν Διοικητήν, ἐξέφρασαν τὸν ἐνθουσιασμόν των, διότι ἀνήκουν εἰς μίαν κατ' ἐξοχὴν ἐθνικὴν ὀργάνωσιν, ἀφ' ἑτέρου δὲ καὶ τὴν ἀπεριόριστον ἐμπιστοσύνην πρὸς τὸν Ἀρχηγόν.

—Τὴν ἑπομένην ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς ἐπεθεώρησε τὴν φάλαγγα τῆς ἱστορικῆς Πάργας, ἐν μέσῳ ἐνθουσιωδῶν ἐκδηλώσεων.

ΧΑΛΚΙΔΙΚΗ.—Τὴν προπαρελθοῦσαν Κυριακὴν περιοδεύσας ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς τῆς Ε.Ο.Ν. ἐπεθεώρησε τὸ τμῆμα Ἁγίου Προκοπίου, ὅπου ὡμίλησε πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας, μὲ θέμα: «Σωματικὴ ὑγεία, πνευματικὴ μόρφωσις, ἠθικὸς χαρακτήρ».

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας ἐπεσκέφθη τὴν Γαλάτισταν, ὡμιλήσας εἰς μεγάλην συγκέντρωσιν Φαλαγγιτῶν καὶ κατοίκων, μὲ θέμα: «Κοινοβουλευτικὸν καὶ Ἐθνικὸν Κράτος»

Ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς συνεχίζων τὴν περιοδείαν του ἐπεσκέφθη τὴν Κυριακήν, 6 Μαρτίου, τὸ τμῆμα Ν. Ἀπολλωνίας, συνεργασθεὶς μετὰ τῶν βαθμοφόρων τοῦ τμήματος.

Ἐκεῖθεν ἀνεχώρησε διὰ Μελισσουργόν, ὅπου ὡμίλησε διὰ μακρῶν εἰς τὰ μέλη τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ πρὸς τοὺς συγκεντρωθέντας κατοίκους περὶ τῶν κατευθύνσεων τῆς Ε.Ο.Ν. Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας ἐπεθεώρησε τὰ τμήματα Ἀπολλωνίας, Κοκκαλοῦς καὶ Σταυροῦ, ἔνθα ἀνέπτυξε τὸ συμφιλιωτικὸν ἔργον τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ τὰ ἀγαθὰ τῆς Ἐθνικῆς ἑνότητος. Ἐπίσης ἐπεσκέφθη τὴν Ν. Μάδυτον ὅπου ὡμίλησε μὲ θέμα: «Οἱ Φαλαγγῖται φορεῖς πίστεως».

ΣΕΡΡΑΙ.—Αἱ ἐργασίαι τῶν σχολείων, οὐλαμοῦ βαθμοφόρων καὶ ἀνωτέρων στελεχῶν, προχωροῦν κανονικῶς. Ἐντὸς τῆς ἑβδομάδος πρόκειται νὰ λήξουν τὰ μαθήματα τοῦ οὐλαμοῦ καὶ νὰ ὀνομασθοῦν οἱ ἐνωμοτάρχαι καὶ ὁμαδάρχαι. Τὰ μαθήματα τοῦ σχολείου ἀνωτέρων στελεχῶν λήγουν τὴν 5ην Ἀπριλίου.

—Τὴν τελευταίαν Κυριακὴν ἐγένετο μεγαλειώδης συγκέντρωσις εἰς τὸ γυμναστήριον τοῦ Δήμου.

Τὰς ἀσκήσεις καὶ τὴν παρέλασιν ὑπὸ τοὺς ἤχους τῆς Στρατιωτικῆς Μουσικῆς, εὐγενῶς προσφερθείσης ὑπὸ τῆς Μεραρχίας, παρηκολούθησαν ὁ Νομάρχης καὶ ὁ Γενικὸς Ἐπόπτης, ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς καὶ πλῆθος συγκεντρωθέντος κόσμου.

—Ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς ἐπισκεφθεὶς τὸ Γάζωρον, ὡμίλησε διὰ μακρῶν πρὸς τοὺς συγκεντρωθέντας Φαλαγγίτας, Σκαπανεῖς καὶ Φαλαγγιτίσσας, μὲ θέμα: «Ὁ σκοπὸς τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ ἡ ὑποχρέωσις συμμετοχῆς εἰς ταύτην ὅλων τῶν νέων καὶ νεανίδων».

ΚΟΖΑΝΗ.—Κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα εἰς τὴν Περιφ. Διοίκησιν ἔλαβε χώραν ἡ Α΄ Διάσκεψις ἀνωτέρων βαθμοφόρων τῆς Περιφερ. Διοικήσεως Νομοῦ Κοζάνης, κατὰ τὴν ὁποίαν συνεζητήθησαν θέματα σχετικῶς μὲ τὴν Ἐθνικὴν Ὀργάνωσιν Νεολαίας. Πρὸς τοὺς συγκεντρωθέντας βαθμοφόρους ὡμίλησαν ὁ Νομάρχης, ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς καὶ ἡ Περιφερειακὴ Διοικήτρια.

—Κατὰ τὴν Κυριακὴν τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος ἐγένετο εἰς τὸ γήπεδον τοῦ Γυμναστηρίου τῆς πόλεως συγκέντρωσις Φαλαγγιτῶν τῆς Ὑποδιοικήσεως Κοζάνης, καθ' ἣν ὡμίλησε πρὸς αὐτοὺς ὁ Ὑποδιοικητής.

—Κατὰ τὴν ἰδίαν ἡμέραν ἐδόθη θεατρικὴ παράστασις, ἥτις ἐστέφθη ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας. Κατ' αὐτὴν ἐπαίχθη τὸ πατριωτικὸν ἔργον «Ὑπηρετεῖν», τὸ ὁποῖον παρηκολούθησαν χίλιοι καὶ πλέον Φαλαγγῖται.

—Ὡσαύτως εἰς τὴν Περιφερειακὴν Διοίκησιν Κοζάνης ἱδρύθησαν τμήματα Χορῳδίας καὶ Μανδολινάτας.

Εἰς τὰ τμήματα θὰ ἐγγραφῶσι πάντες οἱ ἔχοντες σχετικὰς γνώσεις μουσικῆς.

ΧΑΝΙΑ.—Τὴν Κυριακὴν τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος ἐτελέσθησαν μετὰ πάσης ἐπισημότητος τὰ ἐγκαίνια τῆς Σχολῆς Βαθμοφόρων.

Εἰς τὴν γενομένην τελετὴν παρέστησαν ὁ Ὑπουργὸς Γενικὸς Διοικητὴς Κρήτης, ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος, ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς τῆς Διοικήσεως, ὁ Δήμαρχος, ὁ Γενικὸς Ἐπιθεωρητὴς Μέσης Ἐκπαιδεύσεως, ἀνώτεροι ἐκπαιδευτικοὶ λειτουργοὶ καὶ δημόσιοι ὑπάλληλοι καὶ πλῆθος ἐκλεκτοῦ κόσμου.

Ἐν ἀρχῇ ἐψάλη Ἁγιασμὸς ὑπὸ τοῦ Θ. Ἐπισκόπου, μετὰ τὸ πέρας τοῦ ὁποίου ὁ Γυμνασιάρχης καὶ Περιφερειακὸς Διοικητὴς τῆς Διοικήσεως Ἀρρένων Χανίων ὡμίλησεν, ἀναπτύξας δι' ὀλίγων τοὺς σκοποὺς καὶ τὰς ἀρχὰς τῆς Ὀργανώσεως.

Μετὰ ταῦτα τὸν λόγον ἔλαβεν ὁ Γενικὸς Διοικητὴς Κρήτης κηρύττων τὴν ἔναρξιν τῶν μαθημάτων τῆς Σχολῆς Βαθμοφόρων.

—Εἰς τοὺς Φαλαγγίτας, οἵτινες πρόκειται νὰ ἐκπαιδευθοῦν, ἀνεπτύχθη τὸ πρῶτον μάθημα: «Περὶ τῆς θέσεως τοῦ ἀτόμου ἐν τῇ κοινωνίᾳ».

Τὰ μαθήματα θὰ γίνωνται τακτικώτατα δὶς τῆς ἑβδομάδος.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ (Κρήτης).—Μὲ ἐνθουσιασμὸν συνεχίζεται ἡ ἐξόρμησις τῆς Ἐθνικῆς Νεολαίας ὑπὲρ τοῦ πρασίνου.

Οὕτω πρὸ ἡμερῶν οἱ Σχηματισμοὶ Ἀρρένων καὶ Θηλέων προέβησαν εἰς νέας δενδροφυτεύσεις, τὰ φυτευθέντα δὲ μέχρι σήμερον δενδρύλλια ἀνέρχονται εἰς 3.000 περίπου.

—Ἀπὸ τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος καθιερώθησαν διὰ τοὺς Σκαπανεῖς εἰδικαὶ κινηματογραφικαὶ παραστάσεις, αἱ ὁποῖαι δίδονται εἰς τὸ ἐντευκτήριον τῶν Γραφείων τῆς Διοικήσεως.

—Ἡ Διεύθυνσις Ψυχαγωγίας συνεκρότησεν ὀρχήστρας αἱ ὁποῖαι περιερχόμεναι τοὺς χώρους τῶν ἐκπαιδευτικῶν συγκεντρώσεων ἐκτελοῦν κατὰ τὰ διαλείμματα διάφορα πατριωτικὰ ᾄσματα καὶ ἐμβατήρια.

—Ὅλως ἐξαιρετικαὶ προσπάθειαι καταβάλλονται διὰ τὸν ἐπιβλητικὸν καὶ μεγαλοπρεπῆ ἑορτασμὸν τῆς 25ης Μαρτίου. Τὴν ἑσπέραν τῆς 24ης Μαρτίου θὰ δοθῇ, σὺν τοῖς ἄλλοις, καὶ μεγάλη θεατρικὴ ἑορτὴ χάριν τῶν Τμημάτων τῶν ἐπαρχιῶν, τὰ ὁποῖα θὰ κατέλθουν εἰς τὴν πόλιν διὰ νὰ μετάσχουν τοῦ ἑορτασμοῦ.

ΣΗΤΕΙΑ.—Ἤρχισαν πρὸ πολλοῦ αἱ ἀσκήσεις ἀτομικῆς ἐκπαιδεύσεως τῶν Φαλαγγιτῶν. Αἱ συγκεντρώσεις ἐξακολουθοῦν, ὡς ἐπίσης καὶ αἱ διαλέξεις.

—Οὕτω κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἐγένοντο αἱ ἑξῆς ὁμιλίαι, πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας καὶ Σκαπανεῖς: 1) «Περὶ τοῦ ἔργου τῆς Κυβερνήσεως», 2) «Περὶ πειθαρχίας», 3) «Περὶ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ» καὶ 4) «Περὶ Ἱεραρχίας καὶ καλῆς συμπεριφορᾶς».

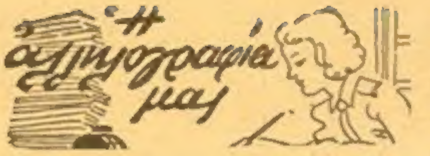
—Εἰς τὴν πόλιν μας συνεκροτήθη μουσικὸν τμῆμα, ἀποτελεσθὲν ἀπὸ Φαλαγγίτας, οἵτινες πολὺ σύντομα θὰ ἀρχίσουν μαθήματα μουσικῆς. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον καὶ διὰ τὴν ἀγορὰν τῶν ἀπαραιτήτων ὀργάνων διετέθη ὑπὸ τῆς Κοινότητος καὶ ὑπὸ διαφόρων Νομικῶν Προσώπων τὸ ποσὸν τῶν 75.000 δραχμῶν.

—Ὑπὸ τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν τοῦ ἐδῶ Σχηματισμοῦ ἐδόθη χοροεσπερίς, ἥτις ἐσημείωσεν ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν ἀπὸ πάσης ἀπόψεως. Τὸ εἰσπραχθὲν ποσὸν 4.500 δραχμῶν διετέθη διὰ τὴν ἐπίπλωσιν τῆς Λέσχης τοῦ Φαλαγγίτου.

ΣΥΚΙΑ (Κορινθίας). — Συνεχίζονται τὰ μαθήματα τῶν Φαλαγγιτῶν περὶ καθηκόντων, πειθαρχίας κλπ.

—Φαλαγγῖται καὶ Σκαπανεῖς ἐκαθάρισαν ἀρκετὴν ἔκτασιν πεύκων ἀπὸ τὶς κάμπιες.

ΖΟΥΓΡΑ.—Οἱ Φαλαγγῖται καὶ Σκαπανεῖς ἐδιδάχθησαν θεωρητικὰ μαθήματα περὶ Πατρίδος καὶ Ὅρκου. Λόχος Φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανέων ἠσχολήθη μὲ τὴν φύτευσιν καλλωπιστικῶν δένδρων εἰς τὰς κεντρικὰς ὁδούς.

Εἰς τοὺς παραπονουμένους ὅτι δὲν δημοσιεύονται αἱ φωτογραφίαι ποὺ ἀποστέλλουν, τονίζομεν διὰ πολλοστὴν φορὰν ὅτι ἐφ' ὅσον αἱ φωτογραφίαι δὲν εἶναι ἀπολύτως ἐπιτυχεῖς τεχνικῶς καὶ μὲ κατάλληλον φωτισμόν, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀποδοθοῦν εἰς κλισσέ. Ἐπίσης δὲν δημοσιεύονται φωτογραφίαι ἀτομικαὶ ἢ μὴ ἀφορῶσαι δρᾶσιν τῶν Σχηματισμῶν τῆς Ε.Ο.Ν. Ἀπορρίπτονται ἐπίσης αἱ φωτογραφίαι ἐκεῖναι αἵτινες παρουσιάζουν ἀντικανονικότητα στολῆς, στάσεως κλπ. **ΑΙ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΙ, ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΕΙΣΑΙ Ἢ ΜΗ, ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΤΑ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ, ΔΕΝ ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΝΤΑΙ.**

ΣΠΥΡΙΔΩΝΑ ΚΑΡΠΟΥΖΗΝ. Μὴ λυπᾶσθε... Τὸ κόψιμο πολλὲς φορὲς δὲν χαλάει. Διορθώνει. Εἶσαι νέος μὲ ταλέντο καὶ νὰ τὸ καταλάβῃς καλὰ αὐτό. Ὅλα τὰ ποιήματα εἶναι πρὸς δημοσίευσιν. Ἀλλὰ φρόντιζε νὰ κάνῃς καὶ σὺ μικρότερα ποιήματα... «Οὐκ ἐν τῷ πολλῷ τὸ εὖ». Ἔτσι; — ΝΙΚΟΝ ΛΥΡΙΤΖΗΝ. Ἐλήφθη τὸ ποίημά σου. Εἶναι πολὺ καλό. — Πάντως θὰ κριθῇ καὶ ἀπὸ τὴν ἐπιτροπήν. — ΚΩΣΤΑΝ ΠΑΠΑΘΕΟΔΟΣΙΟΥ. Πολὺ καλά.— ΚΟΥΛΑΝ ΚΟΥΚΑ. Μᾶς γράφετε: «Εὔχομαι ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ πολλὰ χρόνια εἰς τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα μας Γεώργιον Β' καὶ τὸν Ἐθνικὸν Κυβερνήτην καὶ Ἀρχηγὸ κ. Μεταξᾶ γιὰ νὰ συνεχίσουν τὸ βαρὺ ἔργον ποὺ ἀνέλαβον».— Η. ΤΣΑΚΛΑΝ. Ἐλήφθη ἡ ὡραία ἐπιστολή σου. Σταυρόλεξα παρεδόθησαν εἰς ἁρμόδιον συντάκτην. — ΧΡ. ΜΠΟΝΑΝ. Ἐλήφθη καὶ παρεδόθη εἰς τὴν ἐπιτροπήν. — Ν. ΚΟΥΛΟΥΡΗΝ. Τὸ ἀποσταλὲν πολὺ καλό, ἔχει ὅμως ἱστορικὰς ἀνακριβείας καὶ συνεπῶς δὲν δύναται νὰ δημοσιευθῇ. — ΣΤΕΦΑΝΟΝ ΠΑΣΧΑΛΙΔΗΝ, Ἀβδέαν. Πολὺ καλό. Θὰ δημοσιευθῇ, ἀφοῦ ὅμως περικοπῇ κάπως, γιατὶ εἶναι πολὺ μεγάλο. — ΣΠΥΡ. ΜΑΣΤΟΡΙΔΗΝ. Ἐκεῖνο ποὺ δὲν καταλάβαμε εἶναι γιατὶ βαφτίζετε τὰ ποιήματά σας τὸ ἕνα «λυρικὸ» καὶ τὸ ἄλλο «ἐπικολυρικό». Δὲν στεροῦνται κάποιας ἀξίας μά... πετάχθηκαν στὸ καλάθι, γιατὰ ἐπιμένετε καὶ σεῖς νὰ τὰ γράφετε στὶς δύο ὄψεις τοῦ χαρτιοῦ. Μὰ δὲν εἴπαμε τόσες φορές; Μόνο στὴ μιὰ ὄψι τοῦ χαρτοῦ νὰ γράφετε. — ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΝ ΚΑΝΑΚΑΡΗΝ. Διαβάσαμε μὲ προσοχὴ τὰ ἐνθουσιαστικά σας λόγια γιὰ τὸν Ἀρχηγό. — Διατήρησε ἄσβεστο τὸν ἐνθουσιασμό σου. — ΚΑΛΛΙΟΠΗΝ ΛΙΑΚΑΚΗ. Πολὺ καλά. Ἐλήφθησαν. — Ε. ΜΑΝΗΝ, Ἀμάρυνθον. Ἄρθρο σας πολὺ καλὸ ὡς ἰδέα, ὄχι ὅμως ἄρτιον πρὸς δημοσίευσιν ΑΝΤΩΝΙΟΝ Π. ΚΟΜΝΗΝΟΝ. Συμπαθητικὸ τὸ ποιηματάκι σας, ὄχι ὅμως καὶ ἄρτιον τεχνικῶς. Προσπαθῆστε. Εἴμεθα βέβαιοι πὼς θὰ γράφετε καλύτερα. — ΠΕΤΡΟΝ Ε. ΓΕΩΡΓΟΒΡΕΤΤΑΚΟΝ. Σὰν φίλοι ποὺ εἴμεθα θὰ σοῦ δώσουμε μιὰ καλὴ συμβουλή. Ἡ σφραγῖδα ποὺ βάζετε στὸ γράμμα σας δὲν ἔχει καμμιὰ θέσι σὲ ἰδιωτικὴ καθαρῶς ἀλληλογραφία. Καὶ τώρα «μιὰ στὸ καρφὶ μιὰ στὸ πέταλλο»: Λοιπὸν τὸ ποίημά σας εἶναι μᾶλλον καλό! Ἔτσι δὲν μποροῦμε νὰ ποῦμε πὼς κακομεταχειρίζεσθε τὴν... δόλια τὴν ποίησι, ὅπως ἄλλοι ποὺ τὴν ταράζουν... — ΛΟΧΟΝ ΣΚΑΠΑΝΕΩΝ ΠΥΡΣΟΓΙΑΝΝΗΣ. Δὲν γίνεται κλισσὲ ἡ φωτογραφία. Ἔτσι δὲν εἶναι δημοσιεύσιμος. — ΘΕΟΔΟΣ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΝ. Ἡ ἀπάντησίς μας ἦταν σαφής. Δὲν εἶναι κατάλληλα. Καὶ θὰ γράφετε καλὰ ὅταν θὰ διαβάσετε. Τώρα μᾶς λέτε πὼς ἔχετε ἕτοιμα «δράματα»... Πῶς μποροῦμε νὰ σᾶς ποῦμε τὴ γνώμη μας χωρὶς νὰ τὰ δοῦμε; Ἀλλὰ ἐκ τῶν προτέρων μποροῦμε νὰ σᾶς ποῦμε: Μὴ βιάζεσθε.— ΝΙΚΗΦΟΡΟΝ ΜΥΛΩΝΑΚΟΝ. Τὰ ποιήματά σας συμπαθητικά. Ἐδόθησαν πρὸς δημοσίευσιν. — ΕΜΜ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ. Τί λογιωτατίστικα εἶναι αὐτά; Γιὰ διαβάστε καὶ σεῖς ὅπως γράμμα μὲ γράμμα ἀντιγράφουμε τὴν ἐπιστολή σας: «Τὸ παρὸν φύλλον παραδοθείτω τῷ κ. Πρωθυπουργῷ Ἰωάννῃ *Μεταξᾷ* ὅπως ἐγκριθῇ παρ' αὐτοῦ' καὶ δὴ εἰς τὸν τύπον μετὰ ταῦτα παραδοθείτω' εἰδ' ἀλλέως τὰ πάντα ἐπιστραφείτω». Καὶ τὰ ἄλλα: «Νομίζων ὅτι ἡ Νεολαία προώρισται ἵνα πρὸς τῷ ἡδεῖ καὶ τερπνῷ παράσχῃ καὶ τὸ ὠφέλιμον, ἀποστέλλω ὑμῖν ἀπάνθισμα ποικίλης καὶ ἐκλεκτῆς ὕλης τοῦ Λογίου Ἑρμοῦ κλπ.». Λοιπόν: Ἐκάματε μίαν ἐπιμελημένην ἐργασίαν καὶ τὶς δώσατε ἕνα σχολαστικὸ χαρακτῆρα. Γιατὶ δὲν γράφετε στὴ ζωντανὴ γλῶσσα; Τώρα ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας μιὰ σοφὴ ἀρχὴ ποὺ ἐπικρατεῖ σ' ὅλες τὶς ἐφημερίδες καὶ τὰ περιοδικά: «Χειρόγραφα δημοσιευόμενα καὶ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται». Τῆς ἀρχῆς αὐτῆς δὲν μποροῦμε νὰ κάμωμε καμμιὰ παρέκκλισι.— ΦΡ. ΚΟΛΟΒΟΝ. Πολὺ καλό! Θὰ δημοσιευθῇ ἀσφαλῶς ἀφοῦ περάσῃ ἀπὸ τὴν ἐπιτροπή. — Β. ΠΕΘΑΙΝΟΝ. Δὲν ἐννοοῦμεν τί θέλετε στὸ σχετικὰ μὲ τὴν ἀτέλειαν. Ἐξηγηθῆτε σαφέστερον. Ποιὲς εἶναι οἱ πηγές σας γι' αὐτὸ ποὺ μᾶς στέλνετε; Ἀπὸ βιβλίο τὸ παίρνετε; Ἀπὸ παράδοσι; Ἀπὸ παλαιὲς ἐφημερίδες; Ἀπὸ ἀρχεῖα; Γράψατέ μας καὶ ἂν εἶναι δυνατὸν ξαναστείλτέ το. — Κον ΓΙΑΝΝΗΝ ΜΑΡΚΟΜΙΧΕΛΑΚΗΝ, Ἀρχάνες Κρήτης. Ἐλάβομεν ὅλα τὰ ἀποσταλέντα. Σᾶς συγχαίρομεν θερμότατα διὰ τὴν ὅλην πατριωτικὴν δρᾶσίν σας. Ἀσφαλῶς εἶσθε ἕνας καθ' ὅλα ἄξιος Φαλαγγίτης. Ἡ πρωτοβουλία σας εἰς τὴν ἵδρυσιν τοῦ Ἐθνικοῦ Μορφωτικοῦ Συλλόγου Ἀρχανῶν ἐπροσέχθη ὑπὸ τοῦ Ἀρχηγοῦ. Εἴμεθα εἰς τὴν διάθεσίν σας διὰ δημοσιεύσεις τῆς κινήσεως τοῦ σωματείου σας.. — Κ. ΣΤΕΦΑΝΑΚΗΝ, μαθητὴν Γυμνασίου. Δὲν θὰ δημοσιεύσωμεν οὔτε καὶ τὰ δύο σας αὐτὰ ποιήματα. Ὄχι γιατὶ δὲν εἶναι καλά. Ἐὰν μᾶς τὰ ἔστελνε κάποιος ἄλλος ποὺ δὲν θὰ φαινόταν νὰ ἔχῃ ταλέντο θὰ τὰ δημοσιεύαμε. Ἐσεῖς ὅμως ἔχετε ἀναμφισβήτητο ταλέντο. Ἐσεῖς θὰ γράψετε μιὰ μέρα πολὺ καλὰ πράγματα. Ἂς μὴ δημοσιευθοῦν λοιπὸν σήμερα τὰ μ έ τ ρ ι α ποιήματά σας. Διαβάστε ποιητὰς Ἕλληνας καὶ δουλεύετε τὸ στίχο σας καλύτερα, προσεκτικώτερα. Μὴ βιάζεσθε. Τὸ χρόνο ποὺ διαθέτετε γιὰ νὰ γράψετε 100 στίχους, ἀφιερώσατέ τον γιὰ νὰ γράψετε μόνον 10. Εἶναι ἡ μόνη μας συμβουλή. — ΠΡΟΔΡΟΜΟΝ ΣΕΦΑΛΙΔΗΝ, Θεσσαλονίκην. Τὰ συγχαρητήριά μας γιὰ τὴν ὡραία ἐμφάνισι τῶν νεαρῶν Σκαπανέων. Ἀλλὰ ἡ φωτογραφία, φωτογραφία στιγμιαία, ἀκατάλληλη γιὰ κλισσέ. — ΤΟΥΛΑΝ ΜΠΙΤΣΑΚΟΥ, Γύθειον. Ἄριστον τὸ κομμάτι σας, δὲν εἶναι ὅμως γιὰ τὸ Βῆμα τῶν Νέων. Πολὺ καλαὶ αἱ ἰδέαι σας. Συγχαρητήρια. Σεῖς οἱ νέες, ποὺ ἡ «χθὲς» σᾶς ἄφησε ἀπροστάτευτες καὶ ποὺ ἔρχεται ἡ «σήμερον», ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς, γιὰ νὰ σᾶς χειραγωγήσῃ καὶ νὰ σᾶς ὁδηγήσῃ εἰς τὴν ὁδὸν τῆς εὐτυχίας σας, πρέπει νὰ εἶσθε ἰδιαιτέρως ὑπερήφανες γιατὶ εἶσθε νέες στὴ σημερινὴ περίοδο καὶ δὲν ἐζήσατε τὶς μαῦρες ἡμέρες τῆς ἰδικῆς μας νεότητος, ποὺ τὸ καλύτερον ποὺ θὰ κάμωμεν εἶναι νὰ τὶς λησμονήσωμεν. — ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΠΑΡΖΗΝ. Μπράβο. Ἔχεις δίκηο ὅταν μιλᾶς ἔτσι. Αὐτὴ εἶναι ἡ πραγματικὴ ἀλήθεια, ὅτι δηλαδὴ μόνον μετὰ τὴν 4ην Αὐγούστου ἡ Ἑλλὰς βρῆκε τὸν δρόμον τῆς ἑνότητος καὶ τῆς σωτηρίας της. Μπράβο, ἄλλη μιὰ φορά. — ΑΛΕΞ. ΖΟΥΡΑΡΗΝ. Δὲν εἶναι καλὸ τὸ ποίημά σου. Μόνο ποὺ δείχνει τὸν ἐνθουσιασμό σου καὶ γι' αὐτὸ καὶ μόνο σὲ συγχαίραμε. — Ι. Χ. ΚΟΚΜΩΤΟΝ. Ἐδόθη πρὸς κρίσιν. — ΧΡ. ΜΑΚΡΗΝ. Δὲν εἶναι πολὺ καλὴ ἡ φωτογραφία. Θὰ προσπαθήσωμε νὰ τὴν δημοσιεύσωμε. — ΙΩΑΝΝΗΝ ΝΙΚΟΠΟΥΛΟΝ. Ἐλήφθη. — Δ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΝ. Πολὺ καλὴ καὶ εὔθυμη ἡ ἱστοριοῦλά σου, ἀλλὰ μᾶλλον ἀκατάλληλη γιὰ τὸ περιοδικὸ μὲ τοὺς «ἔξω ἀπὸ δῶ» κλπ. — ΑΙΛΗΝ Κ. ΚΟΥΤΣΙΝΑ, Λάρισαν. Σ' εὐχαριστοῦμε γιὰ γιὰ τὰ τόσο καλὰ λόγια σου. — ΚΩΣΤΑΝ ΠΑΠΑΘΕΟΔΟΣΙΟΥ. Στεῖλέ μας ὅ,τι θέλεις. Ἀρκεῖ νὰ εἶναι καλό. — ΣΩΤΗΡΙΟΝ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΝ, Φιλιατρὰ Μεσσηνίας. Δὲν εἶναι καλὸ τὸ ποίημα. Ριμάρεις «βάθη - κάλλη». Ἔπειτα δὲν εἶναι στίχος: «Μι' ἄλλης ζωῆς τὰ κάλλη»... «Μιᾶς ἄλλης» δὲν θέλεις νὰ πῇς; Ἀλλὰ τότε τὸ -ας δὲν μπορεῖ νὰ ἐξαφανισθῇ. Θὰ μοῦ πῆτε: Ποιητικὴ ἄδεια. Ὄχι πρὸς Θεοῦ! Τέτοιες ποιητικὲς ἄδειες νὰ τὶς ἀποφεύγωμε, γιὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ!... — ΓΙΩΡΓΟΝ ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ, Μανσούρα Αἰγύπτου. Μᾶς γράφεις: «Μὲ στήθεια γιομάτ' ἀπ' ἐνθουσιασμό, γιὰ τὸ μέλλον ποὺ φαντάζει ἔνδοξο γιὰ τὴν πατρίδα μας, σοῦ στέλνω αὐτὸ τὸ γράμμα. Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ ἐκφράσω τὴ συγκίνησί μου!! Ἀπὸ καιρὸ παρακολουθῶ τὸ ἔργο σου καὶ σὲ ζηλεύω, γιατὶ σὰ ξενητεμένος ποὔμαι δὲν μπορῶ νὰ λάβω κι' ἐγὼ μέρος σ' αὐτό. Καλὰ θἄτανε νὰ γινότανε κι' ἐδῶ στὴν πόλι μας τμῆμα Φαλαγγιτῶν, πρᾶμα ποὺ θὰ μᾶς συνέδεε περισσότερο μὲ τὴν πατρίδα καὶ θὰ μᾶς ἄναβε τὸν ἐνθουσιασμὸ ποὺ τόσο θὰ τῆς χρειαστῇ μιὰ μέρα. Θἄταν ἕνας στερεὸς κρίκος, ποὺ θὰ βοηθοῦσε τὸν Αἰγυπτιώτη Ἑλληνισμὸ νὰ συνεργασθῇ μὲ τὴν μητέρα Ἑλλάδα καὶ νὰ τὴν βοηθήσῃ στὸ δύσκολό της ἔργο ποὔχει βάλει μπρός, γιὰ νὰ φθάσῃ σ' ἕνα ἀνώτερο σημεῖο δόξης καὶ πολιτισμοῦ ἀγνωστοῦ της μέχρι τώρα». Συγχαρητήρια γιὰ τὰ εὐγενικά σου καὶ ἐθνικὰ αἰσθήματα. — ΙΩΑΝ. ΚΩΤΙΤΣΑΝ, Ἅγιον Γεώργιον. Σ' εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὰ καλά σου λόγια. Μὰ δὲν μποροῦμε νὰ ἐγκρίνωμε ἕνα ἱστορικὸ σημείωμα χωρὶς νὰ τὸ ἔχωμε ὅλο ἀπὸ τὴν ἀρχή. Ξαναγράψετε κι' αὐτὰ ποὺ στείλατε μὲ ὁλοκληρωμένη τὴ διήγησί σας. Μεταχειρισθῆτε ἢ καλύτερο ὕφος ἢ προτιμᾶτε τὸ ὕφος ποὺ ἔχει ἡ παράδοσις. Ὅπως, δηλαδή, τὴν διηγοῦνται οἱ παλαιότεροι. — ΝΙΚΗΦΟΡΟΝ ΜΥΛΩΝΑΚΗΝ. Πολὺ καλὰ τὰ σταλέντα. — ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΝ. Νὰ τὰ στείλετε. Ἀλλὰ γιατὶ τόσο μεγάλο; Τὰ ἄλλα θὰ τεθοῦν ὑπὸ τὴν κρίσιν τῆς ἐπιτροπῆς. — ΕΥΑΓΓΕΛΟΝ ΜΑΝΕΚΑΝ. Εὐχαριστοῦμεν πολὺ.

ΤΟ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ ΑΠ' ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΣΤΟ ΠΑΙΔΙ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 754)

στοὺς τοίχους, γιατὶ δὲν ἀποτελοῦν ἕνα σῶμα μὲ τὸν σοβᾶ.

Καὶ στοὺς Καλαρρύτες τῆς Ἠπείρου, ποὺ ἦσαν ὅλοι χρυσικοί, ἔλεγαν: «Ἤμασταν πεντακόσια καλέμια».

Τὸ πατρογονικὸ ἐπάγγελμα ἔδωσε πρὶν ἀπὸ χιλιάδες χρόνια εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸν ὑπέρτατο τεχνικὸ πολιτισμὸ τῆς Κρήτης, τῶν Μυκηνῶν, τῶν Μινύων, τὸν κλασσικὸν ἑλληνικὸ πολιτισμὸ καὶ ἐν συνεχείᾳ τὸν Βυζαντινό. Στὴν οἰκοδομή, στὴν τέχνη τοῦ μετάλλου, στὴν τέχνη τοῦ ξύλου, στὸ πελέκημα τοῦ μαρμάρου, στὴν ἀγγειοπλαστική, στὴν βαφικὴ καὶ στὴν ζωγραφική, παντοῦ ἐδημιουργήθησαν αἰώνια ἀριστουργήματα.

Στὸ βιβλίο τοῦ «Γέρω Στάθη» εἶναι γραμμένο αὐτὸ τὸ ποίημα γι' αὐτοὺς ποὺ ἀφίνουν τὸ πατρικὸν ἐπάγγελμα:

«Ἄφρων υἱὸς ὅστις αὐτὸ
ἀπὸ τὴν ρίζαν κόψῃ,
ἄλλο φυτεύων ἀντ' αὐτοῦ
ἐλπίζει νὰ προκόψῃ».

Κ. Φαλτάϊτς

ΤΑ ΑΠΑΝΤΑ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΣΥΝΕΠΛΗΡΩΘΗΣΑΝ 50 ΤΟΜΟΙ ΚΛΑΣΣΙΚΩΝ ΕΡΓΩΝ

Τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἡ Ἐπιστημονικὴ Ἑταιρία τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων «Πάπυρος», ἡ ὁποία ἀπὸ διετίας σχεδὸν ἤρχισε τὴν ἔκδοσιν τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων Συγγραφέων μὲ τὸ κείμενον καὶ παραλλήλως αὐτοῦ μετάφρασιν, μὲ σημειώσεις, εἰσαγωγὰς κλπ., συνεπλήρωσε τὴν ἔκδοσιν 50 πολυτελεστάτων τόμων τῶν μεγαλυτέρων καὶ καλυτέρων συγγραφέων τῆς κλασσικῆς μας ἀρχαιότητος, ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τῆς ἐκ καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου καὶ ἐπιφανῶν φιλολόγων καὶ διανοουμένων συντακτικῆς ἐπιτροπῆς τοῦ «Παπύρου». Μεταξὺ τῶν κυκλοφορησάντων τόμων εἶναι οἱ «Πέρσαι», ὁ «Ἀγαμέμνων» καὶ αἱ «Χοηφόροι» τοῦ Αἰσχύλου, τὸ «Συμπόσιον», ἡ «Πολιτεία», ὁ «Ἀλκιβιάδης» ὁ «Εὐθύφρων» καὶ ὁ «Μενέξενος» τοῦ Πλάτωνος», τὰ «Κορινθιακὰ» τοῦ Παυσανίου, οἱ «Παράλληλοι Βίοι» τοῦ Πλουτάρχου καὶ τὰ «Ἠθικά» του, τὰ «Χρυσᾶ Ἔπη» τοῦ Πυθαγόρου», ἡ «Λακεδαιμονίων καὶ Ἀθηναίων Πολιτεία» τοῦ Ξενοφῶντος, τὸ «Συμπόσιον», τὰ «Ἀπομνημονεύματα», ὁ «Οἰκονομικὸς» καὶ ἡ «Κύρου Ἀνάβασις» τοῦ ἰδίου συγγραφέως, τὰ «Ἅπαντα» τοῦ Ἱπποκράτους, «Ἀλεξάνδρου Ἀνάβασις» τοῦ Ἀρριανοῦ, «Ρητορική», «Ἀθηναίων Πολιτεία» καὶ τὰ «Μικρὰ Φυσικὰ» τοῦ Ἀριστοτέλους, τὰ «Γεωγραφικὰ» τοῦ Στράβωνος, τὰ «Ἑλληνικὰ Γράμματα» τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, ἡ «Ἀλεξιὰς» τῆς Ἄννας Κομνηνῆς, οἱ «Βάτραχοι» καὶ ὁ «Πλοῦτος» τοῦ Ἀριστοφάνους, ἡ «Θεογονία» τοῦ Ἡσιόδου, τὰ «Αἰθιοπικὰ» τοῦ Ἡλιοδώρου, τὰ «Ἅπαντα» τῆς Σαπφοῦς, ὁ «Ἀπολλώνιος Τυανεὺς» τοῦ Φιλοστράτου, ἡ Ἱστορία τοῦ Θουκυδίδου, οἱ Λόγοι τοῦ Ἰωάννου Χρυσοστόμου, οἱ «Φιλιππικοὶ» τοῦ Δημοσθένους, ὁ «Κατὰ Λεωκράτους» λόγος τοῦ Λυκούργου κ.τ.λ. Ἡ μετάφρασις, γενομένη ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν ἐπιφανῶν καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου καὶ φιλολόγων, ἀποτελεῖ ἐγγύησιν ὅτι ἀπεδόθησαν πιστῶς τὰ κείμενα, ἡ ὅλη δὲ προσπάθεια αὐτὴ εἶναι ἀναμφισβητήτως ἐθνικὸν ἔργον, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ὑποστηριχθῇ κυρίως ἀπὸ τὴν νέαν ἑλληνικὴν γενεάν, ἡ ὁποία καθοδηγουμένη ἀπὸ τὴν Ε.Ο.Ν. καὶ ἀπὸ τοὺς γονεῖς καὶ διδασκάλους, θὰ εὕρῃ εἰς τὴν μελέτην τῶν ἀρχαίων μας συγγραφέων πολύτιμα στοιχεῖα τονώσεως τοῦ ἐθνικοῦ φρονήματος πρὸς πραγματοποίησιν ἔργων ἀνταξίων τῶν ἀρχαίων προγόνων μας.

Συνδρομηταὶ εἰς τὸν «Πάπυρον» διὰ τὰ Ἅπαντα τῶν Ἀρχαίων Συγγραφέων ἐγγράφονται ἐν Ἀθήναις μὲν εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἑταιρίας, Πανεπιστημίου 36, εἰς τὰς Ἐπαρχίας δὲ εἰς τοὺς κατὰ τόπους ἀντιπροσώπους της ἢ ταχυδρομικῶς εἰς τὴν Διεύθυνσιν αὐτῆς.

Τύποις: «ΠΥΡΣΟΥ» Α. Ε.

